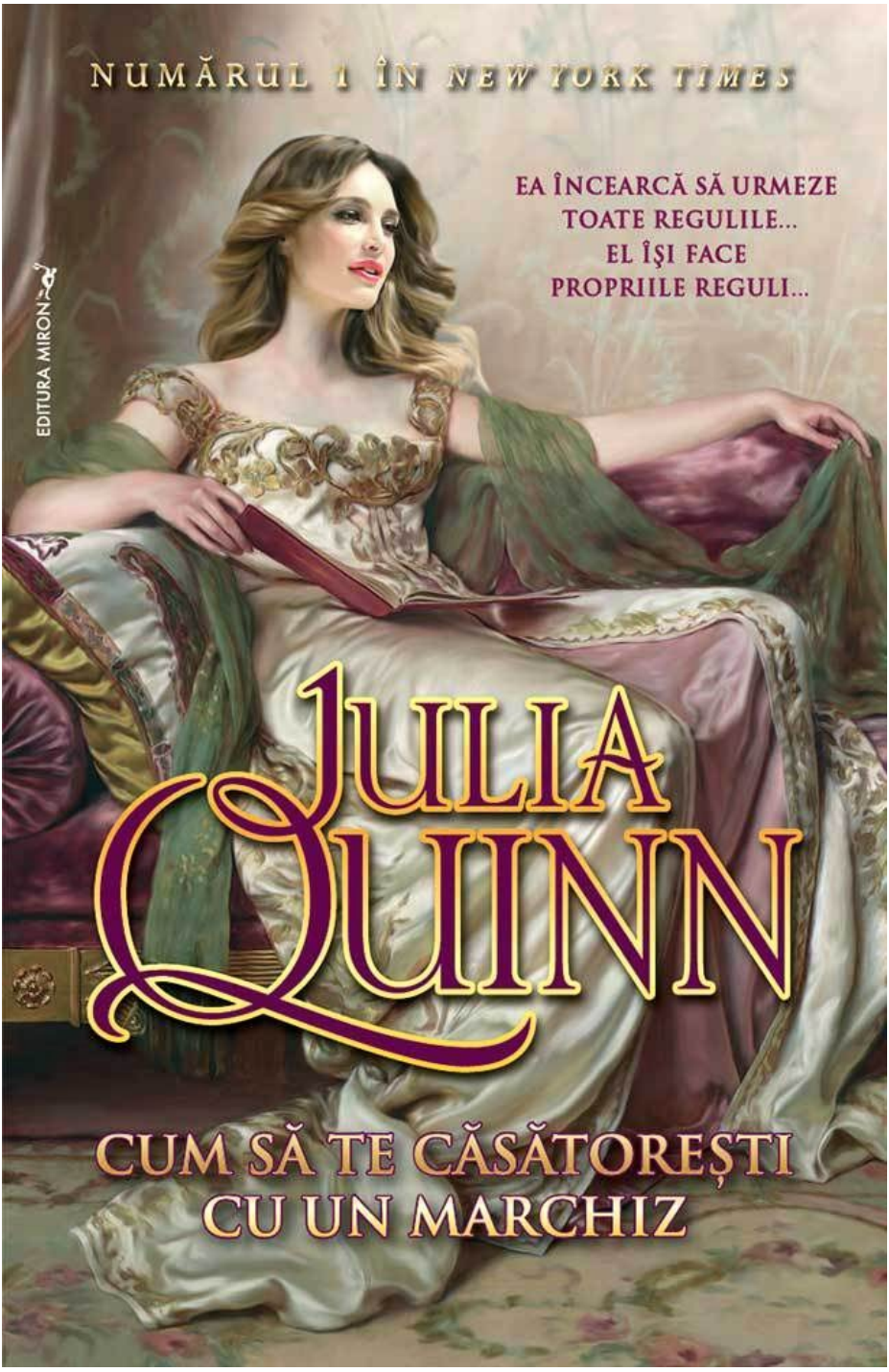
NUMĂRUL 1 ÎN NEW YORK TIMES
EA ÎNCEARCĂ SĂ URMEZE
TOATE REGULILE...
EL ÎŞI FACE
PROPRIILE REGULI...
EDITURA MIRON
JULIA QUINN
CUM SĂ TE CĂSĂTOREŞTI
CU UN MARCHIZ

JULIA QUINN

CUM SA TE CĂSĂTOREŞTI CU UN MARCHIZ

HOW TO MARRY A MARQUIS by Julia Quinn

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparţin Editurii MIRON

JULIA QUINN

CUM SĂ TE CĂSĂTOREŞTI CU UN MARCHIZ
Editura MIRON
Traducerea: Andreea Radu

Capitolul 1

Surrey, Anglia, August 1815

„Patru, plus şase, plus opt, plus şapte, plus unu, plus unu, plus unu, notează opt, ţine minte doi…”

Elizabeth Hotchkiss calcula a patra oară coloana de cifre, dar rezultatul era acelaşi ca şi de celelalte trei ori, lucru care o făcu să icnească nemulţumită. Când ridică privirea, în faţa ei aşteptau trei figuri serioase – fraţii ei mai mici.

— Ce s-a întâmplat, Lizzie? întrebă Jane, cea de nouă ani.

Elizabeth îi zâmbi puţin, în timp ce încerca să-şi dea seama de unde să facă rost de suficienţi bani în acea iarnă ca să cumpere lemne pentru soba căsuţei lor.

— Nu prea… Mă tem că nu avem prea multe fonduri.

Susan, care avea paisprezece ani şi era cea mai apropiată ca vârstă de Elizabeth, se încruntă.

— Eşti absolut convinsă? Trebuie să avem ceva. Când trăia tata, întotdeauna…

Elizabeth o făcu să tacă aruncându-i o privire aspră. Pe vremea când trăia tatăl lor avuseseră multe lucruri, dar el nu le lăsase decât un cont mic la bancă. Nu aveau niciun venit, nicio proprietate. Nimic în afară de amintiri. Chiar şi acelea, cel puţin cele pe care le avea Elizabeth, nu erau din cele care să-ţi încălzească inima.

— Lucrurile stau altfel acum, răspunse ea pe un ton ferm, sperând să încheie subiectul. Nu poţi să compari situaţiile.

Jane zâmbi larg şi spuse:

— Am putea să folosim banii pe care îi ţine Lucas în cutia lui cu soldăţei de jucărie.

Lucas, unicul băiat din clanul Hotchkiss, scoase un

sunet nemulţumit.

— Ce ai căutat tu printre lucrurile mele?

Se răsuci spre Elizabeth cu o expresie care ar fi putut foarte bine să fie calificată drept „furibundă”, dacă n-ar fi fost pe chipul unui copil de opt ani.

— Nu există deloc intimitate în casa asta?

— Se pare că nu, răspunse sora sa mai mare pe un ton absent, uitându-se la cifrele din faţa ei.

Scrise ceva cu creionul, încercând să găsească o altă cale ca să facă economie.

— Surorile, rosti Lucas, părând exagerat de incomodat, sunt ca molima pe capul meu.

Susan aruncă o privire spre carnetul lui Elizabeth.

— N-am putea să luăm bani dintr-o parte şi să-i folosim într-alta? Să ne mai ajungă o vreme?

— N-avem de unde să mai luăm. Bine că e plătită chiria, altfel am fi rămas pe drumuri.

— Chiar atât de rău stăm? şopti Susan.

Elizabeth aprobă din cap.

— Avem destul până la finalul lunii, apoi o să mai primim ceva când iau eu salariul de la lady Danbury, dar după aceea…

Vocea i se stinse şi tânăra privi în altă parte, fiindcă nu voia ca Jane şi Lucas să-i vadă lacrimile. Trecuseră cinci ani de când avea grijă de ei trei, de pe vremea când ea însăşi era de numai optsprezece ani. Îi hrănea, le plătea adăpostul şi, cel mai important, le oferea stabilitate.

Jane îl înghionti pe Lucas, iar când el nu se mişcă, ea îl împunse în locul sensibil dintre umăr şi claviculă.

— Ce? se răsti el. M-a durut.

— Este nepoliticos să întrebi „ce”. De preferat e să spui „poftim”.

Lucas rămase cu gura căscată de indignare.

— N-a fost politicos din partea ei să mă împungă aşa, şi cu siguranţă că n-am s-o tratez cu politeţe.

Jane dădu ochii peste cap şi oftă, apoi spuse:

— Nu uita că are numai opt ani.

Lucas zâmbi larg.

— Şi tu ai numai nouă.

— Dar o să fiu întotdeauna mai în vârstă decât tine.

— Da, doar că eu o să fiu curând mai solid decât tine, şi atunci o să-ţi pară rău.

Elizabeth zâmbi trist ascultându-i cum se ciondăneau. Auzise acelaşi schimb de replici de un milion de ori, dar o şi văzuse pe Jane intrând în vârful picioarelor în dormitorul fratelui lor, ca să-l sărute pe frunte de noapte bună.

Nu erau o familie tipică. Rămăseseră numai ei patru, orfani de ani buni, însă clanul Hotchkiss era special. Elizabeth reuşise să păstreze familia unită cu cinci ani înainte, când murise tatăl lor, şi n-avea de gând să lase acum lipsa banilor să-i despartă.

Jane îşi încrucişă braţele la piept.

— Ar trebui să-i dai lui Lizzie banii tăi, Lucas. Nu-i corect să-i ascunzi.

El aprobă solemn, cu o mişcare din cap, apoi ieşi cu capul aplecat. Elizabeth se uită din nou la Susan şi la Jane. Şi ele erau blonde, la fel ca şi fratele lor, şi aveau ochii albaştri, strălucitori, ai mamei lor. Elizabeth arăta şi ea la fel. Erau o mică armată blondă care nu-şi permitea de mâncare.

Oftă din nou şi le aruncă o privire calmă surorilor ei.

— O să fie nevoie să mă mărit. Nu avem ce să facem altceva.

— Nu se poate, Lizzie! strigă Jane, sărind din fotoliul pe care stătea şi aproape căţărându-se în poala surorii ei, trecând peste măsuţa de cafea care le despărţea. Nu asta! Orice, dar asta nu!

Elizabeth o privi pe Susan cu o expresie nedumerită, întrebând-o pe tăcute dacă ştia de ce era Jane atât de supărată. Sora ei clătină din cap şi ridică din umeri.

— Nu-i atât de rău, răspunse Elizabeth, mângâind-o pe creştet pe Jane. Dacă mă mărit, probabil că o să fac un copil, şi tu o să fii mătuşica. Nu ţi-ar plăcea?

— Dar singurul care te-a cerut e domnul Nevins, şi el e înfiorător! Înfiorător!

Elizabeth zâmbi neconvingător.

— Sunt sigură că putem să găsim pe altcineva. Cineva mai puţin… înfiorător.

— Nu vreau să locuiesc cu el, spuse Jane, încrucişându-şi revoltată braţele. Nu vreau. Prefer să merg la orfelinat. Sau la unul dintre azilele alea înfiorătoare.

Elizabeth nu putea s-o învinuiască pentru că simţea aşa. Domnul Nevins era bătrân, gras şi răutăcios, şi întotdeauna o privea într-un fel care-i dădea fiori. Dacă era sinceră cu sine însăşi, trebuia să recunoască: nu-i plăcea nici felul în care bărbatul acela o privea pe Susan. Sau pe Jane. Nu, nu putea să se mărite cu domnul Nevins.

Lucas intră înapoi în bucătărie, ducând o cutie mică, din metal, pe care i-o întinse lui Elizabeth.

— Am strâns o liră şi patruzeci de cenţi, spuse el. Voiam să cumpăr…

Băieţelul înghiţi în sec, apoi continuă:

— Nu contează. Vreau să ţi-i dau ţie. Pentru familie.

Elizabeth luă cutiuţa, fără să rostească niciun cuvânt, şi se uită înăuntru. Lira şi cei patruzeci de cenţi ai fratelui ei erau acolo, majoritatea în monede de câte un penny.

— Lucas, dragul meu, spuse ea cu blândeţe, astea sunt economiile tale. Ţi-a luat ani întregi ca să strângi bănuţii ăştia.

Băiatului îi tremura buza de jos, dar, cumva, reuşi să îşi îndrepte spatele şi să se umfle în pene precum unul dintre soldăţeii lui de jucărie.

— Acum eu sunt bărbatul în casă şi trebuie să câştig suficient ca să vă întreţin.

Elizabeth dădu solemn din cap, apoi puse banii fratelui ei în cutia în care păstra ea economiile lor.

— Foarte bine. O să-i folosim ca să cumpărăm de mâncare. Poate că ai vrea să vii cu mine la cumpărături săptămâna viitoare, ca să alegi ceva ce-ţi place.

— Grădina mea o să înceapă curând să rodească, spuse Susan, încercând să ajute şi ea. O să fie destul cât să ne hrănim, şi poate chiar o să ne mai rămână, să ducem în sat, de vânzare sau la schimb.

Jane începu să se frământe în braţele lui Elizabeth.

— Te rog să-mi spui că n-ai plantat iar napi. Nu pot să sufăr napii.

— Niciunul dintre noi nu poate să-i sufere, răspunse Susan, dar sunt foarte uşor de cultivat.

— Nu sunt la fel de uşor de mâncat, rosti Lucas ca pentru sine.

Elizabeth oftă şi închise ochii, întristată. Cum ajunseseră aici? Se trăgeau dintr-o familie veche, onorabilă, ba chiar micuţul Lucas era baronet! Cu toate astea, erau nevoiţi să cultive napi, pe care-i detestau cu toţii, într-o grădiniţă de bucătărie.

Eşua. Crezuse că o să poată să-şi crească fraţii. Moartea tatălui lor fusese cel mai dificil lucru de îndurat, şi numai gândul că trebuia să-şi apere fraţii, să le ofere căldură şi bucurie, o susţinuse după aceea. Gândul că ei toţi trebuiau să rămână împreună.

Se împotrivise mai multor mătuşi, unchi şi verişori, care se oferiseră, cu toţii, să îl ia la ei pe câte unul dintre copiii Hotchkiss. Majoritatea îl doreau pe micul Lucas, fiindcă avea un titlu şi ar fi putut să se însoare într-o bună zi cu o fată care să aibă o zestre apreciabilă. Elizabeth refuzase însă, chiar şi atunci când prietenii şi vecinii o îndemnaseră să-l lase să meargă la vreuna dintre rudele lor. Îşi dorea să păstreze familia unită, şi le spusese asta. Oare cerea prea mult?

Ajunsese, însă, la capătul puterilor. Nu avea bani pentru profesori, lecţii de muzică sau oricare dintre lucrurile de care ea avusese parte atunci când era mică. Numai Dumnezeu ştia cum avea să reuşească să-l trimită pe Lucas la Eton. Şi băiatul trebuia să înveţe acolo, la fel cum făcuse fiecare dintre bărbaţii din familia lor, în ultima sută de ani. Nu absolviseră toţi, dar toţi învăţaseră acolo.

Era nevoită să se mărite, iar soţul ei trebuia să aibă foarte mulţi bani. Simplu ca bună ziua.

*

— Abraham l-a născut pe Isaac, Isaac, pe Iacob, Iacob

pe Iuda…

Elizabeth îşi drese glasul şi ridică privirea, plină de speranţă. Oare adormise lady Danbury? Se aplecă înainte şi-i studie chipul doamnei mai în vârstă. Era greu de spus.

— Şi Iuda i-a născut pe Fares şi pe Zara, din Tamar. Fares l-a născut pe Esrom…

Ochii bătrânei erau închişi de o bună bucată de vreme, dar Elizabeth voia să fie sigură.

— Iar Esrom l-a născut pe Aram, şi…

Oare sforăise? Tânăra începu să vorbească în şoaptă.

— Şi Aram l-a născut pe Aminadab, şi Aminadab pe Naasson, şi…

Elizabeth închise biblia şi se îndreptă, pe vârfuri, spre uşa salonului. De obicei nu o deranja să-i citească lui lady Danbury, ba chiar îi făcea plăcere acea parte a îndatoririlor sale de însoţitoare a contesei moştenitoare, dar în acea zi trebuia neapărat să se întoarcă acasă cât mai repede. Îi părea rău că o lăsase pe Jane încă atât de tulburată la gândul că domnul Nevins ar fi putut să facă în curând parte din familia lor mică. Elizabeth o asigurase că n-avea să se mărite cu el nici dacă ar fi rămas ultimul bărbat de pe pământ, dar Jane nu era sigură că avea s-o mai ceară şi altcineva, iar…

Trosc! Tânăra aproape că-şi ieşi din fire de spaimă. Nimeni nu ştia cum să facă mai mult zgomot lovind cu bastonul în podea decât lady Danbury.

— N-am adormit! se auzi vocea puternică a bătrânei contese.

Elizabeth se întoarse cu faţa spre ea şi zâmbi pierdut.

— Îmi pare foarte rău.

Lady Danbury chicoti.

— Ba nu-ţi pare deloc rău. Treci înapoi aici.

Elizabeth se strădui să nu scoată un sunet de nemulţumire şi se întoarse pe scaunul ei cu spătar drept şi tare. O plăcea pe lady Danbury. O plăcea cu adevărat. Ba chiar aştepta cu nerăbdare ziua în care avea să poată să folosească şi ea vârsta pe post de scuză pentru un comportament la fel de direct ca al contesei. În acea zi,

însă, trebuia să ajungă acasă, şi…

— Eşti tare parşivă, spuse lady Danbury.

— Poftim?

— Toate naşterile astea… le-ai ales special ca să mă adormi.

Elizabeth simţi cum obrajii i se înroşesc vinovat şi încercă să răspundă sub formă de întrebare:

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi?

— Ai sărit peste câteva pasaje. Ar fi trebuit să fim încă la Moise şi la potop, nu la zămislire.

— Nu cred că Moise era cu potopul, lady Danbury.

— Prostii! Ba sigur că el era.

Elizabeth decise că Noe i-ar fi înţeles dorinţa să evite o discuţie prelungită despre întâmplările biblice cu lady Danbury şi tăcu din gură.

— Oricum, nu contează cine a fost prins în potop. Adevărul e că ai sărit mai departe numai ca să mă adormi.

— Eu… Ei bine…

— Recunoaşte, fată dragă! spuse lady Danbury zâmbind atoateştiutor. Să ştii că te admir pentru că ai făcut asta. Şi eu aş fi făcut la fel când eram de vârsta ta.

Elizabeth dădu ochii peste cap. Orice ar fi făcut, n-ar fi fost bine, aşa că a oftat, a ridicat biblia şi a spus:

— Ce fragment vreţi să citesc?

— Niciunul. E foarte plicticoasă. Nu avem ceva mai interesant în bibliotecă?

— Sunt convinsă că trebuie să fie ceva. Pot să verific, dacă doriţi.

— Da, te rog să faci asta. Înainte să pleci, totuşi, îmi dai registrul ăla gros de acolo? Da, cel de pe masă.

Elizabeth se ridică şi se apropie de masă, de unde ridică tomul legat în piele.

— Poftim, spuse, întinzându-i-l lui lady Danbury.

Contesa deschise registrul cu o precizie militărească, apoi se uită din nou la tânăra din faţa ei.

— Mulţumesc, draga mea. Astăzi vine noul administrator, aşa că vreau să ţin minte toate cifrele astea, ca la finalul lunii să mă asigur că nu mă fură.

— Lady Danbury, spuse Elizabeth cu sinceritate, nici măcar diavolul n-ar îndrăzni să fure de la dumneavoastră!

Lady D bătu cu bastonul în duşumea de parcă ar fi aplaudat şi râse.

— Bine zis, fata mea. Îmi place să văd o tânără cu mintea brici. Copiii mei… Ei, nu vreau să vorbesc despre asta acum, însă o să-ţi spun doar că fiul meu a rămas odată cu capul prins în gardul castelului Windsor.

Elizabeth îşi acoperi gura cu mâna, încercând să nu râdă.

— N-ai decât să chicoteşti, oftă lady Danbury. Am descoperit că nu pot să evit frustrarea părintească decât dacă-l iau pe fiul meu drept o bună sursă de amuzament.

— Ei bine, spuse Elizabeth pe un ton precaut, mi se pare o abordare înţeleaptă…

— Ai putea să ai o carieră de succes în diplomaţie, Lizzie Hotchkiss, râse lady Danbury. Unde-i copilaşul meu?

Elizabeth nici nu clipi. Schimbările bruşte de subiect ale contesei erau binecunoscute.

— Pisica dumneavoastră, rosti ea apăsat, doarme pe taburet de o oră, spuse arătând în cealaltă parte a camerei.

Malcom îşi ridică figura blănoasă, încercă să privească drept cu ochii lui albaştri, puţin şaşii, decise că nu merita să facă efortul şi se culcă la loc.

— Malcom, strigă drăgăstos lady Danbury, vino la mama.

Pisica o ignoră.

— Am ceva bun pentru tine.

Motanul căscă, o recunoscu pe contesă ca fiind principala lui sursă de hrană şi sări jos de pe taburet.

— Lady Danbury, o certă Elizabeth, doar ştiţi că pisica e prea grasă.

— Prostii.

Elizabeth scutură din cap. Malcom cântărea cel puţin şase kilograme, deşi o mare parte din greutatea lui era blană. Tânăra îşi petrecea mare parte din fiecare seară, atunci când ajungea acasă, curăţându-şi hainele de părul de pisică. Lucru remarcabil, fiindcă animalul acela preţios n-

o mai lăsase să-l ţină în braţe de cinci ani.

— Ce pisicuţă drăguţă! spuse lady D, întinzându-şi mâinile spre motan.

— Ce pisicuţă prostuţă, rosti Elizabeth încet.

Pisica oranj se opri, îi aruncă o privire fixă, apoi se îndepărtă.

— Eşti un scump, îl alintă lady D, mângâindu-i burtica îmblănită. Un scump!

Motanul se întinse în poala rochiei ei, pe spate, cu labele ridicate.

— Asta nu-i pisică, spuse Elizabeth, ci o imitaţie nereuşită de covor.

Lady D ridică o sprânceană.

— Ştiu că nu vorbeşti serios, Lizzie Hotchkiss.

— Ba da.

— Prostii. Tu-l iubeşti pe Malcom.

— Aşa cum îl iubesc şi pe Attila Hunul.

— Ei bine, să ştii că Malcom te iubeşte pe tine.

Pisica ridică privirea, iar Elizabeth ar fi putut să jure că animalul scosese limba la ea. Se ridică şi scoase un sunet indignat.

— Animalul ăsta e o ameninţare. Mă duc în bibliotecă.

— Bună idee. Du-te să-mi găseşti o carte nouă.

Elizabeth se îndreptă spre uşă.

— Şi vezi să nu fie despre naşteri!

Tânăra râse fără să vrea şi porni spre holul care ducea la bibliotecă. Sunetul paşilor ei nu se mai auzi când începu să calce pe covor, iar ea oftă. Cerule mare, câte cărţi erau acolo! De unde să înceapă?

Alese câteva romane, apoi scoase o colecţie de comedii ale lui Shakespeare. Un volum de poezie romantică se alătură celorlalte cărţi, apoi, exact când se pregătea să traverseze coridorul şi să se întoarcă în salonul lui lady Danbury, o altă carte îi atrase atenţia.

Era foarte mică, şi legată în cea mai roşie piele pe care o văzuse vreodată Elizabeth, dar lucrul cel mai neobişnuit era că stătea de-a curmezişul pe raftul unei biblioteci despre care se putea spune, negreşit, că era cel

mai strălucit exemplu de Ordine. Nici măcar praful n-ar fi îndrăznit să se aşeze pe rafturile acelea, darămite o carte să stea altfel decât celelalte.

Elizabeth lăsă jos teancul de cărţi şi ridică volumul mic şi roşu. Era cu susul în jos, aşa că fu nevoită să-l întoarcă şi abia apoi să citească titlul.

„Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”.

Scăpă cartea, aproape convinsă că avea să fie lovită de trăsnet chiar acolo, în bibliotecă. Sigur că era o glumă. Abia decisese, chiar în după-amiaza aceea, că trebuie să se mărite şi să găsească pe cineva bogat.

— Susan? strigă. Lucas? Jane?

Clătină din cap. Se purta prosteşte. Fraţii ei, oricât de obraznici ar fi fost, nu s-ar fi strecurat în cartea lui lady D şi n-ar fi lăsat o carte…

De fapt, se gândi, răsucind volumul în mână, dacă stătea să se gândească mai bine, nu părea un fals. Era legat bine, iar pielea de pe copertă părea de calitate. Se uită în jur, ca să se asigure că n-o vedea nimeni, deşi nu era sigură de ce se simţea atât de stânjenită, şi deschise cu o mişcare precaută cartea la prima pagină.

Autoarea era o anume doamnă Seeton, iar volumul fusese tipărit în 1792, anul în care se născuse Elizabeth. Tânăra decise că era vorba numai de o coincidenţă neînsemnată, un nimic amuzant. Mai mult, ea nu era o persoană superstiţioasă şi cu siguranţă n-avea nevoie de o carte mică, să-i spună cum să-şi trăiască viaţa.

Şi până la urmă, ce ştia doamna Seeton cu adevărat? Dacă s-ar fi măritat într-adevăr cu un marchiz, n-ar fi trebuit să fie lady Seeton?

Elizabeth închise brusc cartea şi o puse la locul ei, pe raft, asigurându-se că o aşază la fel cum o găsise, pe diagonală. Nu voia să creadă cineva, doamne-fereşte, că se uitase la prostioara aceea.

Ridică teancul de cărţi şi se întoarse în salon, unde lady Danbury stătea încă pe fotoliul ei, mângâind pisica şi uitându-se pe geam, de parcă ar fi aşteptat pe cineva.

— Am găsit câteva cărţi, spuse Elizabeth tare. Nu cred

că povestesc despre multe naşteri, deşi s-ar putea ca, în Shakespeare…

— Sper că n-ai adus tragediile.

— Nu. M-am gândit că, în starea în care sunteţi, aţi găsi comediile mai plăcute.

— Bravo ţie, spuse lady Danbury pe un ton aprobator. Altceva?

Elizabeth clipi şi se uită din nou spre cărţile pe care le adusese.

— Câteva romane şi nişte volume de poezie.

— Arde poezia.

— Poftim?

— Ei, n-o arde. Cărţile sunt mai scumpe decât lemnele pentru foc, dar cu siguranţă nu vreau să aud poezii. Probabil că răposatul meu soţ le-a cumpărat pe astea. Era un mare visător.

— Înţeleg, rosti Elizabeth, mai mult pentru că i se părea că trebuia să răspundă ceva.

Lady Danbury făcu o mişcare bruscă, îşi drese glasul şi flutură o mână prin aer.

— Ce-ar fi să te duci acasă mai devreme astăzi?

Elizabeth rămase cu gura căscată. Contesa nu o lăsa niciodată să plece înainte de vreme.

— Trebuie să mă ocup de administratorul cel nou, şi pentru asta n-am nevoie de tine aici. Ca să nu mai spun că îi plac tinerele frumoase şi n-o să pot să-l fac să fie atent la mine dacă eşti şi tu prin preajmă.

— Lady Danbury, nu cred că…

— Prostii. Eşti suficient de atrăgătoare. Bărbaţilor le place părul blond, şi eu ştiu ce spun, fiindcă părul meu a fost la fel de deschis la culoare ca şi al tău.

Elizabeth zâmbi.

— Părul dumneavoastră e şi acum deschis la culoare.

— E alb, nu deschis la culoare, spuse lady Danbury zâmbind. Eşti o scumpă. N-ar trebui să fii aici, cu mine. Ar trebui să-ţi cauţi un soţ.

— Eu…

Ce puteai să răspunzi la aşa ceva?

— E foarte nobil din partea ta să te dedici fraţilor tăi, dar trebuie să trăieşti şi tu puţin.

Elizabeth se uită nedumerită la contesă, speriindu-se de lacrimile care-i inundau ochii. Lucra pentru lady Danbury de cinci ani, dar nu discutaseră niciodată despre aşa ceva.

— Atunci să plec, dacă spuneţi că-mi daţi voie.

Lady Danbury dădu aprobator din cap, părând neobişnuit de dezamăgită. Oare sperase ca Elizabeth să discute mai mult cu ea despre măritiş?

— Doar să pui la loc cartea de poezie, înainte să pleci, rosti. Sunt convinsă că n-o să citesc din ea, şi nu am încredere că servitorii îmi pun cărţile la locul lor.

— Aşa o să fac.

Elizabeth lăsă restul cărţilor pe o măsuţă, îşi adună lucrurile şi îşi luă la revedere. Când se îndrepta spre uşă, Malcom sări din braţele contesei şi veni pe urmele ei.

— Vezi? spuse tare lady D. Ţi-am spus eu că te iubeşte.

Elizabeth îi aruncă o privire suspicioasă pisicii, apoi ieşi pe coridor.

— Ce vrei, Malcom?

Motanul dădu din coadă, îşi arătă colţii şi sâsâi.

— Vai de mine! exclamă Elizabeth, scăpând din mână volumul de poezii. Bestie! M-ai urmărit doar ca să…

— Ai aruncat cumva cu o carte în pisica mea? strigă lady D.

Elizabeth hotărî să ignore întrebarea, şi, în loc să răspundă, preferă să întindă un deget acuzator spre motan, în timp ce ridica volumul de jos.

— Du-te înapoi la lady Danbury, creatură îngrozitoare.

Malcom ridică din coadă şi plecă ţanţoş. Elizabeth oftă, apoi intră în bibliotecă. Se îndreptă spre rafturile cu poezie, atentă să nu arunce nici măcar o privire spre cartea mică şi roşie. Nu voia să se gândească la ea, nu voia să se uite la ea…

Fir-ar să fie! Cărticica emana căldură. Tânăra nu mai fusese niciodată atât de conştientă de prezenţa unui obiect fără viaţă în preajma ei. Puse la loc volumul de poezie şi

păşi apăsat spre ieşire, supărată pe sine însăşi. Cărţulia aia enervantă n-ar fi trebuit s-o afecteze în vreun fel. Ferindu-se de ea ca dracul de tămâie îi dădea o putere pe care n-o merita, şi…

— Pentru Dumnezeu! izbucni într-un final.

— Ai spus ceva? strigă lady Danbury din camera alăturată.

— Nu, doar că… m-am împiedicat de marginea covorului. Atâta tot.

Elizabeth mai spuse o dată „pentru Dumnezeu”, de data asta mai încet, apoi se îndreptă pe vârfuri spre cartea cu pricina. Stătea cu faţa în jos şi, spre uimirea ei, tânăra întinse imediat mâna şi o întoarse.

„Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”.

Iat-o, la fel ca şi înainte. Parcă o privea batjocoritor, aşa cum stătea acolo, spunându-i că n-are curaj s-o citească.

— E doar o carte, spuse încet. Doar o prostie indecent de roşie.

Şi cu toate astea…

Elizabeth avea nevoie disperată de bani. Lucas trebuia să înveţe la Eton, iar Jane plânsese o săptămână când i se terminaseră acuarelele. Amândoi creşteau mai repede decât buruienile vara. Jane putea să poarte rochiile care-i rămâneau mici lui Susan, dar Lucas avea nevoie de haine potrivite cu rangul lui.

Singura cale spre bogăţie era măritişul, iar cartea aceea mică şi obraznică pretindea că are toate soluţiile. Elizabeth nu era suficient de naivă ca să creadă că ar putea să-i atragă atenţia vreunui marchiz, dar poate că nişte sfaturi ar fi putut s-o ajute să atragă un domn amabil, cu casă la ţară şi cu un venit confortabil. S-ar fi măritat chiar şi cu un negustor. Tatăl ei s-ar fi răsucit în mormânt la gândul că ea ar fi putut să facă o alianţă cu un om care se ocupa cu negoţul, dar trebuia să fie practică, şi Elizabeth ar fi pus pariu că se găseau suficienţi comercianţi cărora le-ar fi plăcut s-o ia de nevastă pe fiica săracă a unui baronet.

În plus, era vina tatălui ei că ajunseseră în situaţia în

care erau. Dacă el n-ar fi… Elizabeth clătină din cap. Nu era momentul să se gândească la trecut. Trebuia să se concentreze pe dilema cu care se confrunta chiar atunci.

Adevărul era că nu ştia prea multe despre bărbaţi. Nu ştia ce să le spună şi nici cum să se poarte ca să-i facă să se îndrăgostească de ea.

Se uită fix la carte. Cu foarte mare atenţie. Se uită în jur. Venea cineva? Respiră adânc şi, cu viteza fulgerului, luă cartea şi o ascunse în poşetă, apoi fugi din conac.

* * *

Lui James Sidwell, marchizul de Riverdale, îi plăcea să treacă neobservat. Nimic nu-l bucura mai tare decât să se amestece în mulţime, necunoscut, şi să afle despre planuri şi detalii. Probabil că de aceea îi plăcuse atât să lucreze la Ministerul de Externe.

Se şi pricepuse, de altfel. Chipul şi trupul care atrăgeau atâta atenţie în sălile de bal din Londra se pricepeau de minune să dispară în mulţime. James nu făcea decât să renunţe la strălucirea încrezătoare din ochi, să coboare umerii, şi nimeni nu bănuia că e de viţă nobilă.

Sigur, îl ajutau şi părul şaten şi ochii căprui. Era bine să nu ieşi în evidenţă din punctele astea de vedere. James se îndoia că existau mulţi agenţi ai reginei care să aibă părul roşu.

Cu un an înainte, fusese deconspirat când un spion al lui Napoleon îi dezvăluise identitatea autorităţilor franceze. Acum, Ministerul de Externe refuza să-l mai trimită în vreo misiune mai interesantă decât ocazionala urmărire a hoţilor mărunţi.

James îşi acceptase soarta plicticoasă oftând resemnat. Probabil că era, oricum, timpul să se ocupe de titlul şi proprietăţile sale. Era nevoie să se căsătorească la un moment dat, oricât i-ar fi displăcut ideea, şi să aibă un moştenitor pentru titlul de marchiz. Revenise pe scena socială a Londrei, unde un marchiz, mai ales unul atât de tânăr şi de chipeş, nu trecea niciodată neobservat.

James fusese, pe rând, dezgustat, plictisit şi amuzat. Dezgustat fiindcă tinerele şi mamele lor îl vedeau doar ca pe o partidă prea bună ca să fie scăpată printre degete, plictisit fiindcă, după ani întregi de intrigi politice, culoarea fundelor şi croiala hainelor nu i se păreau subiecte fascinante de conversaţie, şi amuzat pentru ca, sincer, dacă nu şi-ar fi păstrat simţul umorului în timpul acestei încercări herculeene, probabil că ar fi înnebunit.

Când sosise misiva expediată de mătuşa sa prin curier special, marchizul aproape că-şi ieşise din fire de bucurie, în timp ce se apropia de conacul ei din Surrey, scoase mesajul şi îi citi din nou.

„Riverdale,

Am nevoie urgentă de ajutorul tău. Te rog să vii la Casa Danbury în cea mai mare viteză. Nu veni îmbrăcat pe măsura titlului tău. O să le spun tuturor că eşti noul administrator al averii mele. Te numeşti James Siddons.

Agatha, lady Danbury”.

James nu ştia despre ce era vorba, dar ştia că exact de aşa ceva avea nevoie ca să mai uite de plictiseală şi ca să poată pleca din Londra fără să se simtă vinovat că îşi abandonează datoria. Închiriase o trăsură, fiindcă un administrator de avere n-avea cai atât de frumoşi că ai lui, şi mersese ultimii kilometri, din centrul oraşului până la conacul Danbury. Avea într-o valiză toate cele necesare.

În ochii lumii, devenise banalul domn James Siddons, un gentleman, desigur, dar cu, poate, ceva mai puţini bani decât şi-ar fi dorit. Îşi alesese câteva rânduri de haine din fundul dulapului – erau bine făcute, dar uzate la coate şi cu doi ani în urma modei. Câteva tăieturi cu foarfecele din bucătărie stricaseră tunsoarea de calitate pe care şi-o făcuse cu numai o săptămână înainte. Marchizul de Riverdale dispăruse cu totul, iar James n-ar fi putut să fie mai mulţumit.

Sigur, planul mătuşii sale avea un defect major, dar aşa ceva era de aşteptat atunci când îi lăsai pe amatori să pună lucrurile la cale. James nu mai vizitase conacul Danbury de cel puţin zece ani, fiindcă munca la minister nu-i permisese să-şi viziteze prea des familia, şi cu siguranţă n-ar fi vrut să-şi pună mătuşa în pericol. Cu siguranţă, totuşi, că existau câţiva care l-ar fi putut recunoaşte – poate vreun servitor mai în vârstă, poate majordomul. Îşi petrecuse, până la urmă, mare parte din copilărie acolo.

Pe de altă parte, oamenii vedeau ce se aşteptau să vadă, iar când James se purta ca un administrator, oamenii vedeau, de cele mai multe ori, un administrator.

Aproape că ajunsese la conacul Danbury, era, de fapt, pe treptele din faţă, când uşa se deschise larg şi o tânără mignonă şi blondă ieşi în fugă, cu capul în jos, cu privirea în pământ şi mişcându-se doar cu puţin mai încet decât un armăsar în galop. James nici nu apucă să strige înainte ca ea să se izbească de el.

Trupurile li se loviră cu un zgomot înfundat, iar tânăra scoase un sunet ascuţit de surpriză şi căzu la pământ cu o mişcare lipsită de eleganţă. O bucată de fundă, sau oricum altcumva s-ar fi numit materialul colorat pe care-l purtau femeile în păr, căzu la pământ, lăsând să-i alunece o şuviţă groasă şi blondă din coafură şi să i se aşeze, ciudat, pe umăr.

— Mă scuzaţi, spuse James, întinzând mâna ca s-o ajute să se ridice.

— Nu, nu, spuse ea scuturându-şi rochia, a fost cu totul vina mea. Nu mă uitam pe unde merg.

Nu se obosi să apuce mâna întinsă spre ea, iar James se simţi neobişnuit de dezamăgit. Niciunul dintre ei nu purta mănuşi, iar marchizul simţi o dorinţă aprinsă de-a îi simţi palma în palma sa.

Nu putea, bineînţeles, să spună aşa ceva cu voce tare, aşa că în loc de asta se aplecă şi începu s-o ajute să-şi adune lucrurile împrăştiate pe jos. Poşeta i se deschisese când se lovise de pământ, şi tot conţinutul se răspândise la

picioarele lor. Îi întinse mănuşile, iar ea roşi.

— E foarte cald, explică tânăra, privindu-şi mănuşile cu un aer resemnat.

— Nu e nevoie să le purtaţi din cauza mea, spuse el zâmbind. După cum vedeţi, şi eu am ales să folosesc vremea bună pe post de scuză ca să nu le port pe ale mele.

Ea se uită la mâinile lui o clipă, apoi clătină din cap şi murmură:

— Ce conversaţie ciudată.

Îngenunche şi începu să-şi adune restul lucrurilor, iar James făcu la fel. Îi ridică batista şi tocmai întindea mâna spre o carte, când tânăra scoase un sunet înfundat, ca un fel de strigăt surd, şi se repezi să o ia de sub mâna lui.

James deveni imediat foarte curios în legătură cu cartea. Ea îşi drese glasul de vreo şase ori, apoi spuse:

— Sunteţi foarte amabil să mă ajutaţi.

— Nu m-a deranjat deloc, vă asigur, murmură el, încercând, evident, să vadă cartea pe care ea, însă, o ascunsese deja înapoi în poşetă.

Elizabeth îi aruncă un zâmbet emoţionat, strecurându-şi o mână în poşetă ca să se asigure că avea acolo cartea, departe de privirile curioase. Dacă ar fi prins-o cineva citind aşa ceva ar fi murit de stânjeneală. Era lucru cunoscut că toate domnişoarele căutau câte un soţ, dar numai cele mai jalnice dintre ele ar fi recurs la un manual despre acel subiect.

El nu spuse nimic, o privi doar, parcă măsurând-o, lucru care o făcu să se simtă şi mai prost. Până la urmă tânăra izbucni:

— Sunteţi noul administrator?

— Da.

— Am înţeles, răspunse ea dregându-şi glasul. Ei bine, atunci cred că e cazul să mă prezint, fiindcă sunt sigură că o să ne mai întâlnim. Sunt domnişoara Hotchkiss, doamna de companie a lui lady Danbury.

— Eu sunt domnul Siddons, proaspăt sosit din Londra.

— Mi-a făcut plăcere, domnule Siddons, rosti ea, zâmbind într-un fel care lui James i se păru neobişnuit de

atrăgător. Îmi pare rău că v-am accidentat, dar trebuie să plec.

Aşteptă până când el dădu aprobator din cap, apoi fugi pe alee, strângându-şi poşeta de parcă viaţa i-ar fi depins de asta. James privi năuc în urma ei, neputând să-şi dezlipească ochii de la silueta care se îndepărta.

Capitolul 2

— James!

Agatha Danbury nu se arăta adesea încântată, dar James era nepotul ei preferat. Adevărul era că, probabil, îl plăcea mai mult decât pe oricare dintre copiii ei. Măcar el era destul de inteligent încât să nu-şi bage capul printre gratiile de fier ale vreunui gard.

— Cât mă bucur să te văd!

James se apleca îndatoritor şi-i oferi obrazul, ca să fie sărutat.

— Cât de mult te bucuri? întrebă. Pari aproape surprinsă că am venit. Ştii că n-aş fi putut să ignor chemarea ta, la fel de bine cum n-aş putea s-o ignor pe-a prinţului regent.

— Da, asta…

El o privi bănuitor.

— Agatha, doar nu te joci cu mine, nu?

Deodată, bătrâna îşi îndreptă spatele.

— Ai crede aşa ceva despre mine?

— Bineînţeles, răspunse el zâmbind şi aşezându-se. De la tine am învăţat cele mai bune trucuri pe care le ştiu.

— Da, ei bine, cineva trebuia să te ia sub aripa ei, răspunse. Dragul de tine, dacă nu…

— Agatha, rosti James pe un ton tăios.

Nu dorea să deschidă o discuţie despre copilăria sa. Îi datora totul mătuşii sale, chiar sufletul lui, dar nu voia să vorbească atunci despre asta.

— Se întâmplă, rosti ea pufnind cu dispreţ, să nu fie vorba de un joc. Cineva mă şantajează.

James se aplecă înainte. Şantaj? Agatha era iscusită la vorbe, dar foarte cinstită, şi nu şi-o imagina făcând ceva pentru care să poată fi şantajată.

— Îţi imaginezi? întrebă lady D. Cineva îndrăzneşte să mă şantajeze. Unde mi-e pisica?

— Unde e? repetă el.

— Malcom!

James clipi şi privi o felină obeză care intră ţanţoşă în cameră, se apropie de el şi-l mirosi, apoi îi sări în poală.

— Vezi ce prietenos e? întrebă Agatha.

— Nu pot să sufăr pisicile.

— Pe Malcom o să-l iubeşti.

James hotărî că era mai simplu să tolereze pisica decât să se certe cu mătuşa sa.

— Ai idee cine ar putea să fie cel care te şantajează?

— Nici măcar una.

— Pot să te întreb care e obiectul şantajului?

— E foarte stânjenitor, spuse ea, cu ochii albaştri şi strălucitori umplându-i-se de lacrimi.

James deveni îngrijorat. Mătuşa Agatha nu plângea niciodată. Puţine lucruri din viaţa lui fuseseră constante, dar unul dintre ele fusese ea. Era inteligentă, sarcastică, iubitoare şi nu plângea niciodată. Niciodată.

Începu să se ridice, că se îndrepte spre ea, apoi se opri. Mătuşa sa n-ar fi vrut ca el să-i aline supărarea. N-ar fi văzut asta decât ca pe o dovadă că el îi înţelesese vulnerabilitatea. Plus că pisica nu dădea niciun semn că ar fi avut de gând să coboare din braţele sale.

— Ai scrisoarea? întrebă cu blândeţe. Presupun că ai primit o scrisoare.

Ea dădu din cap, ridică o carte de pe masa de lângă ea şi scoase dintre paginile ei o singură coală de hârtie, pe care i-o întinse tăcută.

James împinse cu blândeţe pisica şi se ridică, merse la mătuşa sa şi luă scrisoarea. Încă în picioare, se uită la mesajul din mâna sa.

„Lady D,

Îți cunosc toate secretele, pe ale tale şi pe ale fiicei tale. Tăcerea mea o să te coste”.

James ridică privirea.

— Asta e tot?

Agatha clătină din cap şi îi întinse o a doua misivă.

— Am primit-o şi pe asta.

James o luă.

„Lady D,

Cinci sute de lire pentru tăcerea mea. Lasă-le la vedere, în spatele „Sacului de cuie”, vineri la miezul nopţii. Nu vorbi cu nimeni despre asta. Nu mă dezamăgi”.

— „Sacul de cuie”? întrebă James, ridicând o sprânceană.

— E cârciuma din sat.

— Şi ai lăsat banii acolo?

Ea dădu din cap, stânjenită.

— Numai pentru că tu n-aveai cum să ajungi până atunci.

James tăcu, gândindu-se ce să spună în continuare.

— Cred, rosti cu blândeţe, că ar fi bine să-mi spui care e secretul.

Agatha clătină din cap.

— E prea stânjenitor. Nu pot.

— Agatha, ştii că sunt discret. Ştii că te iubesc ca pe o mamă. Orice îmi spui, n-o să părăsească încăperea asta.

Când ea nu răspunse nimic, ci doar îşi muşcă buza, el întrebă:

— Care dintre fiicele tale cunoaşte acest secret?

— Melissa, şopti Agatha. Dar ea nu ştie secretul.

James închise ochii şi oftă. Ştia ce urmează, aşa că decise să o scutească pe mătuşa sa de ruşinea de-a rosti ea însăşi cuvintele.

— E copil ilegitim, nu-i aşa?

Agatha dădu din cap.

— Am avut o aventură. A durat doar o lună. Eram atât de tânără şi de nesăbuită!

James se strădui să-şi ascundă uluirea. Mătuşa sa fusese întotdeauna foarte strictă în ceea ce privea comportamentul adecvat înaltei societăţi. Era de neconceput, ca tocmai ea să fi avut o aventură. Dar, aşa cum spusese contesa însăşi, pe atunci era tânără şi, poate, puţin nesăbuită. După cât bine îi făcuse, James nu simţea că avea dreptul s-o judece. Agatha îl salvase şi, dacă ar fi fost nevoie, şi-ar fi dat şi viaţa pentru ea, fără ezitare.

Agatha zâmbi trist.

— Nu ştiam ce fac.

James îşi măsură cu grijă cuvintele înainte să întrebe:

— Te temi, deci, ca nu cumva cel care te şantajează să dezvăluie înaltei societăţi indiscreţia ta şi s-o facă de râs pe Melissa?

— Nu-mi pasă de înalta societate, pufni Agatha. Jumătate dintre ei sunt copii din flori. Probabil două treimi dintre fraţii mijlocii. Pentru Melissa mi-e teamă. E măritată cu un conte, deci scandalul n-ar atinge-o, dar a fost foarte apropiată de lordul Danbury, iar el a spus mereu că ea era preferata lui. I s-ar frânge inima dacă ar afla că el n-a fost tatăl ei.

James nu-şi amintea ca lordul Danbury să fi fost mai apropiat de Melissa decât de ceilalţi copii ai săi. De fapt, nu-şi amintea ca lordul să fi fost apropiat de copiii săi şi cu asta, basta. Fusese un bărbat amabil, dar distant, care era de părere că toţi copiii trebuie să stea cuminţi în camera lor. Cu toate astea, dacă Agatha simţea că Melissa fusese preferata lui, cine era James ca s-o contrazică?

— Ce ne facem, James? întrebă mătuşa sa. Eşti singurul în care am încredere să mă ajute să trec cu bine de neplăcerile astea. Mai ales dat fiind trecutul tău…

— Ai mai primit şi alte bilete? o întrerupse el.

Mătuşa sa ştia că lucrase pentru Ministerul de Externe. Nu era nicio problemă, fiindcă el nu mai era agent în misiune, dar Agatha era curioasă şi îl întreba mereu

despre activităţile sale. Unele lucruri nu se discutau cu mătuşile. Plus că James ar fi putut fi spânzurat dacă divulga din informaţiile pe care le aflase de-a lungul anilor.

Agatha clătină din cap.

— Nu. Niciun bilet.

— O să investighez puţin, dar cred că nu aflăm nimic până nu soseşte următoarea scrisoare.

— Crezi că o să mai primesc una?

James dădu aprobator din cap, cu un aer îngrijorat şi serios.

— Cei care se ocupă cu şantajul nu ştiu cum să renunţe la timp. Ăsta e defectul lor letal. Între timp, o să fac pe administratorul averii tale, dar mă întreb cum te aştepţi să fac asta fără să fiu recunoscut.

— Credeam că ăsta e punctul tău forte.

— Este, răspunse el cu uşurinţă, dar spre deosebire de Franţa, Spania şi chiar coasta de sud a Angliei, aici am crescut. Sau cel puţin aproape că am crescut.

Agatha se uită în gol, iar James îşi dădu seama că ea îşi amintea de copilăria lui, de toate momentele în care îl înfruntase, furioasă, tăcută, pe tatăl lui, insistând că lui James îi era mai bine la familia Danbury.

— N-o să te recunoască nimeni, îl asigură până la urmă.

— Cribbins?

— A murit anul trecut.

— Îmi pare rău.

Îi plăcuse întotdeauna bătrânul majordom.

— Cel nou e adecvat, presupun, deşi zilele trecute a avut impertinenţa să mă roage să-i spun Wilson.

James nu ştia sigur de ce se oboseşte, dar întrebă:

— Nu cumva aşa-l cheamă?

— Presupun că da, spuse ea pufnind puţin, dar cum să ţin eu minte aşa ceva?

— Tocmai ţi-ai amintit adineauri.

Ea îi aruncă o privire urâtă.

— Dacă e majordomul meu, atunci o să-i spun Cribbins. La vârsta mea e periculos să faci schimbări

majore.

— Agatha, spuse James pe un ton răbdător, care nu-i trăda adevărata stare, ce-ai zice să revenim la subiectul nostru?

— Despre cum să facem să nu fii recunoscut.

— Da.

— Nu mai e nimeni de pe vremea ta. Nu m-ai mai vizitat de aproape zece ani.

James îi ignoră tonul acuzator.

— Ne vedem tot timpul în Londra, ştii bine.

— Nu contează.

El refuză s-o întrebe de ce. Ştia că mătuşa lui abia aştepta ocazia să-i dea un motiv.

— Trebuie să ştiu ceva anume înainte să-mi încep rolul pe post de administrator de avere? întrebă el.

Lady Danbury clătină din cap.

— Ce ai avea nevoie să ştii? Te-am crescut cum trebuie. E cazul să ştii tot ce-i de ştiut despre administrarea terenurilor.

Era adevărat, deşi James preferase să-i lase pe administratori să se ocupe de averea sa după ce preluase titlul. Era mai simplu, mai ales pentru că lui nu-i făcea prea mare plăcere să petreacă timp la castelul Riverdale.

— Foarte bine, atunci, spuse ridicându-se. Atâta vreme cât Cribbins întâiul nu mai este printre noi, Dumnezeu să-i odihnească în pace sufletul răbdător…

— Ce vrei să spui cu asta?

James aplecă din cap într-o parte, cu un gest sarcastic.

— Oricine ţi-a fost majordom timp de patruzeci de ani merită ridicat la rangul de sfânt.

— Mucos impertinent! spuse ea ca pentru sine.

— Agatha!

— Ce rost mai are să-mi ţin gura la vârsta mea?

El clătină din cap.

— Aşa cum încercam să-ţi spun, atâta vreme cât Cribbins nu mai e, pot să mă deghizez fără probleme în administratorul averii tale. Pe deasupra, îmi place ideea de-

a petrece nişte timp afară, cât mai e vremea bună.

— Te sufocai la Londra?

— Da.

— Din cauza căldurii sau din cauza societăţii?

James zâmbi larg.

— A amândurora. Mai spune-mi doar unde să-mi pun lucrurile. Şi, mătuşă Agatha…

Se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Mă bucur mult să te revăd.

Ea zâmbi.

— Şi eu te iubesc, James.

* * *

Elizabeth ajunse acasă cu răsuflarea tăiată şi cu rochia plină de noroi. Fusese atât de nerăbdătoare să fie cât mai departe de conacul Danbury încât aproape că fugise ultima jumătate de kilometru spre casă. Din păcate, în Surrey vara fusese umedă, iar Elizabeth nu avea cele mai coordonate mişcări de alergare. Cât despre rădăcina de copac ieşită din pământ, ei bine, oricum nu avusese cum s-o evite, aşa că reuşise să-şi distrugă cea mai bună rochie.

Nu că rochia ei cea mai bună ar fi fost cine ştie ce, fiindcă în cuferele familiei Hotchkiss nu erau, cu siguranţă, bani pentru haine noi decât dacă acelea vechi îţi rămâneau mici de tot. Cu toate astea, Elizabeth avea ceva orgoliu şi, chiar dacă nu-şi putea îmbrăca familia după ultima modă, cel puţin putea să se asigure că erau cu toţii curaţi şi cu hainele călcate.

Acum rochia ei era plină de noroi şi, mai rău, furase o carte din biblioteca lui lady Danbury. Nu orice carte, ci pe cea mai stupidă, mai prostească de când începuseră să se lege cărţi încoace, şi totul numai pentru că era nevoită să se vândă celui care oferea mai mult.

Înghiţi în sec şi îi dădură lacrimile. Şi dacă nu oferea nimeni nimic? Atunci ce avea să facă? Bătu din picioare în faţa uşii, ca să se scuture de noroi, apoi intră în casa micuţă, încercă să se strecoare pe coridor, apoi în sus, pe

scări, spre camera ei, fără s-o vadă nimeni, dar Susan era prea rapidă.

— Dumnezeule mare! Ce ţi s-a întâmplat?

— Am alunecat, rosti Elizabeth apăsat, fără să-şi mute privirea de la scări.

— Din nou?

Cuvintele fură de-ajuns ca s-o facă să se răsucească spre sora ei, cu o privire ucigătoare.

— Ce vrei să spui cu „din nou”?

Susan tuşi.

— Nimic.

Elizabeth se răsuci brusc spre scări, cu intenţia să le urce cu paşi apăsaţi, dar se lovi cu mâna de marginea unei mese.

— Au! ţipă.

— Vai, rosti Susan, tresărind şi ea. Pun pariu că doare.

Elizabeth o privi fix, îngustând furioasă pleoapele.

— Îmi pare foarte rău, spuse Susan repede, dându-şi seama că sora ei era într-o dispoziţie proastă.

— Mă duc în camera mea, spuse Elizabeth, rostind fiecare cuvânt foarte atent, de parcă dicţia perfectă ar fi putut s-o facă să ajungă mai repede sus. Acolo o să mă aşez în pat şi o să dorm puţin. Dacă mă deranjează cineva, nu răspund de faptele mele.

Susan dădu aprobator din cap.

— Jane şi Lucas sunt afară, se joacă în grădină. Mă asigur că fac linişte dacă se întorc.

— Foarte bine. Eu… Au!

Susan tresări.

— Ce s-a mai întâmplat?

Elizabeth se aplecă şi ridică un obiect mic, din metal. Unul dintre soldăţeii de plumb ai lui Lucas.

— Pentru care motiv, întrebă, stă ăsta pe podea, unde oricine poate să calce pe el?

— Nu ştiu, răspunse Susan zâmbind pe jumătate.

Elizabeth nu făcu mai mult decât să ofteze.

— Nu am o zi bună.

— Nici mie nu mi s-a părut că ai avea.

Elizabeth încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să-şi întindă buzele, fără să poată să le răsucească în sus colţurile.

— Vrei să-ţi aduc o ceaşcă de ceai? întrebă cu blândeţe sora ei mai mică.

Tânăra dădu din cap.

— Ar fi minunat. Mulţumesc.

— E plăcerea mea. O să… Ce ai acolo, în poşetă?

— La ce te referi?

— La cartea aia.

Elizabeth blestemă încet şi împinse volumul sub o batistă.

— Nu e nimic.

— Ai împrumutat o carte de la lady Danbury?

— Se poate spune şi aşa.

— Ce bine. Am citit deja tot ce avem aici, nu că am avea prea multe.

Elizabeth nu făcu decât să dea din cap şi încercă să treacă mai departe.

— Ştiu că ţi s-a rupt sufletul fiindcă a trebuit să vindem cărţile, spuse Susan, dar aşa am putut să ne permitem un profesor de latină pentru Lucas.

— Chiar trebuie să plec…

— Pot să văd şi eu cartea? Mi-ar plăcea s-o citesc.

— Nu se poate, se răsti Elizabeth, vorbind mult mai tare decât intenţionase.

Susan făcu un pas în spate.

— Mă scuzi?

— Trebuie să o duc înapoi mâine, asta e tot. N-o să ai timp s-o citeşti.

— Nu pot nici măcar s-o văd?

— Nu!

Susan se repezi înainte.

— Vreau s-o văd.

— Am spus nu!

Elizabeth făcu un pas la dreapta, abia apucând să scape de sora ei, apoi fugi spre scară, dar, când puse piciorul pe prima treaptă, simţi cum Susan o prinde de

poalele rochiei.

— Te-am prins! icni sora ei mai mică.

— Dă-mi drumul!

— Nu, până nu-mi arăţi cartea aia.

— Susan, sunt tutorele tău şi-ţi ordon să…

— Eşti sora mea, şi vreau să văd ce ascunzi.

Elizabeth înţelese că nu putea câştiga fiind rezonabilă, aşa că îşi apucă rochia şi trase tare, dar nu reuşi decât să alunece de pe treaptă şi să scape poşeta pe jos.

— Aha! ţipă Susan triumfătoare, ridicând cartea.

Elizabeth gemu.

— „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”?

Susan ridică privirea, puţin nedumerită şi cu siguranţă amuzată.

— E doar o carte prostească, rosti Elizabeth, simţind că roşeşte. M-am gândit că… Adică…

— Un marchiz? întrebă Susan neîncrezătoare. Ne stabilim scopuri înalte, nu-i aşa?

— Pentru Dumnezeu, se răsti Elizabeth, n-am de gând să mă mărit cu un marchiz, dar poate în cartea asta sunt sfaturi utile, dacă tot trebuie să mă mărit cu cineva şi nimeni nu mă cere de nevastă.

— În afară de domnul Nevins, murmură Susan, uitându-se prin carte.

Elizabeth înghiţi în sec, dezgustată. Gândul că domnul Nevins ar fi putut s-o atingă, s-o sărute, îi făcea sângele să îngheţe, dar, dacă el era singurul care putea să-i salveze familia…

Închise strâns ochii. Trebuia să fie ceva în cartea aceea care s-o ajute să-şi găsească un soţ. Orice!

— E destul de interesant, spuse Susan, aşezându-se pe covor alături de sora sa. Ascultă aici: „Edictul numărul unu”…

— Edict? întrebă Elizabeth. E cu edicte?

— Aşa se pare. Ca să vezi! Treaba asta cu găsitul unui soţ e mai complicată decât aş fi crezut.

— Spune-mi care-i primul edict.

Susan clipi şi se uită din nou în jos.

— Fii deosebită. Dar nu prea deosebită.

— Ce naiba înseamnă asta? izbucni Elizabeth. E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit vreodată. Pun cartea asta la loc chiar mâine. Cine e această doamnă Seeton, oricum? Nu e marchiză, aşa că nu văd de ce ar trebui să ascult de…

— Nu, nu, spuse Susan făcând un gest din mână spre sora ei, fără s-o privească. Ăsta e numai titlul edictului. Explică în continuare.

— Nu sunt sigură că vreau să aud, spuse Elizabeth nemulţumită.

— E destul de interesant.

— Dă-o încoace.

Elizabeth luă cartea de la sora ei şi citi în tăcere:

„E foarte important să fii o femeie cu totul deosebită, care să-l vrăjească pe lordul cu pricina până când el nu mai vede nimic în afară de tine”.

Elizabeth pufni.

— „Să-l vrăjească”, „să nu vadă nimic în afară de tine”? Unde a învăţat femeia asta să scrie? Într-o prăvălie de parfumuri?

— Mie partea de la final, aceea cu el care nu mai vede nimic în afară de tine, mi se pare romantică, rosti Susan ridicând din umeri.

Elizabeth o ignoră.

— Unde explică despre cum să nu fii prea deosebită? A, uite, aici e.

„Trebuie să te străduieşti să-ţi ascunzi unicitatea, în aşa fel încât să-i fie accesibilă numai lui. Trebuie să-i dovedeşti că vei reprezenta un atu ca soţie a sa. Niciun lord nu doreşte să fie legat de o femeie stânjenitoare, capabilă să provoace numai scandal”.

— Ai ajuns la partea despre cum nu vrea el să fie legat? întrebă Susan.

Elizabeth o ignoră şi continuă să citească.

„Altfel spus, trebuie să ieşi în evidenţă în mulţime, dar numai în mulţimea din care face parte şi ei, pentru că numai el contează”.

Elizabeth ridică privirea.

— Aici avem o problemă.

— Da?

— Da.

Ciocăni cu un deget în frunte, aşa cum făcea atunci când se gândea atent la câte ceva.

— Tot ce e scris aici se bazează pe presupunerea că eu am ales deja unul singur.

Susan făcu ochii mari.

— Doar nu vrei unul cu nevastă!

— Mă refeream la un bărbat anume, nu la unul neînsurat, răspunse Elizabeth, împingând-o puţin pe sora ei.

— Am înţeles. Ei bine, doamna Seeton are dreptate. Nu poţi să te măriţi cu doi.

Elizabeth făcu o grimasă.

— Sigur că nu, dar cred că ar fi nevoie să mă arăt interesată de mai mulţi, dacă vreau să primesc o cerere în căsătorie. Nu spunea mama mereu că nu trebuie să ne punem toate speranţele într-un singur om?

— Ai dreptate, spuse Susan gânditoare. O să cercetez problema chiar în seara asta.

— Poftim?

Dar Susan se ridicase deja şi fugea în sus, pe scări.

— O să citesc cartea în noaptea asta, strigă de la etaj, şi îţi povestesc totul de dimineaţă.

— Susan! rosti Elizabeth pe cel mai sever ton pe care-l ştia. Adu cartea înapoi imediat.

— Nu te teme! O să plănuiesc o strategie până la micul dejun!

Următorul sunet pe care-l auzi Elizabeth fu cheia care se răsucea în broasca uşii surorii ei. Susan se baricadase în camera pe care o împărţea cu Jane.

— Micul dejun? spuse Elizabeth printre dinţi. Deci n-are de gând să coboare la cină?

Se părea că nu. Nimeni n-o văzu şi nici nu auzi nimic din partea ei. Clanul Hotchkiss numără numai trei persoane la cină în seara aceea, iar săraca de Jane fu nevoită să

doarmă cu Elizabeth în acea noapte.

Sora ei mai mare nu era deloc încântată. Jane era o scumpă, dar trăgea păturile numai pe partea ei.

* * *

A doua zi, când Elizabeth coborî la micul dejun, Susan era deja la masă, cu volumul mic şi roşu în mână. Elizabeth observă supărată că nimeni nu pregătise de mâncare.

— Nu puteai să începi şi tu micul dejun? întrebă supărată, căutând în dulap după ouă.

— Am fost ocupată, răspunse Susan. Foarte ocupată.

Elizabeth nu răspunse. Fir-ar să fie, nu mai erau decât trei ouă. Trebuia să nu mănânce ea şi să spere că lady Danbury avea de gând să servească o masă bogată la prânz. Puse o tigaie de fontă deasupra focului şi sparse ouăle în ea.

Susan începu să taie pâinea.

— Unele dintre regulile astea nu sunt atât de dificile, spuse în timp ce lucra. Cred că până şi tu ai putea să le urmezi.

— Sunt copleşită de încrederea pe care o ai în mine, spuse Elizabeth pe un ton sec.

— De fapt, cred că ar trebui să începi să exersezi de pe acum. Nu găzduieşte lady Danbury o petrecere mai târziu, vara asta? Sigur o să vină şi posibili soţi.

— Dar eu n-o să merg la petrecere.

— Lady Danbury nu vrea să te invite? spuse repede Susan, evident indignată. N-aş fi crezut că… Poate că eşti tu doamna ei de companie, dar eşti şi fiica unui baronet, ceea ce…

— Ba sigur că o să mă invite, răspunse Elizabeth pe un ton calm, dar am de gând să refuz.

— Dar de ce?

Elizabeth nu răspunse imediat, ci rămase nemişcată, uitându-se la ouăle care deveneau opace.

— Susan, spuse până la urmă. Uită-te la mine.

Susan o privi.

— Şi?

Elizabeth apucă în mână o bucată din materialul rochiei ei verzi şi scutură.

— Cum să mă duc la o petrecere de gală îmbrăcată aşa? Poate că sunt la limită, dar am şi eu mândria mea.

— O să ne ocupăm de hainele tale când o să vină vremea, decise Susan ferm. Oricum, n-ar trebui să conteze, mai ales dacă viitorul tău soţ nu poate să vadă nimic în afară de tine.

— Dacă mai aud o dată fraza asta…

— Între timp, o întrerupse sora ei mai mică, trebuie să-ţi rafinezi deprinderile.

Elizabeth se împotrivi dorinţei de-a zdrobi gălbenuşurile.

— Parcă ai spus că lady Danbury are un administrator nou?

— N-am spus aşa ceva!

— Nu? Ei, atunci înseamnă că ştiu de la Fanny Brinkley, care probabil a auzit de la menajera ei, care ştie de la…

— Treci la subiect, Susan, rosti Elizabeth apăsat.

— Ce-ar fi să exersezi pe el? Asta numai dacă nu cumva e foarte respingător, bineînţeles.

— Nu e respingător, spuse Elizabeth ca pentru sine.

Roşi, apoi îşi ascunse chipul, ca Susan să nu-şi dea seama. Administratorul lui lady Danbury nu era deloc respingător, ci dimpotrivă. De fapt, ei i se părea cel mai chipeş bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, iar zâmbetul lui îi făcuse inima să tresară. Păcat că nu avea cufere pline cu bani.

— Bine! spuse Susan bătând entuziasmată din palme. Nu trebuie decât să-l faci să se îndrăgostească de tine.

Elizabeth întoarse ouăle pe partea cealaltă.

— Şi după aceea? Susan, e administrator de moşie. Nu are destui bani ca să-l trimită pe Lucas la Eton.

— Prostuţo, n-o să te măriţi, doar o să exersezi cu el.

— Pare lipsit de inimă, rosti Elizabeth încruntându-se.

— Ei bine, nu ai pe altcineva cu care să-ţi testezi

talentele. Ascultă-mă cu atenţie. Am ales câteva reguli cu care să începi.

— Reguli? Credeam că sunt edicte.

— Reguli, edicte, e totuna. Aşadar…

— Jane! Lucas! strigă Elizabeth. E gata micul dejun.

— După cum spuneam, cred că ar trebui să începem cu edictele doi, trei şi cinci.

— Dar patru?

Susan avu eleganţa să roşească.

— Acela are legătură cu îmbrăcămintea la modă.

Elizabeth abia dacă rezistă tentaţiei să arunce în ea cu un ou prăjit.

— De fapt, se încruntă Susan, poate ai vrea să începi cu numărul opt.

Elizabeth ştia că n-ar fi trebuit să spună nimic, dar un drăcuşor din interiorul ei o forţă să întrebe:

— Şi ce spune edictul ăsta?

Susan citi:

— „Farmecul tău trebuie să pară lipsit de efort”.

— Farmecul meu trebuie să pară lipsit de efort? Ce naiba înseamnă… au!

— Cred, rosti Susan pe un ton enervant de lipsit de inflexiuni, că ar putea să însemne că nu trebuie să dai din mâini şi să te loveşti de masă.

Dacă privirile ar fi putut să ucidă, Susan ar fi sângerat din mijlocul frunţii. Pentru că acest lucru nu era posibil, fata ridică nasul în aer şi rosti:

— Eu nu spun decât adevărul.

Elizabeth continuă să se uite urât la ea şi îşi duse la gură mâna lovită, de parcă dacă îşi apăsa buzele pe locul cu pricina ar fi putut să oprească durerea.

— Jane! Lucas! strigă ea din nou, de această dată ţipând din toate puterile. Hai mai repede! Se răceşte mâncarea!

Jane intră în bucătărie cu pas săltat, apoi se aşeză pe un scaun. Familia Hotchkiss renunţase demult să mai ia cina formal, în sufragerie. Micul dejun se lua mereu în bucătărie, mai ales că iarna tuturor le plăcea să fie aproape

de foc, iar vara… ei bine, vara era greu să renunţi la obicei, presupuse Elizabeth.

Tânăra îi zâmbi surorii ei mai mici.

— Parcă eşti mai puţin aranjată decât de obicei, Jane.

— Pentru că aseară cineva m-a închis afară din camera mea, spuse aceasta aruncându-i o privire supărată lui Susan. N-am apucat nici să mă pieptăn.

— Puteai să foloseşti peria lui Lizzie, răspunse sora ei.

— Îmi place peria mea, răspunse Jane. E din argint.

Elizabeth se gândi cu amărăciune că nu era cu adevărat din argint, fiindcă altfel ea ar fi fost nevoită s-o vândă.

— Face acelaşi lucru, continuă Susan.

Elizabeth le opri, strigând:

— Lucas!

— Avem vreun pic de lapte? întrebă Jane.

— Mă tem că nu, draga mea, răspunse Elizabeth, punând un ou pe o farfurie. Avem numai cât să punem în ceai.

Susan aşează o felie de pâine pe farfuria lui Jane şi-i spuse lui Elizabeth:

— Legat de edictul numărul doi…

— Nu acum, şuieră Elizabeth, aruncând o privire spre Jane, care, slavă cerului, era ocupată să-şi împungă felia de pâine şi nu era atentă la surorile ei.

— Pâinea mea prăjită nu e prăjită, spuse ea.

Elizabeth nu apucă să strige la Susan fiindcă uitase să prăjească pâinea, când Lucas intră ţopăind.

— Bună dimineaţa! spuse el vesel.

— Pari foarte bine dispus, răspunse Elizabeth, mângâindu-l pe cap înainte să-l servească.

— Astăzi mă duc la pescuit cu Tommy Fairmount şi cu tatăl său.

Lucas mâncă trei sferturi din ou înainte să adauge:

— În seara asta mâncăm bine!

— Minunat, dragul meu, spuse Elizabeth, apoi se uită la ceasul mic de pe perete. Trebuie să plec. Faceţi voi curat în bucătărie?

Lucas dădu aprobator din cap.

— Le supraveghez eu.

— Ba o să ajuţi şi tu.

— Da, şi asta, mormăi el. Îmi mai dai un ou, te rog? Stomacul lui Elizabeth scoase un sunet în acord cu cererea fratelui ei.

— Nu mai avem, spuse.

Jane o privi nedumerită.

— Tu n-ai mâncat nimic, Lizzie.

— Eu iau micul dejun cu doamna Danbury, minţi Elizabeth.

— Ia-l pe al meu.

Jane împinse ce mai rămăsese din micul ei dejun, două îmbucături de ou şi puţină pâine, atât de plină de gălbenuş încât lui Elizabeth ar fi trebuit să-i fie mult, mult mai foame şi ca să o miroasă doar, din partea cealaltă a mesei.

— Termină-l tu, Janie, spuse ea. Mănânc la lady Danbury, promit.

— Trebuie să prind un peşte foarte mare, îl auzi pe Lucas şoptindu-i lui Jane.

Aceea se dovedi a fi ultima picătură. Elizabeth se opusese vânătorii de soţ, fiindcă nu-i plăcea sentimentul pe care-l avea numai la gândul acesta, dar nu se mai putea. Ce fel de lume era aceea, dacă un băiat de opt ani se îngrijora că trebuia să prindă peşte, nu de dragul sportului, ci pentru că trebuia să-şi hrănească surorile.

Elizabeth îşi îndreptă spatele şi se apropie de uşă.

— Susan, spuse apăsat, pot să vorbesc puţin cu tine?

Jane şi Lucas schimbară o privire.

— O s-o păţească, fiindcă a uitat să prăjească pâinea, şopti fata.

— Pâine prăjită neprăjită, rosti Lucas supărat, clătinând din cap. E împotriva naturii umane.

Elizabeth dădu ochii peste cap şi ieşi. De unde scotea replicile acelea? Când ajunseră destul de departe ca să nu fie auzite, ea se întoarse spre Susan şi spuse:

— În primul rând, vreau să nu spui niciun cuvânt

despre vânătoarea asta de soţ în faţa copiilor.

Susan ridică volumul semnat de doamna Seeton.

— Deci ai de gând să-i urmezi sfaturile?

— Nu cred că am de ales, spuse Elizabeth nemulţumită. Spune-mi care sunt regulile.

Capitolul 3

Elizabeth vorbea încet cu sine însăşi când intră în conacul Danbury în acea dimineaţă. Adevărul fie spus, vorbise cu sine însăşi tot drumul. Îi promisese lui Susan că avea să încerce să exerseze edictele doamnei Seeton pe noul administrator al lui lady Danbury, dar nu îşi dădea seama cum ar fi putut să facă asta fără să încalce imediat edictul al doilea, care spunea: „Să nu cauţi niciodată un bărbat. Forţează-l pe el să vină la tine”.

Elizabeth presupunea că aceea era una dintre regulile pe care ar fi fost nevoită să le încalce. Se întreba şi cum se putea împăca edictul trei cu edictul cinci, care spuneau „Nu trebuie să fii niciodată nepoliticoasă. Un domn de viţă nobilă are nevoie de o doamnă care e imaginea vie a graţiei, demnităţii şi bunelor maniere” şi „Nu vorbi niciodată cu un bărbat mai mult de cinci minute. Dacă închei conversaţia, el o să viseze la ce-ai fi putut să spui mai departe. Cere-ţi scuze şi dispari, dacă e nevoie. El o să fie din ce în ce mai fascinat de tine dacă crede că ai şi alte opţiuni matrimoniale”.

Acea parte o nedumerea pe Elizabeth, căreia i se părea nepoliticos să vorbeşti cu un om numai cinci minute, chiar dacă îţi cereai scuze că trebuie să pleci. Doamna Seeton spunea că un lord are nevoie de o soţie care să nu fie niciodată nepoliticoasă.

Şi acesta era doar începutul regulilor pe care Susan le strigase în urma ei, în timp ce pleca de acasă dimineaţă. Fii fermecătoare, delicată, lasă-l pe el să vorbească, nu lăsa să se vadă că eşti mai inteligentă decât el.

Cu toate acele lucruri lipsite de sens în minte, lui Elizabeth începea să i se pară o idee bună să rămână domnişoara Hotchkiss, fată bătrână.

Intră în conacul Danbury şi porni imediat spre salon, aşa cum făcea întotdeauna. Contesa era acolo, în fotoliul ei preferat, şi scria o scrisoare, vorbind singură. Malcom stătea, leneş, pe pervaz. Deschise un ochi, aprecie că Elizabeth nu merita atenţia lui, apoi se culcă la loc.

— Bună dimineaţa, lady Danbury, spuse Elizabeth, clătinând din cap. Vreţi să scriu eu?

Contesa avea încheieturile dureroase, iar tânăra sa însoţitoare îi scria adesea corespondenţa, dar lady Danbury nu făcu decât să ascundă coala de hârtie într-un sertar şi să spună:

— Nu, nu e nevoie. În dimineaţa asta nu mă dor degetele.

Îşi îndoi încheieturile şi ridică mâinile în aer, spre Elizabeth, ca o vrăjitoare care tocmai arunca un blestem.

— Vezi? adăugă ea.

— Mă bucur că vă simţiţi atât de bine, răspunse tânăra, pe un ton nesigur, întrebându-se dacă nu cumva tocmai fusese descântată.

— Da, da, e o zi foarte frumoasă. Cu adevărat frumoasă. Asta, bineînţeles, dacă nu te apuci iar să-mi citeşti din Biblie.

— Nici prin cap nu-mi trece.

— De fapt, ai putea să faci ceva pentru mine.

Elizabeth îşi ridică întrebător sprâncenele blonde.

— Trebuie să vorbesc cu administratorul cel nou. E într-un birou de lângă grajduri. Vrei să-l chemi tu?

Elizabeth reuşi să nu rămână cu gura căscată, dar cu efort. Minunat! Avea să-l cunoască pe administratorul cel nou fără să încalce edictul trei. Concret vorbind, îl căuta ea pe el, dar nu conta dacă îndeplinea o rugăminte a contesei.

— Elizabeth! spuse tare lady Danbury.

Tânăra clipi.

— Da?

— Fii atentă când vorbesc cu tine. Nu-ţi stă în fire să

visezi cu ochii deschişi.

Elizabeth nu putu să nu facă o grimasă. Era ironic. Nu mai visase cu ochii deschişi de cinci ani. Cândva, sperase la iubire, la căsătorie, visase cu ochii deschişi să meargă la o piesă de teatru şi să călătorească în Franţa, dar toate acestea fuseseră date uitării atunci când murise tatăl ei, iar noile sale responsabilităţi o făcuseră să înţeleagă că gândurile ei secrete erau numai nişte vise fără speranţă, destinate să nu se îndeplinească vreodată.

— Îmi pare foarte rău, doamnă, spuse.

Lady Danbury făcu o grimasă din care tânăra înţelese că bătrâna doamnă nu era cu adevărat supărată.

— Adu-l aici, spuse aceasta.

— Imediat, răspunse Elizabeth, dând aprobator din cap.

— Are părul şaten, ochii căprui şi e destul de înalt. Ca să ştii despre cine e vorba.

— L-am cunoscut ieri pe domnul Siddons. M-am ciocnit de el în drum spre casă.

— Chiar aşa? spuse lady Danbury, părând foarte uimită. El nu mi-a spus nimic despre asta.

Elizabeth aplecă nedumerită din cap.

— De ce să vă fi spus? Eu nu am nicio influenţă asupra angajării lui.

— Nu, presupun că nu.

Lady Danbury făcu din nou o grimasă, de parcă s-ar fi gândit la o problemă filosofică de mare profunzime.

— Fugi. Vreau să vii la mine după ce termin cu Ja… cu domnul Siddons. Şi, cât sunt cu el, poţi să-mi aduci lucrul, să brodez.

Elizabeth se strădui să nu zâmbească larg, sarcastic. Când lady Danbury spunea că brodează, de fapt o punea pe ea să coasă şi îi dădea instrucţiuni permanent, supraveghindu-i fiecare mişcare. Iar lui Elizabeth nu-i plăcea deloc să brodeze. Cosea destul acasă, la hainele care se rupeau.

— Vreau faţa de pernă verde, nu pe cea galbenă, adăugă contesa.

Tânăra dădu din cap, cu gândul în altă parte, apoi ieşi cu spatele din încăpere.

— Fii specială, şopti pentru sine însăşi, dar nu prea specială.

Clătină din cap. În ziua în care avea să-şi dea seama ce însemna asta, oamenii aveau să calce pe lună. Cu alte cuvinte, aşa ceva n-avea să se întâmple niciodată.

Când ajunse la grajduri, îşi repetase deja fiecare edict de cel puţin zece ori şi se săturase de ele în aşa măsură încât ar fi fost în stare s-o arunce pe doamna Seeton de pe un pod, dacă femeia ar fi fost acolo. Sigur, în preajmă nu era niciun pod, dar Elizabeth alese să nu se gândească la asta.

Biroul administratorului era într-o clădire mică, la stânga grajdurilor, o construcţie cu trei camere, şemineu mare, din piatră, şi acoperiş din paie. Uşa din faţă se deschidea spre o sufragerie mică, în spatele căreia erau un dormitor şi un birou.

Casa era îngrijită, lucru care i se păru de înţeles lui Elizabeth, fiindcă administratorii erau de obicei preocupaţi de starea clădirilor. Rămase cam un minut în faţa uşii, respirând adânc şi amintindu-şi că era o tânără rezonabil de atrăgătoare şi de simpatică. Nu exista niciun motiv pentru care acel bărbat, care n-o interesa câtuşi de puţin, dacă se gândea bine, să o respingă.

Ce ciudat, se gândi cu amărăciune, că nu-i fusese niciodată până atunci teamă să cunoască pe cineva. Era din vina acelei blestemăţii de vânători de soţ şi a şi mai blestematei cărţi.

— Îmi vine s-o strâng de gât pe doamna Seeton, rosti pentru sine, apoi ridică mâna, ca să bată. Aş omorî-o cu plăcere.

Uşa nu era încuiată, aşa că se deschise câţiva centimetri când Elizabeth bătu. Tânăra strigă:

— Domnule Siddons? Sunteţi aici? Domnule Siddons.

Niciun răspuns. Deschise uşa încă puţin şi strecură capul înăuntru.

— Domnule Siddons?

Acum ce să facă? Omul, evident, nu era acasă. Oftă, sprijinindu-se cu umărul de tocul uşii, uitându-se înăuntru. Probabil că avea să fie nevoită să-l caute peste tot, şi numai Dumnezeu ştia unde ar fi putut fi! Moşia Danbury era mare, iar Elizabeth nu voia neapărat să plece în excursie de-a lungul ei ca să-l caute pe rătăcitorul domn Siddons, chiar dacă avea nevoie disperată de el ca să exerseze edictele doamnei Seeton.

În timp ce stătea în prag, amânând inevitabilul, privirea îi alunecă prin cameră. Mai fusese acolo şi ştia care dintre lucrurile dinăuntru erau ale lui lady Danbury. Se părea că domnul Siddons nu adusese prea multe cu el. Doar o geantă mică, într-un colţ, şi…

Elizabeth tresări. O carte mică şi roşie, aşezată chiar acolo, pe masă. De unde avea domnul Siddons un exemplar din „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”? Nu-şi imagina că un astfel de volum apărea prea des în bibliotecile domnilor. Cu gura căscată de uluire, traversă încăperea şi ridică volumul.

— „Eseuri”, de Francis Bacon?

Elizabeth închise ochii şi se blestemă în gând. Doamne, devenise obsedată. I se părea că vede cărţulia aceea prostească în fiecare ungher.

— Proastă, proastă, proastă, spuse pentru sine, răsucindu-se pe loc ca să lase cartea înapoi pe masă.

— Doamna Seeton nu ştie tot. Trebuie să te opreşti din… Au!

Strigă când braţul drept i se lovi de lampa din metal de pe masă. Cu cartea încă în mâna stângă, scutură dreapta din încheietură, încercând să scape de durerea ascuţită.

— Au! Au! Au! rosti.

Era mai rău decât să te loveşti la degetul mic de la picior, şi Dumnezeu îi era martor că avea suficientă experienţă în acel domeniu. Închise ochii şi oftă.

— Sunt cea mai neîndemânatică tânără din toată Anglia, cea mai împiedicată din Marea Britanie…

Scrâşti! se auzi de undeva. Elizabeth ridică imediat

privirea. Ce fusese asta? Sunetul semănase cu un picior care calcă pe pietriş, iar în faţa casei administratorului era o alee cu pietriş.

— Cine e acolo? strigă, cu glasul strident chiar şi pentru propriile urechi.

Niciun răspuns. Elizabeth se cutremură, ceea ce era un semn rău, având în vedere că fusese nerezonabil de cald toată lună. Nu credea prea mult în intuiţie, dar în acel moment ceva era cu adevărat nelalocul lui, iar ea se temea că avea să sufere consecinţele.

* * *

James petrecuse dimineaţa călărind pe moşie. O cunoştea, bineînţeles, fiindcă atunci când fusese mic petrecuse mai mult timp la conacul Danbury decât la el acasă, în castelul Riverdale. Dacă voia să păstreze aparenţele, trebuia să meargă în inspecţie.

Era o zi călduroasă şi, când termină plimbarea, se trezi transpirat şi cu hainele lipite de piele, i-ar fi plăcut să facă o baie, dar deghizat în administrator de moşie nu avea acces la servitorii necesari ca să pregătească o cadă, aşa că abia aştepta să se răcorească folosind un prosop înmuiat în apa pe care o lăsase în dormitor, într-un vas.

Nu se aştepta să găsească uşa casei larg deschisă, începu să meargă tiptil şi se apropie încet de intrare. Înăuntru, văzu, din spate, o femeie. Însoţitoarea mătuşii Agatha, judecând după trupul mignon şi părul blond. Îl intrigase cu o zi înainte, dar nu înţelesese cât de mult până în acel moment, când o văzu aplecată deasupra exemplarului său din „Eseurile” lui Francis Bacon.

Francis Bacon? Pentru o hoaţă, fetişcana avea gusturi alese la cărţi. O privea aproape hipnotizat. Se întorsese din profil, iar nasul i se strâmbă în cel mai amuzant mod când privi spre carte. Şuviţe mătăsoase de păr blond ca inul îi alunecau din coc şi cădeau, inelate, pe ceafă şi pe spate. Pielea îi părea caldă.

James îşi ţinu respiraţia, încercând să ignore emoţia

care-l cuprinsese. Mai aproape de tocul uşii, se aplecă destul cât să vadă mai bine, fără să fie surprins. Ce naiba spunea fata? Se forţă să fie atent la vocea ei, lucru deloc uşor, fiindcă ochii îi tot fugeau spre curbura delicată a sânilor ei, şi spre punctul acela de pe ceafa ei unde…

Se ciupi. Durerea acţiona de obicei ca un antidot suficient de bun pentru pornirile instinctive. Domnişoara Hotchkiss rostea ceva pe un ton scăzut, părând nervoasă.

— Proastă…

James se văzu nevoit să o aprobe în gând. Să se strecoare la el în casă, pe lumină, nu era cea mai inteligentă mişcare.

— Doamna Seeton…

Asta cine naiba mai era?

— Au!

James se uită mai atent. Elizabeth scutura o mână şi se uita urât spre lampa lui. Trebui să zâmbească. Părea atât de furioasă încât el nu s-ar fi mirat dacă obiectul ar fi luat foc, şi scotea nişte sunete mici de durere, care îl făceau să se simtă foarte ciudat. Îi venea să alerge ca s-o ajute, fiindcă, până la urmă, era un domn, şi un domn ajuta femeile îndurerate, dar ezită. Nu o durea atât de tare, până la urmă, şi ce naiba căuta în casa lui? Oare ea era aceea care-o şantaja pe contesă? Şi, dacă da, de unde ştia că el venise ca să investigheze problema? Fiindcă, dacă nu era în casa lui ca să strângă informaţii despre el, atunci de ce îi căuta printre lucruri? Fetele cuminţi, cele care le ţineau companie conteselor moştenitoare, nu făceau astfel de lucruri.

Sigur, ar fi putut să nu fie mai mult decât o hoaţă de rând, care spera ca noul administrator al averii contesei să aibă câteva obiecte moştenire de familie, poate un ceas, o bijuterie de-a mamei sale, genul de lucruri la care un bărbat renunţă cu greu, chiar dacă e nevoit să se angajeze, fiindcă nu mai are suficienţi bani.

Tânăra închise ochii şi oftă, răsucindu-se în acelaşi timp.

— Sunt cea mai neîndemânatică tânără din toată

Anglia, cea mai împiedicată din Marea Britanie…

James se apropie, întinzându-şi gâtul şi încercând să audă mai bine ce spunea ea.

Scrâşti!

— Fir-ar să fie! rosti el încet, întorcându-se brusc şi lipindu-se cu spatele de zidul casei.

Nu mai făcuse de mult o mişcare atât de neatentă.

— Cine-i acolo? strigă Elizabeth.

N-o mai vedea, fiindcă se îndepărtase prea mult de uşă, dar vocea ei i se păru panicată, de parcă ar fi fost gata să o ia la sănătoasa. James se îndepărtă, ascunzându-se repede între grajduri şi casă. Când avea să o audă pe însoţitoarea mătuşii Agatha ieşind, atunci voia să iasă din ascunzătoare şi să se apropie de casă în pas domol, de parcă atunci ar fi ajuns acolo.

Auzi uşa din faţă închizându-se după numai câteva secunde. Urmară sunete de paşi, iar James ieşi din ascunziş.

— Bună ziua, domnişoară Hotchkiss, strigă, făcând paşi mari şi ieşindu-i în cale.

— Vai! tresări ea. Nu v-am văzut.

El zâmbi.

— Îmi cer scuze dacă v-am speriat.

Ea clătină din cap, cu obrajii începând să se îmbujoreze. James duse un deget la buze ca să-şi oprească zâmbetul triumfător. Era vinovată de ceva. Nimeni nu roşea aşa fără un motiv serios.

— Nu-i nimic, spuse ea cu glasul întretăiat. Trebuie să mă uit pe unde merg.

— Ce vă aduce aici? întrebă el. Credeam că majoritatea îndatoririlor dumneavoastră au loc înăuntrul conacului.

— Aşa e. Adică nu… Dar am fost trimisă după dumneavoastră. Lady Danbury doreşte să vă vorbească.

James miji pleoapele. Nu era vorba că n-o credea pe fată, fiindcă, evident, era prea inteligentă ca să mintă în legătură cu un lucru atât de uşor de verificat, dar de ce, oare, se strecurase în sufrageria lui?

Fetişcana punea ceva la cale şi, de dragul mătuşii sale, James trebuia să afle ce anume. Mai interogase femei înainte, şi întotdeauna reuşise să le convingă să-i spună ce voia să ştie. De fapt, superiorii lui de la Minister râdeau adesea pe seama sa, spunând că se perfecţionase în arta de-a le interoga pe femei.

Marchizul înţelesese demult că femeile erau cu totul diferite de bărbaţi, cu totul absorbite de sine. Era suficient să le întrebi despre viaţa lor, şi cât de curând, îţi spuneau tot ce voiai să ştii. Existau câteva excepţii, desigur, de pildă lady Danbury, dar...

— S-a întâmplat ceva? întrebă domnişoara Hotchkiss.

— Poftim?

— Eraţi foarte tăcut, observă ea, apoi îşi muşcă buza de jos.

— Mă întrebam despre ce poate să fie vorba, minţi el. Mărturisesc că nu ştiu de ce ar avea nevoie lady Danbury de mine, când abia am văzut-o în dimineaţa asta.

Ea deschise gura, dar nu ştiu ce să răspundă.

— Nu ştiu, spuse până la urmă. Am descoperit că e mai bine să nu-i pun motivele la îndoială. E prea obositor pentru mintea mea să încerce s-o priceapă pe a ei.

James râse puţin, deşi n-ar fi vrut. Nu dorea s-o placă pe fată, dar ea părea să aibă o atitudine plină de graţie şi umor faţă de viaţă. Plus că-şi dăduse seama cum să-i facă faţă cel mai bine mătuşii lui. Să spună ca ea, dar să facă aşa cum credea de cuviinţă.

Întinse mâna, pregătit s-o farmece până când ea avea să-şi deconspire toate secretele.

— Vreţi să mă însoţiţi la conac? Presupunând, desigur, că nu mai aveţi treabă pe afară.

— Nu.

El ridică o sprânceană.

— Adică nu, nu mai am treabă, continuă ea, zâmbind pierdut. Da, aş vrea să vă însoţesc.

— Excelent, rosti el fermecător. Abia aştept să ne cunoaştem mai bine.

Elizabeth răsuflă uşurată şi îl luă de braţ. Nu se

descurcase prea bine la ultima frază, dar în rest i se părea că ţinuse cont de toate regulile doamnei Seeton. Reuşise chiar să-l facă să râdă pe domnul Siddons, iar asta sigur era trecut pe undeva, printre edicte sau, dacă nu, ar fi trebuit să fie. Evident că bărbaţilor le plăceau femeile care aveau replici isteţe. Tânăra se încruntă puţin. Poate că nu era tocmai specială…

— Păreţi foarte serioasă, rosti James.

Elizabeth tresări. Trebuia să rămână atentă la domnul de lângă ea. Oare nu scria nimic în carte despre cum să le acorzi toată atenţia ta domnilor? Şi asta în cele cinci minute de dinainte să întrerupi conversaţia, desigur.

— Aproape, continuă el, pare că v-aţi concentra prea mult ca să faceţi ceva anume.

Elizabeth aproape că icni. Nu se descurca să fie fermecătoare fără efort. Nu ştia sigur cum s-ar fi aplicat edictul legat de asta în situaţia în care era, dar sigur n-ar fi trebuit să pară că urmează regulile dintr-un ghid.

— Sigur, adăugă domnul Siddons fără să-i observe tulburarea, mie mi s-au părut întotdeauna foarte interesante femeile serioase.

Putea să facă asta. Ştia că putea. Făcea parte din familia Hotchkiss, fir-ar să fie, şi putea să facă orice-şi propunea. Trebuia să găsească un soţ, dar, şi mai important, trebuia mai întâi să înveţe cum se făcea asta. Cât despre domnul Siddons, ei bine, el era chiar acolo, şi poate că era puţin lipsit de inimă să se folosească de el ca de un test, dar femeile erau nevoite să facă orice era nevoie, iar ea era o femeie disperată.

Se răsuci, arborând un zâmbet strălucitor. Avea de gând să-l farmece pe bărbatul acela până când… până… ei bine, până când avea să fie fermecat. Deschise gura ca să rostească un lucru inteligent şi sofisticat, dar înainte să apuce să scoată vreun sunet, el se aplecă spre ea, privind-o cald, periculos, apoi spuse:

— Sunt insuportabil de curios în legătură cu zâmbetul acesta.

Ea clipi. Dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că şi el

încerca s-o farmece pe ea. Nu, se gândi clătinând din cap, era imposibil. Domnul Siddons abia dacă o cunoştea, şi, cu toate că nu era ea cea mai urâtă fată din Surrey, cu siguranţă nu era vreo sirenă.

— Îmi cer scuze, domnule Siddons, spuse frumos. Ca şi dumneavoastră, sunt înclinată să mă pierd în gânduri. N-am intenţionat să fiu nepoliticoasă.

El clătină din cap.

— N-aţi fost nepoliticoasă.

— Dar, vedeţi dumneavoastră…

Ce îi citise Susan din carte? Pofteşte-l întotdeauna pe bărbat să vorbească despre sine. Bărbaţii erau foarte preocupaţi de ei înşişi.

— Domnişoară Hotchkiss?

Ea îşi drese glasul şi zâmbi din nou.

— Da. Ei bine, vedeţi, de fapt mă gândeam la dumneavoastră.

Urmă o scurtă pauză, apoi el spuse:

— La mine?

— Sigur. Nu în fiecare zi vine cineva nou la conacul Danbury. De unde sunteţi?

— De ici, de colo, evită el răspunsul. În ultima vreme am locuit în Londra.

— Cât de interesant, răspunse ea, încercând să vorbească pe un ton peste măsură de entuziast.

Nu putea să sufere Londra. Era murdară, aglomerată şi mirosea urât.

— Şi aţi fost întotdeauna administrator de avere?

— Nu, răspunse el încet. În Londra nu există prea multe moşii mari.

— Da, rosti ea ca pentru sine. Sigur.

El ridică privirea şi se uită cu simpatie la ea.

— Dumneavoastră aţi locuit mereu aici?

Ea dădu din cap.

— Toată viaţa. Nu-mi imaginez cum ar fi să locuiesc în altă parte. Nu există nimic mai frumos decât provincia englezească atunci când îmbobocesc florile. Cu siguranţă că nu există…

Se opri, fiindcă nu trebuia să vorbească despre sine. James deveni mai atent. Ce intenţionase să spună? Ea bătu din gene.

— Dar nu vreţi să ştiţi despre mine.

— Ba da, răspunse el, aruncându-i cea mai fierbinte privire de care dispunea.

Femeile iubeau privirea aceea. Aparent, nu şi femeia de lângă el, fiindcă ea îşi trase capul înapoi şi tuşi.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ea scutură grăbită din cap, dar continuă să arate de parcă ar fi înghiţit un păianjen. După aceea, complet lipsit de sens, deşi James ar fi putut să jure că o văzuse făcând i acest lucru, ea îşi îndreptă spatele, de parcă s-ar fi pregătit să înceapă o sarcină chinuitoare, şi spuse pe un ton imposibil de dulce:

— Sunt sigură că dumneavoastră aţi trăit o viaţă cu mult mai interesantă decât a mea, domnule Siddons.

— Cu siguranţă că nu.

Elizabeth îşi drese glasul, gata să bată din picior de frustrare. Nu mergea deloc. Domnii ar fi trebuit să dorească să vorbească despre ei înşişi, iar el nu făcea decât s-o întrebe despre ea. Avea impresia că administratorul averii contesei juca un fel de joc cu ea, iar asta nu făcea decât se tulbure şi mai mult.

— Domnule Siddons, spuse, sperând că reuşea să-şi ascundă frustrarea din voce, eu am trăit în Surrey de când mă ştiu. Cum ar putea să fie viaţa mea mai interesantă decât a dumneavoastră?

El întinse mâna şi îi atinse bărbia.

— Cumva, domnişoară Hotchkiss, mi se pare că aţi putea să mă fascinaţi permanent, dacă v-aţi propune asta.

Elizabeth tresări, apoi i se tăie răsuflarea. Niciun bărbat n-o mai atinsese aşa, şi probabil că era o uşuratică pentru că gândea asta, dar căldura mâinii lui avea ceva aproape hipnotic.

— Nu credeţi? şopti el.

Elizabeth se aplecă spre el o fracţiune de secundă, apoi o auzi pe doamna Seeton, care, apropo, avea o voce

foarte asemănătoare cu a lui Susan, rostind în mintea ei: „Dacă închei conversaţia, el o să se întrebe ce-ai fi spus tu mai departe”.

După aceea Elizabeth, care nu simţise niciodată bucuria ameţitoare de-a şti că e dorită de un bărbat, îşi îndreptă iar spatele de parcă ar fi fost străpunsă de o bară din oţel, pentru a doua oară în acea dimineaţă, şi rosti cu un calm remarcabil:

— Trebuie să plec, domnule Siddons.

El clătină încet din cap, fără să-şi ia ochii de la chipul ei.

— Ce vă interesează pe dumneavoastră, domnişoară Hotchkiss? întrebă. Care vă sunt pasiunile? Ce vă doriţi? Îmi păreţi a fi o domnişoară neobişnuit de inteligentă.

O lua peste picior, cu siguranţă. N-o cunoştea de suficient timp ca să-şi fi făcut deja o părere despre intelectul ei. Elizabeth îl privi cu neîncredere. Voia să afle ce-o interesa pe ea? Ei bine, atunci avea să-i spună.

— Ce-mi place mie într-adevăr să fac, spuse cu ochii mari, luminoşi, e să lucrez în grădiniţa mea din bucătărie.

— În grădiniţa de lângă bucătărie? rosti el înecat.

— Da. Anul ăsta cultivăm în principal napi. Mulţi napi. Dumneavoastră vă plac napii?

— Napii? repetă el după ea.

Elizabeth dădu aprobator din cap.

— Napii. Unora li se par fără gust, neinteresanţi, dar nici că veţi găsi un tubercul mai fascinant.

James se uită în jur, căutând o cale să scape. Despre ce naiba vorbea fata asta?

— Dumneavoastră aţi cultivat vreodată napi?

— Ei bine… nu, niciodată.

— Păcat, spuse ea cu emfază. Se pot învăţa multe despre viaţă numai cultivând napi.

James înclină capul spre ea, nevenindu-i să creadă ce auzea. Îl făcuse curios.

— Într-adevăr? Şi ce anume, rogu-vă, se poate învăţa din asta?

— Ei bine…

Îşi dădu seama că-l lua peste picior. Ce punea la cale? Zâmbi nevinovat.

— Ce spuneaţi?

— Vrednicie! izbucni ea. Poţi să înveţi multe despre vrednicie.

— Serios? Cum aşa?

Elizabeth oftă dramatic.

— Domnule Siddons, dacă trebuie să întrebaţi, atunci mă tem că n-aţi putea să înţelegeţi niciodată.

În timp ce James se străduia să priceapă ce tocmai auzise, ea ciripi:

— Ca să vezi! Am ajuns înapoi la conacul Danbury. Vă rog să-i transmiteţi contesei că, dacă are nevoie de mine, sunt în grădina de trandafiri.

După aceea, fără ca măcar să-şi ia la revedere, Elizabeth fugi.

James rămase pe loc o clipă, încercând să dea un sens celei mai bizare conversaţii pe care o avusese vreodată cu cineva. Atunci observă, la marginea clădirii, umbra lui Elizabeth, ascunzându-se.

Grădina de trandafiri pe naiba! Blestemata de fetişcană pândea după colţ, spionându-l în continuare. James decise că avea să-i afle planurile chiar dacă acela ar fi fost ultimul lucru pe care-l făcea vreodată.

* * *

Zece ore mai târziu, Elizabeth păşea obosită peste pragul casei Hotchkiss. Susan o aştepta, nesurprinzător, pe treapta cea mai de jos a scărilor, ţinând în mână „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”.

— Ce s-a întâmplat? exclamă ea sărind în picioare. Spune-mi totul!

Elizabeth se luptă cu impulsul de-a cădea pe podea, într-o criză de râs născut din prea multă ruşine.

— Vai, Susan, spuse clătinând încet din cap. Am reuşit să aplic cu foarte mare succes primul edict. Domnul Siddons mă consideră, cu siguranţă, foarte specială.

Capitolul 4

— Nu-i aşa că e o vreme minunată?

Elizabeth privi peste masă, la chipul vesel al surorii ei. Numai soarele, care promitea încă o zi neobişnuit de frumoasă, era mai strălucitor decât zâmbetul lui Susan.

— Nu-i aşa? insistă aceasta.

Sora ei mai mare o ignoră şi continuă să-şi găurească brioşa cu un cuţit.

— Dacă n-o mănânci tu, mi-o dai mie? întrebă Lucas.

Elizabeth începu să împingă farfuria spre el.

— Aşteaptă! Mai vreau şi eu, spuse Jane.

Elizabeth trase înapoi farfuria, împărţi în două părţi egale resturile brioşei rănite, apoi împinse din nou farfuria.

— Eşti cam morocănoasă în dimineaţa asta, rosti Jane în timp ce-şi lua bucata care i se cuvenea.

— Da, aşa este. Sunt.

Ca la un semnal, toţi trei fraţii mai mici din familia Hotchkiss se sprijiniră de spătarele scaunelor şi schimbară câteva priviri. Elizabeth era foarte rar într-o dispoziţie proastă, dar atunci când era…

— Cred că o să ies la joacă, rosti Lucas, ridicându-se atât de repede încât îşi dărâmă scaunul.

— Cred că o să mă alătur şi eu, spuse şi Jane, îndesându-şi restul de brioşă în gură.

Cei doi copii ieşiră în fugă pe uşa bucătăriei. Elizabeth îi aruncă o privire insolentă lui Susan.

— Eu nu plec nicăieri, spuse aceasta. Avem prea multe de discutat.

— Poate că ai observat că nu sunt într-o dispoziţie potrivită pentru conversaţie?

Elizabeth îşi luă ceaşca de ceai şi sorbi. Era călduţ. O aşeză la loc şi mai puse apă la fiert. Ziua de dinainte fusese un fiasco total. Un dezastru. Oare ce fusese în mintea ei? Trebuia să-şi exerseze deprinderile sociale, iar în loc de

asta, ea vorbise despre napi. Napi! Nu putea să sufere napii.

Încercase să-şi spună că n-avusese de ales. Domnul Siddons era mai mult decât părea, şi evident că se jucase cu ea, dar napi? De ce oare îi alesese tocmai pe ei? De ce spusese că au legătură cu vrednicia? Dumnezeule mare, cum avea să explice asta?

Probabil că el le povestise tuturor celor de la conac despre fascinaţia ei bizară pentru rădăcinoase. Probabil că atunci când va ajunge la lucru în acea dimineaţă, povestea avea să fie deja ştiută de la grajduri la bucătărie şi înapoi. Toată lumea o să râdă de ea. Nu o interesa prea mult că avea să-l piardă pe domnul Siddons pe post de înlocuitor de marchiz, dar trebuia să lucreze cu omul acela luni întregi, poate chiar ani, iar el o considera deja nebună.

Elizabeth făcu un pas înspre scară.

— Mi se face rău.

— Să nu cumva! exclamă Susan, ocolind repede masa şi apucând-o pe sora sa de braţ. Te duci în dimineaţa asta la conacul Danbury chiar dacă după aceea mori din cauza asta.

— O să mor cu siguranţă!

Susan îşi puse în şold mâna liberă.

— Nu te ştiam laşă, Elizabeth Hotchkiss.

Elizabeth îşi trase mâna din mâna surorii ei şi îi aruncă acesteia o privire urâtă.

— Nu sunt laşă, doar că ştiu când să renunţ la o luptă pe care nu pot s-o câştig. Crede-mă, bătălia asta e ca aceea de la Waterloo.

— Noi am câştigat la Waterloo, observă Susan zâmbind ironic.

— Gândeşte-te că am fi francezii, o repezi sora sa. Îţi spun, domnul Siddons nu e o alegere potrivită.

— Dar ce-i în neregulă cu el?

— Ce-i în neregulă cu el? Ce-i în neregulă cu el? rosti Elizabeth, din ce în ce mai nervoasă. Nu e nimic în neregulă cu el. Totul e în neregulă cu el.

Susan se scărpină în cap.

— Poate că e din cauză că sunt încă tânără, sau poate că nu am creierul la fel de dezvoltat ca al tău…

— Te rog, Susan!

— Dar nu am nicio idee despre ce vorbeşti. Dacă nu e nimic în neregulă cu omul ăsta…

— E periculos. Joacă jocuri cu mine!

— Eşti sigură?

— A sedus sute de femei. Sunt convinsă.

— Un administrator de moşie? întrebă Susan cam neconvinsă. Ăştia nu sunt, de obicei, scunzi şi graşi?

— El e chipeş ca păcatul. El…

— Chipeş ca păcatul? Serios? rosti Susan, făcând ochii mari. Cum arată?

Elizabeth tăcu puţin, încercând să nu roşească la amintirea chipului domnului Siddons. Ce o atrăgea atât la omul acela? Poate avea legătură cu buzele lui, atât de frumos conturate şi parcă mereu zâmbind ironic, ca după o glumă secretă.

Pe de altă parte, ar fi putut să fie de vină ochii lui. Aveau o nuanţă obişnuită de căprui, la fel ca şi părul şaten, şi ar fi trebuit să pară banali, dar erau atât de adânci, iar când o privea, ea se simţea…

— Elizabeth?

Fierbinte. Se simţea fierbinte.

— Elizabeth?

— Ce e? întrebă distrasă.

— Cum arată?

— Vai. El… Doamne, cum să-l descriu? Arată ca un bărbat.

— Foarte evocator, rosti Susan pe un ton amuzat. Aminteşte-mi să nu te sfătuiesc să-ţi cauţi de lucru în branşa scriitorilor.

— N-aş putea niciodată să inventez o poveste mai ridicolă decât pe cea pe care o trăiesc acum.

Susan redeveni serioasă.

— E chiar atât de rău?

— Da, răspunse Elizabeth oftând, mai mult de frustrare decât de supărare. E rău. Aproape că nu mai

avem nimic din banii pe care ni i-a lăsat tata, şi salariul meu de la lady Danbury nu e suficient ca să ne ajungă, mai ales după ce expiră contractul de închiriere pentru casă. Trebuie să mă mărit, dar singurul bărbat disponibil din zonă, în afară de domnul Nevins, e administratorul averii lui lady D, iar el nu doar că este prea chipeş, prea periculos şi crede că sunt nebună, dar nici nu câştigă suficient ca să fie un pretendent potrivit. Aşa că te întreb, adăugă, iar vocea îi deveni mai ascuţită şi mai puternică, dacă tot ai spus că n-o să fac avere publicându-mi scrisorile, ce propui să fac?

Îşi încrucişă braţele, mulţumită de propriu-i discurs. Susan clipi doar, apoi întrebă:

— De ce crede că eşti nebună?

— Nu contează, rosti apăsat sora ei. Contează doar că sunt într-o situaţie fără nicio ieşire.

— Se întâmplă, rosti Susan zâmbind larg, lent, ca eu să am o soluţie.

Elizabeth o văzu pe sora ei ducând mâna la spate ca să ia ceva şi simţi cum furia explodează înăuntrul ei.

— Nu, nu, să nu îndrăzneşti să scoţi iar cartea aia.

Dar Susan deschisese deja micuţul volum roşu.

— Ascultă aici, rosti entuziasmată. Edictul numărul şaptesprezece…

— Am ajuns deja la şaptesprezece?

— Taci. „Edictul şaptesprezece: Viaţa e o repetiţie pentru momentul în care îl cunoşti pe viitorul tău soţ.”, citi Susan, apoi dădu din cap entuziasmată. Vezi?

Tăcere.

— Elizabeth?

— Glumeşti, nu-i aşa?

Susan se uită la carte, apoi ridică privirea înapoi, spre sora sa.

— Nu, răspunse încet, eu…

— Dă-mi asta!

Elizabeth luă cartea şi citi:

„Viaţa e o repetiţie pentru momentul în care îl cunoşti pe viitorul tău soţ. De aceea trebuie să aplici aceste edicte tot timpul, cu fiecare bărbat pe care-l întâlneşti. Nu

contează că nu vrei să te măriţi cu un anume domn. Şi cu el trebuie să te porţi cum te-ai purta cu un marchiz, fiindcă, dacă nu deprinzi obiceiurile prescrise de edictele mele, uiţi ce trebuie să faci când întâlneşti un posibil pretendent. Exersează-ţi abilităţile. Fii pregătită. S-ar putea ca marchizul tău să fie foarte aproape”.

— A înnebunit de tot? întrebă supărată Elizabeth. Nu trăim într-o poveste şi marchizi nu sunt la fiecare colţ. Sincer, toate astea mi se par jignitoare.

— La care parte anume te referi?

— Mă refer la toată cartea. Femeia asta spune că nici nu exist dacă nu-mi găsesc un soţ. E o prostie. Dacă eu sunt atât de puţin importantă, atunci cum se numeşte tot ce am făcut în ultimii cinci ani? Cum am reuşit să păstrez familia unită? Doar nu stând cu mâinile-n sân şi sperând să vină un gentleman binevoitor care să mă ia de nevastă!

Susan rămase cu gura căscată de uimire. Până la urmă reuşi să spună:

— Nu cred că intenţiona să…

— Ştiu că nu, o întrerupse Elizabeth, puţin stânjenită de ieşirea sa de dinainte. Îmi pare rău, n-am vrut… Te rog să uiţi ce-am spus.

— Eşti sigură? întrebă Susan încet.

— Nu mai contează, rosti repede sora ei, întorcându-se cu spatele şi privind afară, pe fereastră.

Lucas şi Jane se jucau în grădină. Inventaseră un joc cu o bucată de cârpă legată de un băţ şi strigau de fericire. Elizabeth înghiţi în sec, mândră de ei, cuprinsă de iubire. Îşi trecu mâna prin păr, oprindu-şi degetele atunci când ajunse la coada împletită la spate.

— Îmi pare rău, îi spuse lui Susan. N-ar fi trebuit să mă răstesc aşa la tine.

— Nu mă deranjează, răspunse sora ei pe un ton cald. Eşti copleşită de multe. Ştiu.

— Sunt foarte îngrijorată, continuă Elizabeth, masându-şi fruntea, obosită şi simţindu-se bătrână. Ce rost are să exersez pe domnul Siddons, când oricum nu am nicio perspectivă de căsătorie?

— Lady Danbury are mereu oaspeţi, răspunse Susan pe un ton încurajator. Nu-i aşa? Mi-ai spus că prietenii ei sunt bogaţi şi au titluri nobiliare.

— Da, însă mie-mi dă zi liberă când are invitaţi. Spune că nu are nevoie de însoţitoare când sunt la ea prietenii ei.

— O să fie nevoie să găseşti o soluţie. Găseşte un motiv pentru care s-o vizitezi. Cum e cu petrecerea de la finalul lunii? N-ai spus că te invită mereu la astfel de evenimente?

— O să fie un bal mascat. Mi-a spus ieri.

— Cu atât mai bine! Nu suntem destul de pricepute ca să-ţi coasem o rochie de bal, dar cu siguranţă că ne descurcăm să croim un costum. Nu e nevoie să te deghizezi în cineva prea elefantin.

Susan mişca entuziasmată din mâini în timp ce vorbea, iar Elizabeth avu impresia că se vede pe sine la paisprezece ani, atunci când încă mai credea că totul era posibil, înainte ca tatăl ei să moară şi să-i lase atâtea responsabilităţi, înainte să moară şi să ia cu el inocenţa copilăriei.

— Semănăm atât de mult, noi două, şopti.

Susan clipi nedumerită.

— Poftim?

— Nimic, doar că…

Elizabeth se opri şi îi zâmbi trist surorii sale.

— Uneori asemănările dintre noi îmi amintesc cum eram cândva.

— Şi acum nu mai eşti aşa?

— Nu, nu chiar. Uneori, poate, dar numai puţin.

Se aplecă şi o sărută pe obraz pe sora sa.

— Acelea sunt momentele mele preferate.

Susan clipi des, încercând să scape de ceva ce semăna foarte mult cu lacrimile, înainte să adopte atitudinea ei hotărâtă.

— Trebuie să ne întoarcem la problema pe care o discutam.

Elizabeth zâmbi.

— Am uitat despre ce vorbeam.

— Când primeşte lady Danbury invitaţi data viitoare? întrebă Susan oftând nerăbdătoare. Nu mă refer la balul mascat, ci doar aşa, la o întâlnire între prieteni.

— Asta, spuse Elizabeth, se întâmplă chiar la finalul săptămânii. Cred că o să fie o petrecere mică, în grădină.

Mai mult un fel de întâlnire cu prietenii, nu o petrecere formală. Am scris chiar eu invitaţiile.

— Câţi oaspeţi o să vină?

— Nu mai mult de zece sau doisprezece, cred. E vorba numai de o după-amiază. Suntem destul de aproape de Londra, până la urmă, încât oamenii să poată să vină şi să plece în aceeaşi zi.

— Trebuie să te duci şi tu.

— Susan, eu nu am fost invitată!

— Sunt sigură că nu te-a invitat doar pentru că e convinsă că nu te-ai duce. Dacă îi spui că…

— Nu am de gând să încerc să o conving să mă cheme, rosti Elizabeth supărată. Până şi eu am ceva demnitate.

— N-ai putea să uiţi acolo ceva, din greşeală, vineri? Atunci ai avea un motiv ca să te întorci sâmbătă, rosti Susan cu o expresie plină de speranţă, dar nu tocmai convingătoare, pe chip. Poate că o să te invite să li te alături.

— Şi nu crezi că lui lady Danbury i s-ar părea cel puţin neobişnuit? spuse Elizabeth cu dispreţ. Îi sunt însoţitoare de cinci ani şi niciodată n-am uitat nimic acolo.

— Poate că o să i se pară, poate că nu, ridică Susan din umeri. N-o să ştii dacă nu încerci şi cu siguranţă că n-o să găseşti un soţ dacă te ascunzi aici toată ziua.

— Ei, foarte bine, spuse Elizabeth cam fără voie, o s-o fac, dar numai după ce verific lista invitaţilor, ca să fiu sigură că vor veni şi burlaci. N-am de gând să mă fac de râs în faţa lui lady Danbury doar ca să aflu că toţi oaspeţii sunt însuraţi.

Susan bătu din palme.

— Excelent! Între timp, trebuie să exersezi pe domnul…

— Nu! rosti Elizabeth apăsat. N-am de gând să fac asta.

— Dar…

— Am spus nu. N-am de gând să-l caut pe bărbatul ăsta.

Susan ridică inocent din sprâncene.

— Bine. N-ai de ce să-l cauţi tu. Oricum doamna Seeton spune că nu trebuie să faci aşa ceva, dar, dacă se întâmplă să-l întâlneşti…

— Nu prea cred, fiindcă plănuiesc să-l evit ca şi cum ar fi bolnav de ciumă.

— Doar în cazul că…

— Susan!

Elizabeth îi aruncă o privire severă surorii sale.

— Foarte bine, dar dacă…

Elizabeth ridică mâna.

— Niciun cuvânt în plus, Susan. Mă duc la conacul Danbury chiar acum, şi acolo o să petrec timp cu contesa şi numai cu ea. M-am făcut înţeleasă?

Susan dădu din cap fără convingere.

— Ziua bună, atunci. Sunt sigură că n-o să am ce să-ţi povestesc când mă întorc acasă.

Elizabeth călcă apăsat spre uşa de la intrare, pe care o deschise cu o mişcare hotărâtă.

— Astăzi o să fie o zi plictisitoare. Total şi minunat de plictisitoare. Sunt convinsă. De fapt, probabil că n-o să-l văd pe domnul Siddons nici măcar de la depărtare.

* * *

Se înşela. Foarte, foarte mult. Administratorul o aştepta la intrare.

— Domnişoară Hotchkiss, spuse pe un ton atât de prietenos încât Elizabeth ştiu că nu putea să aibă prea mare încredere în el, ce plăcere să vă revăd!

Elizabeth oscilă între dorinţa să fugă în casă şi impulsul de a-i şterge zâmbetul încrezător de pe buze. Mândria câştigă, aşa că ea ridică o sprânceană blondă, un

gest superior pe care-l învăţase de la lady Danbury, apoi spuse pe un ton destul de acid:

— Chiar e o plăcere?

Unul dintre colţurile gurii lui se ridică, dar nu se putea spune că zâmbise cu adevărat.

— Nu păreţi a mă crede.

Elizabeth răsuflă printre buzele ţuguiate. Ce naiba trebuia să facă? Jurase că n-avea să mai exerseze niciunul dintre edictele din „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz” pe omul acela, fiindcă el era, clar, mult prea versat în arta flirtului şi nu putea să cadă pradă încercărilor ei jalnice, iar după eşecul cu napii, probabil că el o considera o toantă. Ceea ce ridica întrebarea: ce voia de la ea?

— Domnişoară Hotchkiss, începu el, după ce aşteptase în van ca ea să comenteze ceva. Speram să putem să fim prieteni. Până la urmă, vom lucra alături aici, la conacul Danbury, pentru o vreme, şi amândoi avem posturi din acelea similare cu ale guvernantelor – suntem prea binecrescuţi ca să fim consideraţi servitori, dar nu facem nici parte din familie.

Elizabeth se gândi puţin la cuvintele lui său, mai bine spus, la tonul vocii sale, care fusese suspect de prietenos. După aceea îi privi chipul, care părea la fel de blând şi de împăciuitor. Ochii, însă, făceau excepţie. În adâncurile acelea căprui se ascundea ceva. Ceva… ce părea să ştie multe.

— De ce sunteţi atât de amabil cu mine? izbucni ea.

El tresări, tuşind puţin.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Ea întinse arătătorul spre el, apoi îl clătină dojenitor.

— Ştiu eu cum sunteţi, şi nu mă las păcălită.

James ridică o sprânceană, lucru care o enervă, fiindcă, evident, se pricepea mai bine decât ea la acel gest, şi spuse:

— Poftim?

— Sunteţi foarte fermecător, să ştiţi.

El desfăcu puţin buzele, apoi, după un scurt moment de tăcere, răspunse:

— Nu ştiu ce să spun în afară de mulţumesc.

— N-a fost neapărat un compliment.

— Dar ar fi putut să fie? întrebă el, tachinând-o.

Ea clătină din cap.

— Vreţi ceva de la mine.

— Numai prietenia dumneavoastră.

— Ba nu. Vreţi ceva, şi încercaţi să obţineţi fermecându-mă.

— Funcţionează?

— Nu!

El oftă.

— Păcat. De obicei am succes.

— Recunoaşteţi, aşadar?

— Presupun că trebuie, răspunse el, ridicând palmele într-un gest de înfrângere. Dar, dacă vreţi să vă răspund la întrebări, e nevoie să-mi faceţi pe plac şi să vă plimbaţi cu mine câteva minute.

Ea clătină din cap. Ar fi fost o greşeală neţărmurită să meargă oriunde cu acel bărbat.

— Nu pot. Lady Danbury mă aşteaptă.

El îşi deschise ceasul de buzunar.

— Abia peste un sfert de oră.

— Şi de unde ştiţi asta? ceru ea să afle.

— Poate că vă amintiţi? Am fost angajat să mă ocup de afacerile sale.

— Dar nu îi sunteţi secretar, spuse Elizabeth, încrucişând braţele la piept. Administratorii de moşie nu le fac programul angajatorilor lor.

Poate că i se păruse, dar privirea lui păru să devină mai caldă şi mai atentă.

— Am găsit întotdeauna, spuse el, că nimic nu e mai de folos decât informaţiile de calitate. Lady Danbury e o femeie dificilă. Mi s-a părut prudent să-i învăţ programul, ca să nu risc s-o deranjez.

Elizabeth strânse din buze. Avea dreptate, fir-ar el să fie! Primul lucru pe care ea însăşi îl făcuse când venise la conac fusese să înveţe pe de rost programul contesei.

— Văd că sunteţi de acord cu mine, deşi nu doriţi să

mă complimentaţi recunoscând asta.

Elizabeth îi aruncă o privire aspră. Bărbatul acela era mai mult decât arogant!

— Haide, spuse el pe un ton ademenitor. Sigur aveţi câteva momente ca să ajutaţi un nou-venit.

— Foarte bine, răspunse ea, incapabilă să refuze odată ce el îşi formulase cererea ca pe una de ajutor.

Nu putuse niciodată să întoarcă spatele cuiva strâmtorat.

— O să merg cu dumneavoastră, dar vă pot oferi numai zece minute din timpul meu.

— Sunteţi foarte generoasă, murmură el luând-o de braţ.

Elizabeth înghiţi în sec când mâna lui o atinse pe cot, apoi simţi iar acel sentiment care-i tăia răsuflarea şi o făcea să fie foarte atentă la bărbatul de lângă ea. Cel mai rău era că domnul Siddons părea la fel de calm ca de obicei.

— Poate că am putea să ne plimbăm puţin prin grădina de trandafiri? sugeră el.

Ea dădu din cap, fiindcă atât se simţea în stare să facă. Simţea căldura mâinii lui cum îi urca în sus, pe braţ, şi i se părea că uită cum să respire.

— Domnişoară Hotchkiss?

Ea înghiţi în sec, apoi îşi regăsi glasul.

— Da?

— Sper că nu vă fac să vă simţiţi stânjenită fiindcă vă caut compania.

— Deloc, spuse ea gâtuit.

— Foarte bine, răspunse James, zâmbind. Nu ştiu la cine altcineva să apelez.

Îi aruncă o privire. Avea obrajii de un trandafiriu adorabil. Rămaseră tăcuţi cât paşii îi conduseră spre arcada din piatră i ce ducea la grădina de trandafiri. James o conduse spre dreapta, pe lângă faimoşii trandafiri Scarlet Scoth ai familiei Danbury, galbeni şi roz strălucitor. Se aplecă să-i miroasă, trăgând de timp şi încercând să-şi dea seama cum să procedeze în continuare.

Se gândise la ea toată noaptea şi o bună parte din

dimineaţă. Era isteaţă şi clar punea ceva la cale. Petrecuse suficient timp adulmecând comploturi ca să ştie când purtarea unui om dădea de bănuit, şi instinctul îi spunea că domnişoara Hotchkiss se purtase altfel decât de obicei cu o zi înainte.

La început i se păruse ciudat ca ea să fie cea care o şantaja pe contesă. Până la urmă, probabil că nu avea cu mult peste douăzeci de ani. Nu era, cu siguranţă, mai mare decât Melissa, care avea aproape douăzeci şi doi. N-avea de unde să ştie direct din experienţă despre aventura mătuşii sale, dar locuise toată viaţa în regiune, o spusese chiar ea. Poate că părinţii ei îi împărtăşiseră secretul. Astfel de lucruri aveau tendinţa să rămână ani buni în amintirea locuitorilor din sătucuri.

Plus că domnişoara Hotchkiss avea acces la întreg conacul Danbury. Dacă mătuşa Agatha lăsase vreo dovadă incriminatorie pe undeva, nimeni nu ar fi ajuns mai uşor la ea decât însoţitoarea sa.

În orice direcţie şi-ar fi îndreptat gândurile, toate duceau înapoi la domnişoara Hotchkiss. Dacă voia să-i afle secretele, trebuia s-o convingă să aibă încredere în el sau cel puţin să o facă să fie mai deschisă, destul cât să lase câte un secret să scape printre buzele ei atât de adorabile. Calea cea mai bună ca să facă asta era să-i ceară ajutorul. Tipul acela de femeie era foarte politicos şi nu avea cum să-l refuze dacă o ruga să-l ajute să se orienteze. Chiar dacă ar fi fost ea aceea care o şantaja pe contesă, şi, deci, o persoană extrem de egoistă, avea de păstrat aparenţele. Domnişoara Elizabeth Hotchkiss, însoţitoarea lui lady Danbury, nu putea să-şi permită să fie văzută altfel decât binevoitoare şi blândă.

— Poate că vă daţi seama că abia am sosit în regiune.

Ea dădu din cap, cu o privire tristă.

— Mi-aţi spus ieri că aţi trăit aici, în sat, toată viaţa.

— Da…

James zâmbi cald.

— Am nevoie de un fel de ghid, cineva care să-mi arate ce e de văzut sau, cel puţin, să-mi spună despre

locurile care pot fi vizitate.

Ea clipi.

— Vreţi să vizitaţi? Ce să vizitaţi?

Fir-ar să fie. Îl prinsese. Satul nu era plin de monumente istorice sau culturale.

— Poate că nu mi-am ales bine cuvintele, improviză el, dar fiecare sat are micile lui lucruri interesante şi, dacă trebuie să fiu un administrator harnic al celei mai mari moşii din zonă, am nevoie să cunosc astfel de lucruri.

— E adevărat, răspunse ea, dând din cap, gânditoare. Sigur, nu ştiu exact ce aţi avea nevoie să aflaţi, fiindcă eu nu m-am ocupat niciodată de averea nimănui, şi probabil că şi dumneavoastră sunteţi în aceeaşi situaţie, dat fiind că n-aţi mai fost administrator până acum.

El o privi foarte atent.

— Eu n-am spus asta.

Ea se opri din mers.

— Nu? Ieri, mi-aţi spus că sunteţi londonez.

— Am spus că n-am fost administrator de moşie în Londra, dar n-am spus că n-aş fi făcut asta înainte.

— Înţeleg, răspunse ea, întorcându-se şi măsurându-l cu privirea. Şi unde anume aţi fost administrator, dacă nu în Londra?

Îl testa, blestemata fetişcană. Nu era convins din ce motiv, dar asta făcea. Însă el n-avea de gând să-i dea voie să-l prindă cu minciuna. James Sidwell se deghizase de mai multe ori decât putea număra, şi nu se deconspirase niciodată.

— În Buckinghamshire, spuse. Acolo am crescut.

— Am auzit că e o zonă foarte frumoasă, răspunse ea pe un ton politicos. De ce aţi plecat?

— Din motivele pentru care pleacă toată lumea.

— Anume?

— De ce sunteţi atât de curioasă?

Ea ridică din umeri.

— Eu sunt mereu curioasă. Întrebaţi pe oricine.

El tăcu o clipă şi culese un trandafir.

— Sunt frumoşi, nu-i aşa?

— Domnule Siddons, rosti ea oftând teatral, mă tem că e ceva ce nu ştiţi despre mine.

James simţi cum tot corpul i se încordează în aşteptarea mărturisirii ei.

— Am trei fraţi mai mici.

El clipi. Ce legătură avea asta cu orice?

— De aceea, continuă ea, zâmbindu-i şi făcându-l să nu mai fie sigur dacă ea căuta şi altceva în afară de o discuţie amabilă, mă pricep să recunosc când cineva evită să dea un răspuns. De fapt, fraţii mei ar spune că sunt înspăimântător de pricepută la asta.

— Sunt sigur, rosti el în barbă.

— Oricum, continuă ea pe un ton amabil, dumneavoastră nu sunteţi unul dintre fraţii mei, şi cu siguranţă nu aveţi vreo obligaţie să-mi povestiţi despre trecutul dumneavoastră. Avem cu toţii dreptul la sentimentele noastre personale.

— Da, spuse el, întrebându-se dacă nu cumva ea era mai mult decât părea, anume o binecrescută domnişoară de provincie.

Elizabeth îi zâmbi din nou.

— Aveţi fraţi, domnule Siddons?

— Eu? Nu. Niciunul. De ce întrebaţi?

— Aşa cum am spus, sunt foarte curioasă. Familia cuiva poate să vorbească indirect despre caracterul unui om.

— Şi familia dumneavoastră ce spune despre caracterul domnişoarei Hotchkiss?

— Că sunt loială, cred. Şi că aş face orice pentru fratele şi surorile mele.

Inclusiv să şantajeze? Se aplecă spre ea numai puţin, dar suficient cât să-i facă buza de jos să tremure. James simţi o satisfacţie primitivă văzând asta. Ea îl privi pur şi simplu, evident prea puţin experimentată ca să ştie cum să se poarte cu un astfel de bărbat. Avea ochii mari, de un albastru mai limpede şi mai întunecat decât văzuse James vreodată. Inima începu să-i bată mai repede.

— Domnule Siddons?

James simţi cum îl cuprinde căldura.

— Domnule Siddons?

Trebuia să o sărute, asta era tot. Cea mai prostească idee pe care o avusese de ani buni, dar nu avea cum să se oprească. Se apropie, micşorând distanţa dintre ei şi savurând momentul de dinainte ca buzele lui să le atingă pe ale ei şi…

— Vai!

Ce naiba? Elizabeth scoase un sunet ascuţit, ca un tril de pasăre, apoi se smuci în spate, cu braţele în aer. Şi după aceea alunecă, James nu-şi dădu seama în ce, fiindcă pământul era uscat. Ea dădea din mâini, încercând să nu cadă, şi din greşeală îl lovi sub bărbie, cu toată puterea.

— Au! strigă el.

— Îmi pare rău! spuse ea repede. Daţi-mi voie să văd.

Se apropie şi-l călcă pe picior.

— Au!

— Îmi pare foarte, foarte rău.

Părea îngrijorată şi, în mod normal, el ar fi profitat de ocazie atât cât ar fi putut, dar în acel moment, fir-ar să fie, îl durea tare piciorul.

— N-am nimic, domnişoară Hotchkiss, spuse. Am nevoie doar să vă daţi la o parte de pe piciorul meu şi…

— Îmi pare rău! spuse ea, parcă a suta oară, apoi păşi în spate.

El tresări şi-şi flexă degetele de la picior.

— Îmi pare rău.

El se cutremură.

— Nu mai repetaţi.

— Da…

— Insist.

— Măcar daţi-mi voie să vă văd piciorul, continuă ea, aplecându-se.

— Vă rog, nu.

Erau puţine situaţiile în care James considera că era necesar să se roage de cineva, dar aceea părea a fi una dintre ele.

— Bine, spuse ea, îndreptându-se. Dar ar trebui…

Zbang!

— Capul meu! strigă ea, frecându-şi creştetul.

— Bărbia mea, reuşi să spună şi James.

În ochii ei albaştri se citeau stânjeneala şi îngrijorarea.

— Îmi pare rău.

— Aveţi o ţintă foarte bună, domnişoară Hotchkiss, spuse, închizând chinuit ochii. Aţi nimerit în acelaşi loc în care m-aţi lovit cu mâna.

O auzi înghiţind în sec.

— Îmi pare rău.

Acela a fost momentul în care el a făcut greşeala capitală. N-avea să mai închidă niciodată ochii în preajma unei femei neîndemânatice, oricât de frumoasă ar fi fost. Nu ştia sigur cum reuşise Elizabeth, dar auzi un strigăt de surpriză, apoi, cumva, întregul ei trup se lovi de al lui, trimiţându-l ia pământ.

Sau cel puţin aşa crezu, că lovise pământul. Dacă i-ar fi trecut prin cap să spere la ceva, la asta ar fi sperat. Ar fi fost bine chiar să se roage pentru asta, fiindcă ar fi fost, cu siguranţă, mai plăcut decât să cadă, aşa cum căzu el, într-o tufă de trandafiri.

Capitolul 5

— Îmi pare rău!

— Nu spuneţi asta! rosti el supărat, încercând să-şi dea seama unde-l durea mai tare.

— Dar îmi pare! plânse ea. Lăsaţi-mă să vă ajut.

— Nu, ţipă el agitat, apoi încheind pe un ton mai scăzut, nu mă atingeţi, vă rog.

Ea deschise gura, îngrozită, apoi începu să clipească repede şi, o clipă, lui James i se păru că avea să plângă.

— Nu am nimic, se forţă să mintă. Nu m-am lovit.

Văzându-i privirea neconvinsă, continuă:

— Nu m-am lovit prea tare.

Ea înghiţi în sec.

— Sunt foarte neîndemânatică. Nici măcar Susan nu vrea să danseze cu mine.

— Susan?

— Sora mea. Are paisprezece ani.

— Aha, spuse el, adăugând mai încet, fată deşteaptă.

Elizabeth îşi prinse cu dinţii buza de jos.

— Sigur n-aveţi nevoie să vă ajut să vă ridicaţi?

James, care încercase în tăcere să iasă din închisoarea de spini, se văzu nevoit să recunoască adevărul că, în lupta corp la corp, tufa de trandafiri ieşea învingătoare.

— O să vă întind mâna, o instrui, vorbind încet, apoi o să mă trageţi spre dumneavoastră. E clar?

Ea dădu din cap.

— Nu într-o parte, nu înainte, nu…

— Am spus că e clar! se răsti ea.

Înainte ca el să apuce să reacţioneze, tânăra îl prinse de mână şi-l scoase din tufa de trandafiri. James o privi un moment, mai mult decât şocat de forţa pe care o avea trupul ei mic.

— Sunt neîndemânatică, spuse ea, dar nu sunt proastă.

Din nou, îl lăsă fără cuvinte. De două ori într-un minut trebuia să fie un record.

— Sunteţi rănit? întrebă ea pe un ton repezit, scoţându-i un spin din haină, apoi un altul dintr-o mânecă. V-aţi zgâriat la mână. Ar fi trebuit să purtaţi mănuşi.

— E prea cald pentru ele, murmură James, privind-o cum îi scoate spinii din haine.

Probabil că era cu totul inocentă, fiindcă nicio doamnă cu experienţă, măcar în a flirta, n-ar fi rămas atât de aproape, atingându-l peste tot…

Foarte bine, recunoscu pentru sine, îşi lăsa imaginaţia şi apetitul să-i întunece gândurile. Nu-l atingea chiar peste tot, dar corpul lui reacţiona de parcă asta s-ar fi întâmplat. Era foarte aproape, ar fi putut să întindă mâna şi să-i atingă părul, să vadă cât era de moale şi… Doamne, îi simţea parfumul. Imediat, trupul îi deveni rigid. Ea îşi retrase mâna

şi privi în sus, cu ochii ei albaştri şi nevinovaţi.

— S-a întâmplat ceva?

— De ce? întrebă el strangulat.

— V-aţi încordat.

El zâmbi fără umor. Dacă ar fi ştiut ea… Elizabeth mai culese un spin, prins de gulerul hainei lui.

— Ca să fiu sinceră, aveţi şi un ton cam neobişnuit.

James tuşi, încercând să ignore felul în care degetele ei îi atinseră din greşeală marginea bărbiei.

— Mi s-a pus un nod în gât, răspunse gutural.

— Vai! spuse ea, făcând un pas în spate ca să vadă rezultatul muncii sale. Mi-a scăpat un spin.

El îi urmări privirea în jos, spre coapsa lui.

— Îl scot eu pe acela, spuse repede.

Ea roşi.

— Da, aşa e cel mai bine, dar…

— Dar ce?

— Încă unul, rosti, tuşind stânjenită şi arătând cu degetul.

— Unde? întrebă el, doar ca s-o facă să roşească mai mult.

— Acolo. Puţin mai sus.

Arătă spre locul cu pricina şi se uită în altă parte, roşie ca sfecla. James zâmbi larg. Uitase cât de distractiv era să le faci să roşească pe doamne.

— Poftim. Am scăpat de ei?

Ea se uită la el din nou, apoi dădu aprobator din cap.

— Îmi pare cu adevărat rău pentru… tufa de trandafiri, spuse ea, înclinând capul cu tristeţe. Foarte, foarte rău.

Când auzi iar „îmi pare rău”, lui James îi veni s-o apuce de umeri şi să scuture.

— Da, cred că am stabilit deja asta.

Una dintre mâinile ei delicate se ridică şi îi atinse obrazul, îngrijorată.

— Ştiu, dar aveţi faţa zgâriată şi ar trebui să punem nişte unguent acolo şi… Ce adulmecaţi?

Îl prinsese.

— Făceam asta?

— Da.

El îi zâmbi ca un băietan.

— Mirosiţi a trandafiri.

— Ba nu, răspunse ea zâmbind amuzată. Dumneavoastră mirosiţi a trandafiri.

James începu să râdă. Îl durea bărbia, acolo unde ea îl lovise de două ori, iar piciorul îi zvâcnea fiindcă ea îl călcase şi tot corpul îl înţepa, de parcă ar fi înotat printre tufe de trandafir, ceea ce nu era departe de adevăr, dar el începu să râdă.

O privi pe domnişoara Hotchkiss, care îşi muşca buza de jos şi-l privea neîncrezătoare.

— N-am înnebunit, dacă asta credeţi, spuse el zâmbind, deşi mi-ar plăcea să vă accept oferta de tratament medical.

Ea dădu scurt din cap.

— Atunci hai înăuntru. E o cameră mică, nu departe de bucătărie, unde ţine lady Danbury medicamentele. Sunt sigură că găsim acolo vreun unguent pe care să-l aplicăm pe răni.

— Şi dumneavoastră o să vă ocupaţi de…

— Zgârieturi? îi termină ea propoziţia, zâmbind modest. Nu vă temeţi, sunt suficient de îndemânatică încât să nu vă cauzez răni mortale. Am curăţat mai multe tăieturi şi zgârieturi decât aş fi vrut.

— Deci fraţii dumitale sunt mai mici?

Ea dădu din cap.

— Şi le place aventura. Chiar ieri, Lucas şi Jane m-au anunţat că au de gând să construiască o fortăreaţă subterană, spuse ea râzând. Mi-au spus că trebuie să tai singurul nostru copac, ca să aibă ei grinzi de susţinere. Nu ştiu de unde le vin ideile, dar… îmi pare rău! Cât de nepoliticos din partea mea să vorbesc atât despre ai mei.

— Nu, spuse James, surprins de graba cu care-i răspunsese. Îmi place să aud despre ei. Par minunaţi.

Privirea ei deveni mai blândă, iar lui i se păru că gândurile n zburaseră undeva, departe, într-un loc foarte

frumos, judecând după zâmbetul visător.

— Aşa sunt, răspunse Elizabeth. Sigur, ne certăm, ca orice familie, dar... Vai! Uite la mine! Iar fac asta. Nu voiam decât să vă asigur că am destul de multă experienţă cu rănile minore.

— În cazul ăsta, rosti el cu fler, atunci am completă încredere în dumneata. Oricine s-a ocupat de copii mici ştie destule cât să oblojească rănile astea neînsemnate.

— Mă bucur să aflu că am aprobarea dumneavoastră, spuse ea pe un ton trist.

El întinse mâna.

— Facem armistiţiu? Pot să vă consider prietena mea?

Ea dădu din cap.

— Armistiţiu.

— Bine. Hai înapoi la conac.

Râseră şi vorbiră pe drumul înapoi din grădina de trandafiri, şi abia la jumătatea distanţei spre casa Danbury îşi aminti James că o suspecta de şantaj.

* * *

Elizabeth îşi înmuie batista în alifia cu miros înţepător.

— S-ar putea să usture puţin, îl avertiză.

Domnul Siddons zâmbi larg.

— Cred că sunt destul de bărbat ca să... Au! Ce e în alifia asta?

— V-am spus că o să usture.

— Dar n-aţi spus şi că muşcă!

Elizabeth ridică borcanul la nas şi mirosi.

— Cred că e vreun fel de alcool aici. Miroase puţin a coniac. Are sens? Se pune coniac în aşa ceva?

— Nu, spuse el, dacă nu vrei să-ţi faci duşmani.

Ea mirosi din nou şi ridică din umeri.

— Nu-mi dau seama. Ar putea să fie coniac sau altă băutură. N-am preparat-o eu.

— Dar cine? întrebă el, părând speriat.

— Lady Danbury.

James icni.

— Mă temeam de asta.

Elizabeth îl privi curioasă.

— De ce? Abia dacă o cunoaşteţi.

— E adevărat, dar familiile noastre au fost prietene mulţi uni. Credeţi-mă când spun că e o legendă printre cei din generaţia părinţilor mei.

— Vă cred, râse Elizabeth. E o legendă şi printre cei de vârsta mea. Tuturor copiilor din sat le e teamă de ea.

— Asta, spuse domnul Siddons pe un ton sec, chiar cred.

— Nu mi-am dat seama că o cunoaşteţi pe lady Danbury de dinainte să vă angajaţi aici, spuse ea, înmuind din nou batista în alifie.

— Da, este…

James tresări când ea îi tamponă fruntea.

— De asta m-a angajat, sunt sigur. Probabil că s-a gândit că aş fi mai de încredere decât cineva recomandat de o agenţie.

— Ciudat. Înainte să veniţi, lady Danbury m-a trimis acasă mai devreme ca să poată să citească registrele contabile şi să memoreze cifrele, ca să fie sigură că n-o jefuiţi.

James îşi ascunse râsul tuşind.

— A spus ea asta?

— Da.

Elizabeth se aplecă înainte, privindu-l atent.

— N-ar trebui s-o luaţi personal. Contesa ar spune la fel despre oricine. Chiar şi despre propriul ei fiu.

— Mai ales despre el.

Tânăra râse.

— Înseamnă că o cunoaşteţi bine. Se plânge mereu de el.

— V-a povestit cum a rămas cu capul prins în…

— La castelul Windsor? Da, răspunse ea zâmbind şi ducându-şi degetele la buze, apoi chicotind. N-am râs niciodată atât.

James îi zâmbi la rândul lui, dezarmat la apropierea ei. Se simţea aproape bucuros.

— Îl cunoaşteţi?

— Pe Cedric?

Elizabeth făcu un pas în spate, ca să poată conversa la o distantă confortabilă.

— Presupun că ar trebui să-i spun lordul Danbury acum, nu?

El ridică dintr-un umăr.

— Puteţi să-i spuneţi oricum de faţă cu mine. Eu, unul, spun că e un…

Ea îl dojeni cu o mişcare din arătător.

— Cred că sunteţi cam obraznic, domnule Siddons, şi că încercaţi să mă faceţi să spun ceva ce o să regret.

El zâmbi viclean.

— Aş preferea să vă forţez să faceţi ceva ce aţi putea regreta.

— Domnule Siddons, rosti ea supărată.

El ridică din umeri.

— Îmi cer scuze.

— Se întâmplă chiar să-l cunosc pe noul lord Danbury, continuă ea, aplecând bărbia şi privindu-l direct în ochi, ca să-i dea de înţeles că schimbase oficial subiectul. Nu foarte bine, evident. E ceva mai în vârstă decât mine, aşa că nu ne-am jucat împreună când eram mici, dar vine în vizită la mama lui din când în când, aşa că drumurile ni se întâlnesc uneori.

James se gândi că, dacă lui Cedric îi trecea prin cap să-şi viziteze curând mama, travestiul lui avea să fie deconspirat. Chiar dacă mătuşa Agatha reuşea să-i povestească situaţia din timp, Cedric n-ar fi putut să tacă din gură. Omul n-avea nicio idee despre ce însemna discreţia şi niciun pic de bun-simţ. James clătină din cap fără să se gândească prea bine la ce face. Slavă Domnului că prostia nu se moştenea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnişoara Hotchkiss.

— Nimic. De ce?

— Aţi clătinat din cap.

— Chiar aşa?

Ea aprobă.

— Cred că n-am fost suficient de blândă. Îmi pare foarte rău.

El îi prinse mâna în mâna lui şi o privi însetat.

— Nici îngerii n-ar fi putut să fie mai blânzi.

Ea făcu ochii mari şi, pentru o clipă, se uită direct la el, înainte să-şi privească mâna prinsă în mâna lui. James aşteptă ca ea să obiecteze, însă asta nu se întâmplă, aşa că îi dădu el drumul, mângâind-o înainte cu degetul mare pe încheietură.

— Îmi cer iertare, murmură. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Nu-i nimic, spuse ea întretăiat. Aţi avut parte de un adevărat şoc. Nu în fiecare zi se întâmplă să cadă cineva într-o tufă de trandafiri.

El nu răspunse, ci doar întoarse capul, ca ea să-i cureţe o zgârietură de lângă ureche.

— Nu vă mişcaţi, rosti Elizabeth încet. Trebuie să aplic unguentul pe zgârietura cea mai adâncă.

El închise gura, iar ea îşi ţinu răsuflarea şi se aplecă spre el. Tăietura era în stânga şi dedesubtul gurii lui, curbată până la gropiţa de sub buza de jos.

— E un pic de pământ aici, murmură ea. Eu… Staţi nemişcat, trebuie să…

Îşi muşcă buza de jos şi se aplecă până la nivelul lui. Îi atinse buza cu degetele şi o ridică blând, ca să poată ajunge la zgârietură.

— Aşa, şopti, curăţând locul, uimită că putea să vorbească, deşi inima îi bătea foarte repede.

Nu fusese niciodată atât de aproape de un bărbat, şi acela în mod deosebit o tulbura mai mult decât oricare. Simţea dorinţa aproape absurdă să-i mângâie trăsăturile şi să-şi treacă degetele peste arcadele elegante ale sprâncenelor lui închise la culoare.

Se strădui să expire, apoi îl privi în ochi. Se uita la ea cu o expresie ciudată, pe jumătate amuzată, pe jumătate cu totul altceva. Elizabeth avea încă mâna pe buza lui şi, cumva, imaginea ei atingându-l i se păru mai periculoasă decât atingerea în sine. Tresări şi îşi retrase mâna.

— Aţi terminat? întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Sper că n-a durut prea tare.

Privirea lui se întunecă.

— N-am simţit nimic.

Elizabeth simţi cum zâmbeşte timid, apoi făcu un pas în spate ca să-şi regăsească echilibrul.

— Sunteţi un pacient cu totul diferit de fratele meu, spuse, încercând să conducă discuţia spre un subiect mai puţin periculos.

— Cred că el nu tresare la fel de mult ca mine, glumi domnul Siddons.

— Nu, răspunse Elizabeth râzând puţin, dar ţipă mult mai tare.

— Aţi spus că-l cheamă Lucas?

Ea dădu din cap.

— Vă seamănă?

Ochii tinerei, care până atunci studiaseră un tablou atârnat pe perete ca să evite să-l privească pe Siddons, se îndreptară brusc spre chipul lui.

— Ce întrebare neobişnuită.

El ridică din umeri.

— Ca şi dumneata, şi eu sunt curios.

— Ei bine, da, seamănă. Toţi patru semănăm. Părinţii mei erau blonzi amândoi.

James tăcu o clipă, gândindu-se la cuvintele ei. Era greu să nu observe că vorbise despre părinţi la trecut.

— Înseamnă că nu mai trăiesc. Aşa e? rosti cu blândeţe.

Ea dădu aprobator din cap, iar el observă cum încordarea îi cuprinse chipul atunci când se întoarse într-o parte.

— Au trecut cinci ani, spuse Elizabeth. Ne-am obişnuit să fim singuri, dar încă este…

Înghiţi în sec, apoi continuă:

— Încă este greu.

— Îmi pare rău.

Ea tăcu un moment, apoi râse puţin, forţat.

— Credeam că am căzut de acord să nu mai spunem

asta.

— Nu, o tachină el, încercând să glumească, respectându-i dorinţa să nu discute despre durerea ei. Am căzut de acord că dumneata n-o să mai spui. Eu, pe de altă parte…

— Foarte bine, răspunse ea, clar uşurată că el nu insista. Dacă doreşti cu adevărat să-ţi ceri scuze, scriu cu plăcere o listă a greşelilor dumitale.

El se aplecă, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Chiar ai face asta?

— Cu siguranţă. Bine, nu am decât trei zile de greşeli din care să mă documentez, dar sunt destul de convinsă că pot să umplu cel puţin o pagină.

— Doar atât? Înseamnă că trebuie să mă străduiesc mai mult… Domnişoară Hotchkiss?

Întregul ei trup se încordase şi se uita urât spre uşă.

— Ieşi afară, şuieră.

James se ridică şi se uită peste masa în spatele căreia era aşezat. Pisica mătuşii Agatha stătea în prag, aşezată pe labele din spate.

— E vreo problemă? întrebă James.

Elizabeth nu-şi luă nicio clipă ochii de la animal.

— Pisica asta e un pericol public.

— Malcom? întrebă el, zâmbind larg şi apropiindu-se de felină. El n-ar face rău nici unei muşte.

— Nu pune mâna pe el, îl avertiză Elizabeth. E foarte rău. Dar James ridică pisica, iar Malcom începu să toarcă zgomotos şi-şi ascunse capul în gulerul hainei lui. Elizabeth rămase cu gura căscată.

— Trădătorul! Eu încerc să mă împrietenesc cu el de trei ani!

— Credeam că lucrezi aici de cinci ani.

— Aşa e, dar am renunţat să mai încerc după primii trei. O femeie poate să suporte scuipăturile unei pisici doar până la un punct.

Malcom o privi, ridică nasul în aer, apoi reîncepu să se alinte pe lângă James, care chicoti şi se întoarse pe scaunul său.

— Sunt sigur că eu sunt o provocare pentru el. Nu pot să sufăr pisicile.

Elizabeth îl privi sarcastic.

— Ciudat, dar nu mi se pare că n-ai putea să le suferi.

— Ei bine, pe asta o plac.

— Ce potrivit, spuse ea ca pentru sine. Un bărbat care urăşte toate pisicile, cu o singură excepţie, şi un motan care urăşte pe toată lumea, cu excepţia unei singure persoane.

— Două, dacă o numeri şi pe lady Danbury.

James zâmbi larg şi se sprijini de spătarul scaunului, deodată foarte mulţumit de viaţa sa. Nu mai era la Londra, se îndepărtase de toate debutantele naive şi de mamele lor insistente şi, cumva, ajunsese în compania acestei tinere încântătoare, care probabil că n-o şantaja pe mătuşa lui sau, dacă o şantaja, ei bine, inima lui nu mai bătuse de ani buni pe cât de repede bătuse când îl atinsese ea.

Dat fiind că nu reuşise să se simtă atras de nici măcar una dintre posibilele partenere din Londra, acest lucru avea măcar puţină însemnătate. Şi, poate, se gândi cu un dor pe care nu-l mai simţise de multă vreme, dacă ea o şantaja pe Agatha, poate că avea un motiv suficient de bun. Poate că avea o rudă bolnavă sau era ameninţată cu evacuarea. Poate că avea nevoie de bani dintr-un motiv important, meritoriu, şi nu intenţiona s-o facă de râs pe contesă împrăştiind zvonuri.

Îi zâmbi, hotărât s-o strângă în braţe înainte de finalul săptămânii şi, dacă o să-i placă pe cât de mult se aştepta, chiar s-o curteze mai departe.

— Dacă mă convingi, o tachină el, aş putea să pun o vorbă bună pentru dumneata la prietenul nostru cu blană, aici de faţă.

— Nu mă mai interesează să… Vai de mine!

— Ce s-a întâmplat?

— Cât e de târziu?

El îşi scoase ceasul de buzunar şi, spre surpriza sa, ea se repezi şi i-l luă din mână.

— Vai de mine! exclamă. Trebuia să fiu în salonul lui

lady Danbury acum douăzeci de minute. Îi citesc în fiecare dimineaţă şi…

— Sunt sigur că n-o să se supere. Până la urmă, adăugă el făcând semn spre zgârieturile de pe faţa sa, există dovezi ample că ai avut grijă de cineva rănit şi chinuit.

— Da, dar nu înţelegi. N-ar trebui să… Adică, ar trebui să exersez…

Pe chip i se citi dintr-odată o stânjeneală teribilă, iar Elizabeth îşi duse mâna la gură, astupând-o. El se ridică şi se apropie mult de ea, intenţionând s-o intimideze.

— Ce voiai să spui?

— Nimic, ciripi ea. Am jurat că nu mai fac asta.

— Ce ai jurat că nu mai faci?

— Nu, nimic. Jur. Pe mai târziu.

Apoi, înainte ca el să apuce s-o prindă, ea ieşi în fugă din cameră.

* * *

James rămase ca trăsnit, privind un minut întreg în urma ei, spre uşa pe care fugise tânăra. Domnişoara Elizabeth Hotchkiss era foarte ciudată. Tocmai când începuse în sfârşit să se poarte mai natural – era convins că femeia blândă şi bună, cu o minte ascuţită, era adevărata Elizabeth, ea începuse să se poarte ciudat şi să spună tot felul de lucruri lipsite de sens.

Ce spunea că trebuie să facă? Să-i citească mătuşii ei? Spusese că trebuia să exerseze ceva, apoi că jurase să nu mai facă acel lucru… Ce naiba însemnau toate astea?

Scoase capul pe coridor şi se uită în jur. Era linişte peste tot. Elizabeth… oare când începuse să se gândească la ea ca fiind Elizabeth şi nu domnişoara Hotchkiss? Nu era pe nicăieri, stătea probabil ascunsă în bibliotecă, alegând cărţi pentru mătuşa Agatha…

Asta trebuia să fie! Cartea. Când o văzuse la el în casă, era aplecată peste un exemplar din „Eseurile” lui Bacon. Îşi aminti momentul în care încercase să ridice de

jos cartea mică şi roşie, în ziua în care se cunoscuseră. Ea se speriase, aproape că sărise în faţa lui ca să pună mâna pe volum... Probabil crezuse că el făcuse, cumva, rost de cartea ei. Dar, oare, ce era ascuns în paginile acelea?

Capitolul 6

O privi ziua întreagă. Ştia cum să urmărească pe cineva, cum să alunece prin unghere şi cum să se ascundă în camerele goale. Elizabeth, care nu avea de ce să creadă că e urmărită, nu ştiu nimic din toate astea. James o ascultă citind cu voce tare în timp ce se plimba de sus în jos pe coridor, aducându-i tot felul de mici lucruri neimportante mătuşii sale.

Elizabeth o trata pe Agatha cu respect şi cu afecţiune. James se străduia să detecteze vreo urmă de nerăbdare sau de furie, dar, de fiecare dată când mătuşa se purta nerezonabil, tânăra ei însoţitoare adopta o atitudine amuzată şi indulgentă, pe care el o găsea încântătoare.

Rezistenţa ei în faţa toanelor mătuşii lui era de-a dreptul admirabilă. James şi-ar fi pierdut cumpătul înainte de amiază. Domnişoara Hotchkiss încă mai zâmbea atunci când plecă de la conacul Danbury, la ora patru după-amiaza.

James o privi de la fereastră cum se îndepărtează pe alee. Îşi legăna încet capul dintr-o parte într-alta, iar el avu impresia că ea cântă încet, pentru sine, şi simţi un val de afecţiune pentru ea. Fără să se gândească, începu să fluiere.

— Ce melodie e asta?

Ridică privirea. Mătuşa sa apăruse la intrarea în salon, sprijinindu-se în baston.

— Nu e o melodie ale cărei versuri să vrei să le cunoşti, răspunse el zâmbind impertinent.

— Prostii! Dacă sunt deocheate, cu siguranţă vreau să le aflu.

James râse.

— Mătuşă Agatha, nu ţi-am spus versurile nici când m-ai prins fredonând imnul marinarilor, când aveam doisprezece ani, şi cu siguranţă n-o să-ţi spun acum versurile melodiei ăsteia.

— Hmm, făcu ea nemulţumită, bătând din baston şi răsucindu-se pe călcâie. Vino să-mi ţii companie cât iau ceaiul.

James o urmă şi se aşeză pe un fotoliu din faţa ei.

— De fapt, începu el, mă bucur că m-ai invitat. Voiam să-ţi vorbesc despre însoţitoarea ta.

— Domnişoara Hotchkiss?

— Da, spuse el, încercând să pară dezinteresat. Micuţă, blondă.

Agatha zâmbi atoateştiutor, cu o privire şireată în ochii albaştri şi vii.

— Deci ai observat.

James se prefăcu a nu pricepe.

— Că are părul blond? Ar fi greu să nu observe cineva, mătuşă.

— Mă refeream la faptul că e foarte simpatică, şi ştii bine.

— Domnişoara Hotchkiss e, cu siguranţă, atrăgătoare, spuse el, dar…

— Dar nu e genul tău de femeie, termină ea fraza în locul lui. Ştiu, adăugă privindu-l. Am uitat cum îţi place să bei ceaiul.

James o privi cu neîncredere. Mătuşa Agatha nu uita niciodată nimic.

— Cu lapte şi fără zahăr, spuse bănuitor. De ce ai crede că domnişoara Hotchkiss nu e genul meu de femeie?

Agatha ridică puţin din umeri, apoi turnă ceaiul.

— Are o eleganţă mai puţin evidentă.

James tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Mi se pare că tocmai am fost insultat.

— Ei bine, trebuie să recunoşti că femeia cealaltă era puţin… cum să spunem? întrebă, întinzându-i ceaşca. Exagerată?

— La cine te referi?

— Ştii tu. Aceea cu părul roşcat şi cu…

Ridică mâinile până la piept şi începu să facă mişcări largi, circulare.

— Ştii tu.

— Mătuşă Agatha, doamna aceea e cântăreaţă de operă!

— Ei bine, pufni ea, cu siguranţă n-ar fi trebuit să mi-o prezinţi.

— Nici nu ţi-am prezentat-o, răspunse James pe un ton încordat. Ai venit spre mine cu toată viteza, în plină stradă, cu discreţia unei ghiulele.

— Dacă ai de gând să mă insulţi…

— Am încercat să te evit, o întrerupse el. Am încercat să scap, dar nu, tu nu mi-ai dat voie.

Ea duse, cu un gest dramatic, mâna la inimă.

— Te rog să mă ierţi pentru că sunt o rudă îngrijorată. Ne rugăm de tine să te însori de ani buni, şi eram pur şi simplu curioasă cine era însoţitoarea ta.

James respiră adânc, ca să se calmeze, şi încercă să-şi destindă muşchii umerilor. Nimeni nu se pricepea mai bine să-l facă să se simtă ca un adolescent decât mătuşa sa.

— Cred, spuse pe un ton ferm, că discutam despre domnişoara Hotchkiss.

— Da, aşa e! exclamă Agatha, apoi bău din ceaşca sa de ceai şi zâmbi. Domnişoara Hotchkiss. O fată încântătoare. Şi atât de echilibrată! Nu cum sunt domnişoarele astea din Londra, pe care le tot întâlnesc la petreceri. Dacă ai judeca după ele, ai putea să crezi că inteligenţa şi bun-simţul au dispărut cu totul din populaţia britanică.

James era întru totul de acord cu ea, dar acela nu i se părea momentul potrivit pentru o astfel de discuţie.

— Domnişoara Hotchkiss? îi aminti el.

Mătuşa sa îl privi, clipi o dată, apoi spuse:

— Nu ştiu ce m-aş face fără ea.

— Poate că ai avea cinci sute de lire mai mult? sugeră el.

Ceaşca Agathei lovi cu putere farfurioara.

— Doar n-o bănuieşti pe Elizabeth.

— Are acces la lucrurile tale personale, îi atrase el atenţia. Se poate ca tu să fi păstrat vreo dovadă? Ea ar fi putut să caute printre ele ani la rând.

— Nu, rosti Agatha încet, într-un fel care, cumva, era foarte autoritar. Nu Elizabeth. Ea nu ar face niciodată aşa ceva.

— Mă ierţi, mătuşă, dar cum poţi să fii sigură?

Ea îl împunse cu o privire aspră.

— Ştii bine, James, că judec bine oamenii. Ar trebui să-ţi ajungă asta.

— Sigur că îi judeci bine, Agatha, dar…

Ea ridică mâna.

— Domnişoara Hotchkiss e bună, blândă şi sinceră, iar eu refuz să mai ascult chiar şi un singur cuvânt jignitor despre ea.

— Foarte bine.

— Dacă nu mă crezi, n-ai decât să petreci puţin timp cu fata asta şi o să vezi că am dreptate.

James se sprijini de spătarul scaunului, mulţumit.

— Aşa o să fac.

* * *

În acea noapte o visă. Era aplecată deasupra blestematei aceleia de cărţi roşii, cu părul ei lung şi blond desfăcut, strălucind ca razele lunii. Purta o cămaşă de noapte albă, semn al inocenţei, care o acoperea din cap până în picioare, dar, cumva, el ştia exact cum arăta ea pe dedesubt şi o dorea cu disperare.

După aceea o visă fugind de el, râzând peste umăr, cu părul fluturându-i în urmă şi mângâindu-i obrajii când se apropia de ea. De fiecare dată când întindea mâna ca s-o atingă, tânăra îi aluneca printre degete, şi de fiecare dată când credea că era destul de aproape ca să citească titlul cărţii roşii, literele aurii se mişcau şi se încolăceau, iar el se împiedica şi-şi pierdea răsuflarea.

Cu răsuflarea tăiată se şi trezi, ridicându-se direct în capul oaselor, în lumina dimineţii care abia începea să atingă orizontul. Era puţin ameţit, respira greu şi nu putea să se gândească decât la un singur lucru. La Elizabeth Hotchkiss.

* * *

Elizabeth ajunse la casa Danbury în acea dimineaţă cu o încruntătură între sprâncene. Jurase că n-avea nici măcar să se mai uite la coperta cărţii „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”, dar când ajunsese acasă cu o zi înainte, găsise cartea la ea pe pat, iar legătura roşu-aprins aproape că o provoca să arunce o privire.

Îşi spusese că n-avea să citească decât puţin. Nu voia decât să vadă dacă era ceva în carte despre cum să fii inteligentă şi să-l faci să râdă pe alesul tău, dar, înainte să-şi dea seama ce face, se aşezase deja pe marginea patului, cufundată în lectură.

Citise atâtea reguli şi indicaţii încât o cuprinsese ameţeala. Nu trebuia să flirteze cu bărbaţii însuraţi, nu trebuia să le dea sfaturi bărbaţilor şi era imperios necesar să renunţe la orice peţitor care uita data zilei ei de naştere.

— Slavă Domnului pentru lucrurile mici, murmură pentru sine însăşi, intrând în foaierul conacului Danbury.

Până la ziua ei mai erau nouă luni, adică destul timp încât să nu interfereze cu eforturile unui eventual peţitor… Pentru Dumnezeu! Unde-i era capul? Îşi spusese că n-avea să-i dea voie doamnei Seeton să-i spună ce să facă, şi iată că…

— Pari foarte serioasă în dimineaţa asta.

Elizabeth tresări şi ridică privirea.

— Domnule Siddons, spuse, cu vocea mai ascuţită când rosti prima silabă a numelui lui. Cât de bine îmi pare să te văd.

El făcu o plecăciune.

— Sentimentul, te asigur, e împărtăşit.

Ea zâmbi crispat, simţindu-se deodată foarte

stânjenită în prezenţa acelui bărbat. Petrecuseră câteva momente plăcute împreună cu o zi înainte, iar Elizabeth simţise chiar că ar fi putut să devină prieteni, dar asta înainte de…

Tuşi. Înainte să stea trează o jumătate din noapte, gândindu-se la el. El scoase şi îi oferi imediat batista. Elizabeth simţi că roşeşte şi speră să nu fie foarte evident.

— Nu e nevoie, spuse repede. Doar mi-am dres glasul.

Se auzi o bufnitură.

— Cred că e lady Danbury, murmură domnul Siddons, fără ca măcar să se obosească şi să se întoarcă spre direcţia din care se auzise sunetul.

Elizabeth îşi ascunse zâmbetul compătimitor şi întoarse capul. Într-adevăr, lady Danbury era la capătul celălalt al coridorului, bătând din baston. Malcom stătea lângă ea, pe podea, şi rânjea batjocoritor.

— Bună dimineaţa, lady Danbury, spuse Elizabeth, îndreptându-se degrabă spre doamna mai în vârstă. Cum vă mai simţiţi?

— De parcă aş avea şaptezeci şi doi de ani, răspunse aceasta.

— Păcat, spuse Elizabeth fără să clipească, fiindcă eu ştiu, din cele mai bune surse, că nu aveţi mai mult de şaizeci şi şapte.

— Fetişcană impertinentă! Ştii foarte bine că am şaizeci şi şase.

Elizabeth îşi ascunse zâmbetul.

— Aveţi nevoie de ajutor ca să mergeţi în salon? Aţi luat micul dejun?

— Am mâncat două ouă şi trei felii de pâine prăjită, şi nu vreau să stau în salon azi-dimineaţă.

Elizabeth clipi, surprinsă. Ea şi lady Danbury petreceau fiecare dimineaţă în salon şi, dintre multele discursuri pe care le ţinea contesa, preferatul său era cel despre calităţile profilactice ale rutinei.

— Am hotărât să merg în grădină, anunţă lady D.

— Am înţeles, spuse Elizabeth. E o idee minunată. Aerul o proaspăt în dimineaţa asta, iar briza e…

— Vreau să trag un pui de somn.

Anunţul o lăsă fără cuvinte pe Elizabeth. Lady Danbury adormea adesea în timp ce ea citea, dar n-ar fi recunoscut niciodată şi cu siguranţă n-o auzise folosind expresia „să trag un pui de somn”.

— Aveţi nevoie de ajutor până în grădină? întrebă domnul Siddons. Vă însoţesc bucuros.

— Deloc, spuse lady D pe un ton hotărât. Nu mă mişc prea repede în ultima vreme, dar nu sunt moartă. Hai, Malcom, adăugă, apoi se îndepărtă încet, cu motanul mergând fericit alături de ea.

Elizabeth se uită în urma lor, cu o mână dusă la obraz, şocată.

— Remarcabil, cât de bine a dresat pisica, spuse James.

Elizabeth se întoarse spre el cu o privire uluită.

— Dumneata ce părere ai? Ţi s-a părut bolnavă?

— Nu. De ce?

Ea făcu semn din mână spre silueta care se îndepărta, incapabilă să spună cât de şocată era. James o privi cu o expresie amuzată.

— E chiar atât de neobişnuit că vrea să tragă un pui de somn în grădină? E vreme bună.

— Da! răspunse tânăra pe un ton prea ridicat, probabil din cauza îngrijorării. E foarte ciudat.

— Ei bine, sunt sigur că ea…

— Repet, e ciudat, adăugă Elizabeth, clătinând din cap. Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place deloc.

El aplecă puţin capul şi-o măsură din priviri.

— Ce propui dumneata să facem?

Ea îşi îndreptă spatele.

— Am de gând s-o spionez.

— Vrei să te uiţi la ea cum doarme? întrebă el nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Ai dumneata o idee mai bună?

— Mai bună decât să mă uit cum doarme o doamnă în vârstă? Ei bine, da, dacă ar trebui cu tot dinadinsul, cred că aş putea să găsesc câteva opţiuni de petrecere a timpului

liber…

— Taci din gură! spuse ea enervată. Oricum n-am nevoie de ajutorul dumitale.

James zâmbi.

— De parcă l-ai fi cerut!

— Aşa cum bine ai scos în evidenţă, rosti ea ridicând bărbia cu un gest superior, nu-i atât de dificil să te uiţi cum doarme o bătrână. Sunt sigură că dumneata ai alte lucruri de făcut, mai importante. Ziua bună.

James rămase cu gura căscată în urma ei. Fir-ar să fie, nu intenţionase s-o jignească.

— Elizabeth, aşteaptă!

Ea se opri şi se întoarse, probabil mai surprinsă că el îi folosise numele mic decât de reacţia necontrolată. La naiba, chiar şi pe el însuşi se surprinsese. Începuse să-i spună Elizabeth de când se gândea atât de des la ea, şi…

— Da? întrebă ea până la urmă.

— Vin cu tine.

Ea îi aruncă o privire iritată.

— Ştii cum să faci linişte, da? Nu vreau să ne prindă că o spionăm.

James dădu să zâmbească şi abia reuşi să-şi ascundă amuzamentul.

— Poţi să fii sigură că n-o să mă dau de gol, spuse pe un ton serios. Mă mândresc cu faptul că sunt un bun spion.

Ea făcu o grimasă şi spuse:

— Ce afirmaţie ciudată. În plus… te simţi bine?

— Foarte bine. De ce?

— Parcă ai vrea să strănuţi.

El văzu cu coada ochiului un aranjament floral şi răspunse:

— Florile mă fac să strănut.

— Ieri, în grădina de trandafiri, n-ai strănutat.

El îşi drese glasul şi încercă să găsească repede un răspuns.

— Astea nu sunt trandafiri, spuse arătând spre vază.

— Oricum ar fi, nu pot să te iau cu mine, rosti ea făcând un semn cu capul. În grădină sunt numai flori. Dacă

vii, o să strănuţi la fiecare două minute.

— A, ba nu, spuse el repede. Numai florile tăiate îmi provoacă strănut.

Ea îl privi bănuitor.

— N-am mai auzit de o astfel de afecţiune.

— Nici eu. Nu cunosc pe nimeni care să reacţioneze ca mine. Probabil că are legătură cu ceva din tulpină. Ceva ce... ce se eliberează în aer atunci când e tăiată tulpina.

Ea îl mai privi o dată, la fel de bănuitor, aşa că el înflori povestea adăugând:

— Mi-e foarte greu să curtez o doamnă, fiindcă... Dumnezeu să mă aibă în pază dacă vreau să-i ofer flori.

— Foarte bine, spuse ea scurt. Vino cu mine, dar, dacă strici ceva...

— N-o să stric, o asigură el.

— Dacă strici ceva, repetă ea mai tare, n-o să te iert niciodată.

El făcu o plecăciune scurtă şi spuse:

— Condu-mă dumneata, domnişoară Hotchkiss.

Ea făcu doi paşi, apoi se opri şi se răsuci spre el, cu o privire puţin nesigură.

— Mai devreme mi-ai spus pe nume.

— Iartă-mă, murmură el. Am greşit.

James urmări caleidoscopul de emoţii de pe chipul ei., Nu era sigură dacă trebuia să-i dea voie să-i folosească numele mic. Natura ei prietenoasă ducea o luptă aprigă cu nevoia de a-l ţine la distanţă. Până la urmă strânse din buze şi rosti:

— Nu contează. Noi, servitorii, nu suntem foarte formali aici, la conacul Danbury. Dacă bucătăreasa şi majordomul pot să-mi spună Elizabeth, poţi să-mi spui şi tu la fel.

Pe James îl cuprinse un sentiment absurd de satisfacţie.

— Atunci şi tu trebuie să-mi spui mie James.

— James, rosti ea, testându-i numele. Nu trebuie să mă refer la tine cu numele mic, desigur, dacă mă întreabă cineva despre tine, adăugă.

— Sigur că nu. Dacă suntem singuri, însă, n-are rost să ne formalizăm.

Ea dădu din cap.

— Foarte bine, domnule…

Zâmbi stânjenită.

— James. Ar trebui să mergem.

El o urmă prin labirintul de coridoare – Elizabeth insistase să aleagă o rută ocolitoare, ca să nu-i trezească bănuieli lui lady Danbury. James nu-şi dădea seama cum ar fi putut prezenţa lor în sala de bal, în salonul pentru mic dejun şi în bucătărie, toate în aceeaşi dimineaţă, să fie considerată altfel decât suspectă, dar îşi păstră gândurile pentru sine. Tânăra se bucura, evident, să conducă, plus că lui îi plăcea s-o privească din spate.

Când ieşiră în sfârşit la aer, în partea de est a casei, aproape de intrarea principală, erau pe cât se putea de departe de grădină.

— Am fi putut să ieşim prin salonul de muzică, explică Elizabeth, dar pe aici ne ascundem în spatele tufelor şi ocolim toată grădina.

— O idee foarte bună, murmură el, urmând-o în ascunzătoare.

Tufişurile erau înalte şi îi ascundeau cu totul de ochii oricui din conac. Spre marea lui surpriză, Elizabeth dădu colţul şi începu să fugă. Ei bine, poate nu chiar să fugă, dar cu siguranţă să se mişte cu o viteză aflată undeva între mers şi alergare.

El avea picioarele mult mai lungi decât ale ei şi îi era suficient să facă paşii mai mari.

— Chiar atât de tare ne grăbim? întrebă.

Ea se răsuci spre el, ca să-l privească, dar continuă să meargă.

— Sunt foarte îngrijorată din cauza lui lady Danbury, spuse, apoi grăbi pasul din nou.

James găsea că această escapadă era foarte potrivită ca s-o studieze pe Elizabeth, dar, pragmatic cum era, se simţi obligat să comenteze:

— Cu siguranţă că viaţa la conacul Danbury nu e atât

de plictisitoare încât lucrul cel mai ciudat care se întâmplă vara e că o doamnă în vârstă trage un pui de somn în grădină.

Ea se răsuci din nou ca să-l privească.

— Îmi pare rău că găseşti compania mea ca fiind plictisitoare dar, dacă-ţi aminteşti, nu te-a obligat nimeni să mă însoţeşti.

— Compania ta e orice, numai plictisitoare nu, spuse el, zâmbindu-i fermecător, doar că nu pricep ce atâta grabă.

Ea se opri brusc, puse mâinile în şold şi îi aruncă o privire aspră.

— Ai fi bună de guvernantă, cu privirea asta, o împunse el.

— Lady Danbury nu trage niciodată un pui de somn, rosti ea apăsat, uitându-se la el pe cât de urât ştia. Ea trăieşte şi respiră pentru rutină. Două ouă şi trei felii de pâine prăjită la micul dejun, în fiecare dimineaţă. Treizeci de minute de brodat, în fiecare zi. Corespondenţa e sortată şi primeşte răspuns la ora trei după-amiaza, în fiecare zi. Şi…

James ridică o mână.

— Am înţeles.

— Nu trage niciodată un pui de somn.

El dădu încet din cap, întrebându-se ce ar mai fi putut să spună. Ea pufni, apoi se întoarse cu spatele şi începu din nou să meargă foarte repede. James o urmă în pas lejer. Distanţa dintre ei crescu puţin, iar tânărul marchiz fu nevoit să se grăbească. Exact în acel moment văzu o rădăcină crescută pe alee.

— Ai grijă la…

Ea ateriză pe pământ, cu un braţ într-o parte, precum aripa elegantă a unei păsări, şi cu altul înainte, menit să-i împiedice căderea.

— Rădăcină, încheie el, apoi se repezi spre ea. Te-ai lovit?

Ea clătina din cap şi vorbea încet, ca pentru sine.

— Sigur că nu, spuse, dar tresări în acelaşi timp, aşa

că James nu o crezu.

Se aplecă alături de ea şi se uită la mâna pe care căzuse.

— Te doare braţul ăsta?

— N-am nimic, insistă ea, trăgându-şi mâna şi scuturându-se de bucăţelele de pietriş şi ţărână care i se lipiseră de piele.

— Mă tem că sunt nevoit să verific eu însumi asta.

— Cumva, spuse ea supărată, cred că e vina ta.

El nu reuşi să-şi ascundă zâmbetul uimit.

— Vina mea?

— Nu sunt sigură cum sau de ce, dar, dacă există dreptate pe lume, am căzut din vina ta.

— Dacă e vina mea, spuse el pe un ton care se dorea foarte serios, atunci chiar trebuie să îmi răscumpăr greşeala şi să-ţi curăţ rănile.

— Dar nu am…

— Foarte rar accept refuzurile.

Oftând apăsat, ea întinse mâna şi spuse un „poftim” lipsit de eleganţă. James îi răsuci cu blândeţe încheietura. Ea nu reacţionă până când el nu-i îndoi la loc palma.

— Au! strigă Elizabeth, evident supărată că-şi dăduse la iveală suferinţa. Nu m-a durut prea tare, spuse repede. Sunt sigură că nu e luxată.

— Sunt sigur că ai dreptate, admise el, fiindcă nu vedea nicio indicaţie că locul ar fi început să se umfle, dar trebuie să foloseşti mai mult mâna cealaltă o zi, două, şi poate că ai vrea să ne întoarcem în casă şi să pui nişte gheaţă sau o bucată de carne rece acolo.

— Nu am timp, spuse ea tăios, ridicându-se. Trebuie să văd ce face lady Danbury.

— Dacă, într-adevăr, doarme, aşa cum te temi, atunci cred că exagerezi cu îngrijorarea.

Elizabeth îi aruncă o privire supărată.

— Cu alte cuvinte, spuse el cât putu de blând, nu e nevoie să-ţi rişti viaţa şi membrele, grăbindu-te.

O văzu cum îşi cântărea cuvintele, dar până la urmă alese să clatine din cap şi să rostească doar:

— N-ai decât să faci cum crezi.

După aceea se răsuci pe călcâie şi o luă din nou la fugă. James scoase un sunet de nemulţumire, încercând să-şi amintească de ce se ţinea după ea. Mătuşa Agatha, îşi aminti sieşi. Despre ea era vorba. Trebuia să afle dacă Elizabeth o şantaja pe contesă.

Instinctul îi spunea că nu. Oricine se arăta în aşa măsură de îngrijorat pentru o doamnă în vârstă insistentă şi adesea enervantă, aproape sigur n-o şantaja, dar James nu bănuia pe nimeni altcineva, aşa că îşi continuă drumul în urma ei. Când tânăra trecu de încă un colţ, el o pierdu din vedere, dar o prinse din urmă cu paşii lui mari. Stătea perfect nemişcată, cu spatele drept, lipit de tufişuri, şi cu capul răsucit ca să privească peste umăr.

— Ce vezi? o întrebă.

— Nimic, recunoscu ea, dar a început să mă doară foarte tare gâtul.

James îşi ascunse zâmbetul şi spuse pe un ton serios:

— Vrei să arunc şi eu o privire?

Ea se uită în faţă şi, cu o grimasă de durere, îşi aplecă gâtul într-o parte, apoi ridică din nou capul, apoi îşi frecă puţin ceafa.

— Crezi că poţi să faci asta fără să fii văzut?

Imagini din misiunile lui anterioare în Franţa, Spania şi, acolo, pe pământ englezesc, îi trecură lui James prin faţa ochilor. Se pricepea de minune să nu fie văzut.

— Ei, spuse distant, cred că mă descurc.

— Foarte bine, răspunse Elizabeth, dându-se la o parte. Dar dacă ţi se pare, chiar şi pentru o clipă, că te vede, să te retragi.

James zâmbi larg şi o salută milităreşte.

— Tu eşti generalul.

În acel moment, Elizabeth uită de tot. Uită că nu avea cum să-şi susţină fraţii mai mici, că lady Danbury se purta toarte ciudat şi că, probabil, se îmbolnăvise. Uită chiar şi blestematele de edicte din cartea doamnei Seeton şi mai ales uită că acel bărbat o făcea să tresară de emoţie de docare dată când ridica sprâncenele.

Nu reuşi să se mai gândească decât la cât de bine se simţea şi la zâmbetul fermecător al lui James Siddons. Râzând puţin, îl împinse amical.

— Termină, rosti pe un ton pe care abia dacă şi-l recunoscu.

— Ce să termin? întrebă el cu o expresie aproape ridicol de inocentă pe chip.

Ea îi imită salutul.

— Mi-ai dat ordine cu mare eficienţă şi frecvenţă, spuse James. Mi se pare normal să te compar cu…

— Vezi ce face lady Danbury, îl întrerupse ea.

James zâmbi atoateştiutor şi se apropie de marginea tufişurilor.

— Vezi ceva? şopti Elizabeth.

El se aplecă în spate.

— Pe lady Danbury.

— Asta e tot?

— N-am crezut că te interesează pisica.

— Malcom?

— E în braţele ei.

— Nu-mi pasă ce face motanul.

El aplecă bărbia că se uite în ochii ei şi îi aruncă o privire condescendentă.

— Nici nu credeam că-ţi pasă.

— Ce face lady Danbury? rosti Elizabeth apăsat.

— Doarme.

— Doarme?

— Asta a spus că o să facă, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o privire supărată.

— Dar doarme normal? Respiră cum trebuie? Se mişcă?

— În somn? întrebă el nedumerit.

— Nu fi obtuz! Oamenii se mişcă în somn tot…

Deodată îşi îngustă pleoapele.

— De ce zâmbeşti?

James tuşi, încercând să-şi ascundă buzele care-l trădaseră, şi se întrebă când îi spusese ultima dată o femeie că era obtuz. Doamnele pe care le cunoscuse în

Londra în ultima vreme erau de genul celor care leşinau uşor. Îi complimentaseră ţinuta, chipul, trupul. Când una dintre ele mersese atât de departe încât să-i complimenteze fruntea, James înţelesese că era cazul să se retragă. N-ar fi ghicit, însă, niciodată cât de amuzant putea fi să fii insultat de Elizabeth Hotchkiss.

— De ce zâmbeşti? întrebă ea din nou, nerăbdătoare.

— Zâmbeam?

— Ştii bine că da.

El se aplecă spre ea destul cât s-o facă să tresară.

— Vrei să ştii adevărul?

— Ei bine, da. Adevărul e aproape întotdeauna de preferat.

— Aproape?

— Dacă opţiunea cealaltă e să răneşti sentimentele cuiva fără să fie nevoie, explică ea, atunci... Stai puţin! Tu trebuia să-mi răspunzi mie!

— Da, zâmbetul, spuse el. M-a făcut să râd comentariul legat de obtuzitate.

— Zâmbeşti fiindcă te-am insultat?

El dădu din umeri şi ridică mâinile într-un gest, spera, fermecător.

— Nu sunt adesea insultat de femei.

— Înseamnă că ai petrecut prea mult timp în compania unor femei nepotrivite, spuse ea încet, ca pentru sine.

James râse tare.

— Linişte, şuieră ea, trăgându-l la o parte de lângă tufiş. O să te audă.

— Sforăie destul de tare încât să cheme o turmă de oi, răspunse el. Mă îndoiesc că glumele noastre o vor trezi.

Elizabeth clătină din cap şi se încruntă.

— Nu-mi place toată tărăşenia asta. Ea nu doarme niciodată în timpul zilei. Spune că nu e natural.

James îi zâmbi larg, pregătindu-se să o tachineze din nou, dar se opri când văzu îngrijorarea din ochii ei albastru-închis.

— Elizabeth, rosti cu blândeţe, de ce anume ţi-e ţie

teamă?

Ea oftă prelung.

— Poate s-a îmbolnăvit. Când oamenii se simt obosiţi dintr-odată…

Înghiţi în sec.

— Poate să fie semn de boală.

El tăcu preţ de câteva momente, apoi întrebă pe un ton scăzut:

— Părinţii tăi au fost bolnavi înainte să moară?

Ea îl privi imediat în ochi, iar James înţelese că întrebarea sa o luase prin surprindere.

— Nu, răspunse Elizabeth, clipind. Mama a murit într-un accident de trăsură, iar tata…

Se opri şi se uită în altă parte, cu o expresie atât de chinuită că-ţi rupea inima, apoi spuse în sfârşit:

— Nu a fost bolnav.

James îşi dorea mai mult decât orice să îi pună şi alte întrebări, să afle de ce nu voia să vorbească despre moartea tatălui ei. Într-o clipă înţelese că voia să ştie totul despre ea. Voia să-i cunoască trecutul, prezentul, viitorul. Voia să ştie dacă vorbea franţuzeşte, dacă îi plăcea ciocolata şi dacă-l citise pe Molière, dar mai ales voia să ştie secretul fiecărui zâmbet discret care-i traversa chipul.

James aproape că păşi în spate când înţelese asta. Nu mai simţise niciodată nevoia să cunoască atât de bine sufletul unei femei. Elizabeth rupse tăcerea stânjenitoare spunând:

— Părinţii tăi trăiesc?

— Nu, răspunse James. Tata a murit destul de neaşteptat. Medicul a spus că din cauza inimii, continuă, ridicând din umeri. Sau poate din lipsa ei.

— Vai de mine, se pomeni ea spunând.

— Nu e important, rosti el făcând un gest de nepăsare. Nu a fost un om bun. Nu mi-e dor de el şi nu port doliu.

Colţurile gurii ei se crispară, dar lui i se păru că vede ceva, poate înţelegere, în ochii ei.

— Mama a murit când eram tânăr, adăugă brusc,

nesigur de ce-i spunea toate acele lucruri. Abia dacă mi-o amintesc.

— Îmi pare rău, spuse Elizabeth încet. Sper că nu a suferit.

James se temu că nu reuşise să ascundă răspunsul din privirea sa, fiindcă ea înghiţi în sec şi spuse din nou „îmi pare rău”. El dădu din cap drept mulţumire, dar rămase tăcut. Privirea ei o întâlni pe a lui pentru un moment scurt, apoi Elizabeth întinse capul ca să se mai uite o dată la lady Danbury.

— Aş muri dacă lady D ar suferi. Ştiu că n-ar spune nimănui. Poate să fie incredibil de mândră. Nu recunoaşte niciodată afecţiunea şi îngrijorarea celorlalţi drept ceea ce sunt. Ea nu vede decât milă.

James se uită cum o priveşte Elizabeth pe mătuşa lui şi îşi dădu seama deodată cât de mignonă era tânăra. Câmpurile din Danbury Park se întindeau în spatele ei precum o pătură nesfârşită de verde, iar ea părea teribil de mică şi de singură pe fundalul imens. Briza verii îi ridica şuviţele blonde din coafură. Fără să se gândească, James întinse mâna şi prinse una, pe care i-o aşeză după ureche.

Ea tresări şi ridică imediat o mână. Degetele ei le atinseră pe ale lui, iar James se strădui să-şi înăbuşe o dorinţă aprigă şi nebunească de a-i prinde mâna în mâna sa. Ar fi fost suficient să mişte oricât de puţin palma, atracţia era irezistibilă, dar marchizul se retrase şi murmură:

— Iartă-mă. Vântul ţi-a desfăcut o şuviţă.

Ea îl privi cu ochii mari şi deschise gura ca să spună ceva, dar până la urmă nu făcu decât să se retragă.

— Lady Danbury s-a purtat foarte frumos cu mine, spuse cu o voce întretăiată. N-aş avea cum s-o răsplătesc vreodată pentru toată bunătatea ei.

James nu mai auzise pe nimeni vorbind astfel despre mătuşa sa directă şi lipsită de delicateţe. Înalta societate o respecta, se temea de ea, râdea la glumele ei acide, însă niciodată nu văzuse la nimeni dragostea pe care el însuşi i-o purta femeii care, probabil, îi salvase sufletul.

În acel moment, trupul îi deveni străin şi se simţi făcând un pas în faţă. Nu controla el mişcarea. Era ca şi cum o putere mai presus de el îl stăpânea. Palma i se ridică şi-i cuprinse capul lui Elizabeth, degetele i se împletiră în părul ei şi el o trase mai aproape, mai aproape, apoi…

Apoi buzele lui le atinseră pe ale ei, şi forţa care-l făcuse s-o sărute dispăru. În urmă rămase numai el, el care-şi dorea să o aibă pe ea în întregime.

Degetele i se împletiră mai mult în păr, iar cu mâna cealaltă îi cuprinse talia delicată. O simţi începând să-i răspundă. Era total lipsită de experienţă, dar se topi în braţele lui, inima începu să-i bată mai tare, apoi James simţi că şi inima lui o ia la galop.

— Doamne, Elizabeth, rosti cu răsuflarea tăiată, începând să o sărute pe obraz, pe ureche. Vreau, vreau…

Probabil că vocea lui trezise ceva în interiorul ei, fiindcă tânăra se încordă, iar el o auzi şoptind:

— Nu se poate.

James voia s-o mai ţină în braţe, voia s-o aşeze binişor pe pământ şi s-o sărute până când o făcea să uite de tot, dar probabil că era mai gentleman decât crezuse, fiindcă îi dădu drumul în clipa în care ea începu să se retragă.

Elizabeth rămase în faţa lui câteva secunde, părând mai mult şocată decât orice altceva. Îşi dusese una dintre mâinile mici la buze şi avea ochii mari, nemişcaţi.

— N-am crezut, murmură din spatele degetelor. Nu-mi vine să cred…

— Ce nu-ţi vine să crezi?

Ea clătină din cap.

— E îngrozitor.

Cuvintele ei îi răniră orgoliul.

— Ei, n-aş spune că…

Dar ea fugise deja.

Capitolul 7

Elizabeth ajunse a doua zi la conacul Danbury cu un singur gând în minte: să stea cât mai departe de James Siddons. O sărutase. O sărutase cu adevărat. Ba mai rău, ea îi dăduse voie s-o sărute. Şi, cel mai rău, fugise ca o laşă, tot drumul până acasă. Numai o dată în toţi anii în care lucrase pentru contesă mai plecase devreme, atunci când făcuse aprindere la plămâni. Dar chiar şi atunci încercase să rămână şi renunţase numai când lady Danbury o ameninţase că avea s-o îngrijească ea însăşi.

De data asta fusese suficient să o sărute un bărbat chipeş ca ea să se ascundă precum o toantă. Elizabeth fusese atât de stânjenită de felul în care se purtase încât îl trimisese pe Lucas la conac cu un bilet pentru doamna Danbury, în care îi scria că nu se simţea deloc bine. Nu era chiar o minciună, se gândi Elizabeth. Îi fusese cald, ameţise şi o apucase leşinul.

În plus, alternativă la minciună ar fi fost să moară de ruşine. Per total, îi luase foarte puţin ca să decidă că amăgirea ei era întru totul justificată.

Îşi petrecuse toată seara ascunsă în camera ei, căutând obsedant în „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”. Nu existau prea multe lucruri despre sărutări. Doamna Seeton se gândise, evident, că dacă o domnişoară era suficient de inteligentă încât să-i cumpere cartea, aceasta era şi suficient de inteligentă încât să nu sărute un domn cu care nu avea niciun plan de viitor.

Şi cu siguranţă nu trebuia să-ţi placă un astfel de sărut. Elizabeth icni amintindu-şi toate acestea. Până în acel moment, ziua semăna cu oricare alta, numai că ea se uitase de atâtea ori peste umăr încât lady Danbury o întrebase dacă nu cumva avea, mai nou, un tic nervos.

Stânjeneala o făcuse să nu se mai întoarcă, însă tot tresărea puţin de fiecare dată când auzea paşi. Încercase să-şi spună că n-avea cum să fie prea greu să-l evite. Domnul Siddons avea, probabil, mii de sarcini ca administrator de moşie, dintre care nouă sute se desfăşurau afară. Dacă se baricada în conac, era în siguranţă. Iar dacă el s-ar fi hotărât pe neaşteptate să-şi

facă de lucru înăuntru, ei bine, atunci Elizabeth era sigură că putea găsi un motiv ca să iasă şi să se bucure de soarele strălucitor.

Chiar în timp ce se gândea aşa, începu să plouă. Tânăra îşi lipi fruntea de fereastra salonului, scoţând un sunet înfundat.

— Nu se poate, spuse încet. Pur şi simplu nu se poate.

— Ce nu se poate? întrebă scurt lady Danbury. Să plouă? Nu fi obtuză! Suntem în Anglia, ca atare trebuie să plouă.

— Dar nu astăzi, oftă Elizabeth. Era atât de frumos afară de dimineaţă, când am venit!

— De când contează cum e dimineaţa?

— De când…

Tânăra închise ochii şi încercă să nu scoată niciun sunet. Oricine trăise toată viaţa în Surrey trebuia să ştie că n-ai cum să judeci o zi întreagă după o singură dimineaţă însorită.

— Nu contează. Nu-i important.

— Ţi-e teamă că n-o să ajungi acasă? Nu-ţi fie. O să rog pe cineva să te ducă în trăsură. N-ar trebui să te expui furiei naturii atât de curând după boală, continuă lady Danbury, privind-o printre pleoapele îngustate. Deşi trebuie să spun că arăţi foarte bine.

— Nu mă simt foarte bine, spuse Elizabeth cu sinceritate.

— Ce spuneai că ai avut?

— Stomacul, spuse aceasta încet. Cred că am mâncat ceva ce nu mi-a priit.

— Nimănui altcuiva nu i s-a făcut rău. Nu pot să-mi dau seama ce ai mâncat, dar, dacă ai petrecut după-amiaza vărsând…

— Lady Danbury! exclamă Elizabeth.

Nu îşi petrecuse după-amiaza vărsând, dar tot nu era nevoie să discute astfel de funcţii corporale.

Lady D clătină din cap.

— Eşti prea modestă. De când au ajuns femeile să fie aşa preţioase?

— Când am decis că voma nu e un subiect de conversaţie prea plăcut, răspunse Elizabeth.

— Aşa te vreau! râse lady Danbury, bătând din palme. Declar, Elizabeth Hotchkiss, că semeni din ce în ce mai mult cu mine, pe zi ce trece.

— Doamne apără, spuse tânăra speriată.

— Şi mai bine. Exact aşa aş fi spus şi eu, continuă lady Danbury, apoi se sprijini de spătar şi abordă o mină gânditoare. Despre ce vorbeam? A, da. Ne asiguram că nu trebuie să mergi spre casă prin ploaie. Nu te teme, găsim pe cineva care să te ducă în trăsură. Noul administrator, dacă trebuie. Dumnezeu ştie că n-o să poată să facă nimic altceva pe vremea asta.

Elizabeth înghiţi în sec.

— Sunt sigură că ploaia o să se oprească în curând.

Cerul fu brăzdat de un fulger, doar în ciuda ei, era sigură, urmat de un bubuit de tunet atât de puternic încât Elizabeth tresări de-un cot.

— Au! strigă.

— Ce ţi-ai mai făcut?

— M-am lovit la genunchi, răspunse ea zâmbind fals. Nu mă doare deloc.

Lady Danbury pufni neîncrezătoare.

— Nu mint, insistă Elizabeth. E ciudat că n-am văzut până acum măsuţa aia de acolo.

— Am mutat-o ieri, la propunerea domnului Siddons.

— Bineînţeles, spuse Elizabeth ca pentru sine.

— Poftim?

— Nimic, răspunse ea puţin cam tare.

Lady Danbury pufni, apoi spuse:

— Mi-e sete.

Elizabeth se bucură imediat la gândul că va avea şi altceva de făcut în afară de uitatul pe geam, îngrijorându-se că domnul Siddons avea să apară în orice clipă.

— Doriţi un ceai, lady Danbury? Sau s-o rog pe bucătăreasă să prepare o limonadă?

— E prea devreme pentru limonadă, lătră lady D. E prea devreme şi pentru ceai, de fapt, dar o să beau puţin

oricum.

— Nu aţi avut ceai la micul dejun? îi atrase atenţia Elizabeth.

— Acela a fost ceaiul de dimineaţă, care e cu totul altceva.

— Aha.

Într-o bună zi, se gândi Elizabeth, avea să fie sanctificată pentru răbdarea de care dădea dovadă.

— Asigură-te că bucătăreasa pune şi câţiva biscuiţi pe tavă, şi nu uita să-i ceri ceva şi pentru Malcom, adăugă lady D, întorcând capul într-o parte şi-ntr-alta. Unde e pisica asta?

— Face planuri să mă tortureze pe mine, fără îndoială, spuse încet Elizabeth.

— Ce-ai spus?

Tânăra se îndreptă spre uşă, uitându-se peste umăr la contesă.

— Absolut nimic, lady Danbury. Eu doar…

Restul cuvintelor i se pierdură când lovi cu umărul ceva mare, cald şi cu siguranţă uman. Elizabeth gemu. Domnul Siddons. Trebuia să fie el, fiindcă ea nu fusese niciodată prea norocoasă.

— Uşurel, îl auzi spunând cu o secundă înainte s-o apuce de antebraţe.

— Domnule Siddons! ciripi contesa. Cât de bine-mi pare să vă văd aşa de dimineaţă.

— Chiar aşa, spuse şi Elizabeth.

— Nu vrei să ni te alături la ceai? continuă lady D. Elizabeth tocmai se ducea să aducă o tavă.

Elizabeth încă refuza, din principiu, deşi nu ştia sigur care principiu, să se uite la chipul lui James, dar îi simţi chiar şi aşa zâmbetul viclean.

— Aş fi încântat.

— Excelent, răspunse lady Danbury. Elizabeth, fugi de aici. Avem nevoie de ceai pentru trei persoane.

— Nu pot să mă duc nicăieri, rosti aceasta apăsat, cât timp domnul Siddons mă ţine de braţe.

— Făceam eu asta? rosti el fără urmă de vinovăţie în

glas. Nici nu mi-am dat seama.

Dacă ar fi avut vreun pic de noroc, decise Elizabeth supărată, ar fi pus pariu pe loc că James minţea.

— Am câteva întrebări pentru draga noastră domnişoară Hotchkiss, spuse domnul Siddons.

Elizabeth rămase cu gura căscată de uimire.

— Pot să aştept până se întoarce, sunt sigur, murmură el.

Tânăra se uita de la el la contesă, încercând să înţeleagă de unde tensiunea ciudată din încăpere.

— Dacă eşti sigur, spuse ea. Mă bucur să…

— Crede că mă şantajezi, spuse lady Danbury direct.

— Ce crede? aproape că ţipă Elizabeth.

— Agatha! izbucni domnul Siddons, parcă vrând s-o blesteme pe bătrâna doamnă. N-ai auzit de subtilitate?

— Hmm. Pentru mine asta n-a funcţionat niciodată.

— Cred şi eu, murmură el.

— L-ai spus cumva Agatha? întrebă Elizabeth, privind-o surprinsă pe lady Danbury.

Ea lucra pentru contesă de cinci ani şi nu-i trecuse niciodată prin cap să-i spună pe numele mic.

— Am cunoscut-o pe mama domnului Siddons, rosti lady Danbury, de parcă asta ar fi explicat totul.

Elizabeth puse mâinile în şold şi se uită urât la chipeşul administrator de moşie.

— Cum îndrăzneşti să crezi că aş putea s-o şantajez pe doamna asta bătrână şi simpatică?

— Simpatică? întrebă domnul Siddons.

— Bătrână? se supără lady Danbury.

— Nu m-aş coborî niciodată într-atât, spuse Elizabeth dispreţuitor. Niciodată. Să-ţi fie ruşine că ai crezut aşa ceva.

— Asta i-am spus şi eu, ridică din umeri lady D. Ai nevoie de bani, sigur, dar nu eşti genul care să…

Domnul Siddons o prinse din nou de braţ.

— Ai nevoie de bani? întrebă apăsat.

Elizabeth dădu ochii peste cap.

— Nu are toată lumea?

— Eu am destui, spuse lady D.

Cei doi angajaţi se uitară spre ea în acelaşi timp.

— Ăsta e adevărul, spuse ea pufnind tare.

— De ce ai nevoie de bani? întrebă domnul Siddons cu blândeţe.

— Nu e treaba ta!

Dar lady Danbury credea, evident, că este, fiindcă spuse:

— A început când…

— Lady Danbury, vă rog!

Elizabeth îi aruncă o privire rugătoare. Era suficient de greu să fii mereu atât de sărac, nu era nevoie să fie făcută de ruşine în faţa unui străin. Lady Danbury păru, o dată în viaţă, să-şi dea seama că întrecuse limita, aşa că tăcu. Elizabeth închise ochii şi răsuflă uşurată.

— Mulţumesc, şopti.

— Mi-e sete, anunţă lady D.

— Da, spuse Elizabeth mai mult pentru sine, deşi toată lumea o auzise. Ceaiul.

— Ce mai aştepţi? întrebă lady Danbury, bătând din baston.

— Să fiu sanctificată, rosti Elizabeth încet.

Domnul Siddons făcu ochii mari. Fir-ar să fie! O auzise. Era atât de obişnuită să fie singură cu lady Danbury încât uitase să fie atentă la ce şoptea pentru sine. Domnul Siddons, spre surpriza ei, îi dădu drumul brusc şi începu să tuşească. Atunci, în clipa în care orice om normal s-ar fi oprit, el se încovoie din talie şi căzu lângă perete, începând să tuşească şi mai tare. Supărarea lui Elizabeth dispăru şi îngrijorarea îi luă locul.

— Te simţi bine?

El dădu repede din cap, fără să ia mâna de la gură.

— Are ceva în gât? strigă lady Danbury.

— Nu pot să-mi imaginez ce ar putea să fie, răspunse Elizabeth. Nu mânca nimic.

— Loveşte-l pe spate, spuse contesa. Dă-i tare.

Domnul Siddons scutură din cap şi ieşi în fugă din salon.

— Poate ar trebui să te duci după el, sugeră contesa. Şi nu uita să-l loveşti tare.

Elizabeth clipi de două ori, ridică din umeri şi ieşi, gândindu-se că ar fi fost satisfăcător să-l lovească puţin pe James.

— Domnule Siddons? întrebă, uitându-se în sus şi-n jos pe coridor. Domnule Siddons?

Atunci auzi râsul nestăpânit al cuiva care se ascunsese după colţ şi închise repede uşa în urma ei. Când ajunse lângă el, domnul Siddons se aşezase deja pe un divan şi încerca să-şi recapete răsuflarea.

— Domnule Siddons? James?

El ridică privirea şi, deodată, nu mai păru atât de periculos cum i se păruse cu o zi înainte.

— Să fii sanctificată! rosti ascuţit. Dumnezeule mare, da! Cu toţii meritǎm asta.

— Ei bine, tu eşti aici doar de câteva zile, îi atrase atenţia Elizabeth. Cred că mai ai de petrecut vreo câţiva ani în compania ei înainte să poţi fi luat în calcul drept martir.

Domnul Siddons încercă să nu râdă, însă hohotele izbucniră zgomotoase din pieptul lui. Când îşi recapătă controlul, spuse:

— Cele tăcute sunt cele mai periculoase şi mai inteligente.

— Eu? întrebă Elizabeth nevenindu-i să creadă. Eu nu sunt deloc tăcută.

— Poate că nu, dar îţi alegi cu grijă cuvintele.

— Ei, asta da, spuse ea înclinând capul fără să-şi dea seama ce face. E suficient că sunt neîndemânatică, nu e nevoie să mai fiu şi guralivă.

James se hotărî, în acel moment, că nu o mai credea în stare de şantaj. Ştia că nu adunase destul dovezi ca să dea un verdict, dar intuiţia îi spunea de zile întregi că tânăra era nevinovată. Pur şi simplu el nu fusese destul de inteligent încât să-i dea ascultare. O privi o clipă, apoi întrebă:

— Să te ajut să aduci ceaiul?

— Sigur ai lucruri mai importante de făcut decât să

mergi la bucătărie cu însoţitoarea unei lady.

— Am observat că, adesea, însoţitoarele au cea mai mare nevoie să fie şi ele ajutate.

Ea zâmbi cam fără voie.

— Lady Danbury e o femeie bună.

James îi privea buzele cu un interes nedisimulat. Voia s-o sărute, îşi dădu el seama. Nu era un fapt surprinzător în sine, fiindcă se gândise aproape numai la asta în ultimul timp, dar ce i se părea ciudat era că ar fi vrut s-o sărute chiar acolo, pe coridor. De obicei el era mult mai discret.

— Domnule Siddons?

El clipi, puţin stânjenit că fusese prins uitându-se fix la ea.

— Cine o şantajează pe lady Danbury?

— Dacă aş fi ştiut, în niciun caz nu te-aş fi acuzat pe tine.

— Hmm. Să nu crezi că te-am iertat pentru asta.

— Dumnezeule, spuse el surprins. Începi să vorbeşti ca ea.

Elizabeth îl privi îngrozită.

— Ca lady Danbury?

El dădu din cap şi imită sunetul pe care-l scosese ea mai devreme. Elizabeth tresări.

— Doar n-am făcut aşa, nu?

El dădu din cap că da, privind-o amuzat, iar ea scoase un sunet supărat.

— Mă duc să aduc ceaiul.

— Deci m-ai iertat că te-am bănuit de şantaj?

— Presupun că trebuie. Nu ştiai destule despre mine ca să nu mă bănuieşti deloc.

— Foarte înţelept din partea ta să priveşti aşa lucrurile.

Ea îi aruncă o privire care spunea că nu-i aprecia comentariul insolent.

— Ce nu înţeleg e ce ar fi putut să facă lady Danbury ca să poată fi şantajată.

— Nu se cuvine să vorbesc despre asta, rosti el încet.

Elizabeth dădu din cap.

— Merg să aduc ceaiul.

— Vin cu tine.

Ea ridică o mână.

— Ba nu.

El îi cuprinse degetele în palmă şi le sărută vârfurile.

— Ba da.

Tânăra se uită în jos, spre mâna ei, uluită. Dumnezeule, bărbatul acela o sărutase din nou. Chiar acolo, pe coridor. Prea şocată ca să-şi retragă mâna, ea se uită în toate direcţiile, speriată ca nu cumva vreunul dintre servitori să-i descopere din greşeală.

— Nu te-a mai sărutat nimeni înainte de mine, ieri, murmură el.

— Sigur că nu!

— Nici măcar pe mână.

Îi lăsă degetele, apoi îi luă cealaltă mână şi i-o sărută.

— Domnule Siddons! rosti ea cu răsuflarea tăiată. Ai înnebunit?

El zâmbi.

— Mă bucur că n-ai mai fost sărutată.

— Eşti nebun. Nebun de tot. Şi, adăugă cu fervoare, sigur că am fost sărutată pe mână.

— În afară de tatăl tău.

Mai mult decât orice, Elizabeth ar fi dorit să se deschidă o gaură în pământ şi s-o înghită imediat. Îşi simţi obrajii aprinşi şi ştiu că nu era nevoie să-i răspundă nimic, fiindcă el oricum ar fi ştiut că avea dreptate. Nu existau prea mulţi burlaci în sătucul ei, şi cu siguranţă niciunul nu era destul de umblat ca să-i sărute mâna.

— Cine eşti? şopti.

El îi aruncă o privire ciudată, îngustând pleoapele.

— James Siddons. Ştii asta.

Ea clătină din cap.

— N-ai mai fost administrator de moşie. Sunt sigură.

— Vrei să-mi vezi recomandările?

— Te mişti greşit. Un servitor ar…

— Dar eu nu sunt chiar un servitor, o întrerupse el. Şi nici tu nu eşti. Înţeleg că faci parte din nobilimea locală.

Ea dădu din cap.

— Şi familia mea e de viţă veche, adăugă el. Mândria noastră, din păcate, nu s-a pierdut odată cu averea.

— Din păcate?

El zâmbi din colţul gurii.

— Avem parte de tot felul de momente stânjenitoare din cauza asta.

— Ca acesta de acum, spuse ferm Elizabeth. Trebuie să te întorci în salon imediat. Lady Danbury e acolo şi se întreabă, sunt sigură, de ce naiba am închis uşa, ce facem şi, chiar dacă nu pretind că aş şti ce ai tu de gând, eu una nu doresc să dau explicaţii.

James o privi pur şi simplu, întrebându-se de ce oare simţea că fusese aspru dojenit de guvernanta sa. Zâmbi larg.

— Te pricepi la asta.

Elizabeth reuşise să facă trei paşi spre bucătărie. Oftă supărată şi se răsuci spre el:

— La ce anume?

— La a-i vorbi unui bărbat în toată firea de parcă ar fi un copil. Mă simt pus la locul meu.

— Ba nu te simţi, răspunse ea făcând semn cu mâna spre el. Uită-te la tine. Nu pari deloc stânjenit. Râzi cu toată gura, ca prostul.

El ridică bărbia în vânt şi spuse:

— Ştiu.

Elizabeth ridică braţele într-un gest de renunţare.

— Trebuie să plec.

— Tu mă faci să zâmbesc.

Cuvintele lui, rostite pe un ton scăzut şi apăsat, o făcură să se oprească.

— Întoarce-te spre mine, Elizabeth.

Între ei exista o legătură. Elizabeth nu ştia nimic despre dragoste, dar ştia că ar fi putut să se îndrăgostească de acel bărbat. Simţea asta în adâncul sufletului şi îi era frică. James nu era un bărbat cu care să poată să se mărite. Nu avea bani, o spusese chiar el. Cum să-l trimită pe Lucas la Eton dacă se mărita cu un

administrator? Cum să le hrănească şi să le cumpere haine lui Susan şi lui Jane? Susan avea numai paisprezece ani, dar curând o să-şi dorească să debuteze în societate. Londra nu intra în discuţie, dar chiar şi un debut local costa ceva bani, şi nici ea, nici bărbatul din faţa ei, probabil singurul care-i putea fura inima, nu aveau aşa ceva.

Dumnezeule mare, crezuse că viaţa fusese nedreaptă cu ea până în acel moment, dar asta... asta era o agonie nou-nouţă.

— Întoarce-te, Elizabeth.

Ea continuă să meargă şi i se păru cel mai greu lucru pe care-l făcuse vreodată.

*

Târziu în acea noapte, Susan, Jane şi Lucas Hotchkiss se înghesuiau unul într-altul pe coridorul rece al etajului casei lor, în faţa uşii lui Elizabeth.

— Cred că plânge, şopti Lucas.

— Sigur că plânge, şuieră Jane. Orice prost îşi dă seama de asta.

— Întrebarea e, îi întrerupse Susan, de ce plânge? Nimeni nu ştia răspunsul. Tresăriră un moment mai târziu, când pe sub uşă ajunse până la ei un suspin deosebit de puternic, apoi înghiţiră în sec când acesta fu urmat de un strănut.

— A fost foarte îngrijorată din cauza banilor, în ultima vreme, spuse Lucas ezitant.

— Ea e mereu îngrijorată din cauza asta, răspunse Jane.

— E normal, adăugă Susan. Oamenii care nu au bani îşi fac mereu griji din cauza lor.

Cei doi fraţi mai mici dădură aprobator din cap.

— Chiar nu avem deloc? şopti Jane.

— Mă tem că nu, spuse Susan.

Ochii lui Lucas începură să se umezească.

— N-o să merg la Eton, nu?

— Nu, nu, spuse Susan repede. Sigur că o să mergi.

Doar că trebuie să facem economii.

— Cum să facem economii, dacă n-avem nimic? întrebă el.

Susan nu răspunse, iar Jane o împunse cu cotul.

— Cred că unul dintre noi ar trebui s-o consoleze, înainte ca Susan să apuce măcar să dea din cap, auziră o izbitură puternică, urmată de sunetul incredibil al vocii surorii lor, atât de calmă în general, strigând:

— La naiba cu tine!

Jane tresări, iar Susan rămase cu gura căscată.

— Nu pot să cred că a spus asta, rosti Lucas admirativ. Mă întreb pe cine trimitea la naiba.

— Nu e ceva de care să fii mândru, îl repezi Jane, împingându-l cu degetul în piept.

— Au!

— Şi să nu mai spui „naiba”, adăugă Susan.

— Ba e ceva de care să fii mândru. Nici măcar eu nu blestem aşa.

Jane dădu ochii peste cap şi spuse:

— Bărbaţii ăştia!

— Nu vă mai dondăniţi, îi întrerupse Susan. Cred că ar trebui să intru s-o văd.

— Da, răspunse Jane. După cum spuneam…

— De ce trebuie să fie mereu ideile tale? întrebă Lucas. Întotdeauna…

— Dar chiar a fost ideea mea!

— Linişte! ordonă Susan pe un ton foarte răstit. Jos, amândoi. Şi dacă e vreunul neascultător, o să vă apretez o lună lenjeria intimă.

Cei doi copii dădură din cap şi fugiră în jos pe scări. Susan trase aer adânc în piept şi bătu la uşa surorii ei mai mari, dar nu primi niciun răspuns. Ciocăni din nou.

— Ştiu că eşti acolo.

Se auziră paşi, apoi o mână furioasă smuci uşa, deschizând-o larg.

— Sigur că ştii că sunt aici, o repezi Elizabeth. Probabil că m-au auzit până la conacul Danbury.

Susan deschise gura, o închise, apoi o deschise din

nou şi spuse:

— Voiam să te întreb dacă s-a întâmplat ceva, dar mi-am dat seama cât de ridicol ar fi sunat, aşa că în loc de asta o să te întreb direct ce s-a întâmplat.

Elizabeth nu răspunse cu vorbe, ci se răsuci şi se uită urât la obiectul roşu care zăcea într-un colţ.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Susan, grăbindu-se în cealaltă parte a încăperii. Asta era izbitura pe care am auzit-o?

Elizabeth aruncă o privire dispreţuitoare spre „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”, pe care sora ei o ţinea cu grijă în mână.

— Cartea asta îi aparţine lui lady Danbury! spuse Susan. Tu însăţi m-ai făcut să promit să nici n-o deschid cumva prea larg, şi acum o arunci prin cameră?

— Priorităţile mele s-au schimbat. Nu-mi pasă nici dacă arde cartea asta. Nu-mi pasă dacă arde doamna Seeton însăşi.

Susan deschise gura, formând un cerc perfect de uimire.

— O trimiteai la naiba pe doamna Seeton?

— Poate că da, răspunse Elizabeth pe un ton insolent.

Susan îşi duse, şocată, mâna la gură.

— Elizabeth, parcă n-ai fi tu!

— Nici nu mă simt eu.

— Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat ca să te supere aşa.

Elizabeth pufni.

— Cartea asta mi-a distrus viaţa.

Susan clipi.

— Tu n-ai fost niciodată melodramatică.

— Poate că m-am schimbat.

— Poate, continuă Susan, puţin iritată de felul în care sora ei evita să-i răspundă, binevoieşti să-mi explici cum ţi-a stricat viaţa o carte.

Elizabeth se uită în altă parte, ca Susan să nu vadă cum tremura.

— Eu n-aş fi flirtat cu el şi nici nu m-aş fi apropiat

dacă nu-mi intra în cap să…

— Dumnezeule! o întrerupse Susan. Ce ţi-a făcut? Te-a dezonorat în vreun fel?

— Nu! strigă Elizabeth. N-ar face aşa ceva niciodată.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Vai, Susan, răspunse Elizabeth, cu lacrimi tăcute curgându-i pe obraji. Aş putea să-l iubesc. Aş putea să-l iubesc cu adevărat.

— Şi care e problema? întrebă Susan în şoaptă, cu blândeţe.

— Susan, bărbatul ăsta n-are nici două parale! E administrator de moşie.

— Şi n-ai putea să fii fericită cu o viaţă simplă?

— Ba sigur că aş putea, se răsti Elizabeth, dar cum rămâne cu educaţia lui Lucas? Şi cu debutul tău? Şi cu acuarelele lui Jane? Nu ai ascultat nimic din ce ţi-am spus săptămâna trecută? Crezi că îmi caut un soţ ca să mă distrez? Avem nevoie de bani, Susan. De bani.

Susan nici măcar nu reuşi să se uite în ochii surorii ei.

— Îmi pare rău dacă simţi că trebuie să te sacrifici pentru noi.

— Partea amuzantă e că nu credeam că-i un sacrificiu. Multe femei se mărită cu bărbaţi pe care nu-i iubesc. Dar acum…

Se opri şi îşi şterse lacrimile.

— Acum e doar greu. Atâta tot. E greu.

Susan înghiţi în sec şi spuse cu blândeţe.

— Poate că ar trebui să duci cartea înapoi.

Elizabeth dădu aprobator din cap.

— Mâine o duc.

— Putem să ne hotărâm mai târziu cum facem. Sunt sigură că poţi să găseşti un soţ şi fără să exersezi pe…

Elizabeth ridică o mână.

— Hai să nu vorbim acum despre asta.

Susan dădu din cap, apoi zâmbi şters şi ridică volumul cu copertă roşie.

— Mă duc s-o şterg de praf, ca s-o duci mâine înapoi.

Elizabeth rămase nemişcată şi se uită la sora ei, care

ieşi, apoi se aşeză pe pat şi începu să plângă, dar de această dată îşi ascunse capul sub pernă, ca să-şi ascundă suspinele. Ultimul lucru de care avea nevoie era încă vreo dovadă de bunăvoinţă.

Capitolul 8

În dimineaţa următoare, Elizabeth sosi la conacul Danbury mai devreme decât de obicei, sperând să se strecoare în bibliotecă şi să pună la loc cartea, înainte ca lady D să termine micul dejun. Nu voia decât să nu mai vadă blestemăţia, să scape definitiv de ea.

Derulase scena în minte de o sută de ori. Avea să pună „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz” înapoi pe raft, apoi să închidă uşa în urma ei, şi cu asta, basta.

— Nu mi-ai adus decât necazuri, şopti spre poşeta în care avea cartea.

Dumnezeule, se transforma într-o nebună. Ajunsese să-i vorbească unei cărţi. Unei cărţi! Obiectul acela nu avea nicio putere, nu putea să-i schimbe viaţa şi cu siguranţă nu avea să-i răspundă la acuzaţii.

Era numai o carte. Un obiect lipsit de viaţă. Singura putere pe care o avea era aceea pe care ea însăşi alegea să i-o dea. Putea să fie importantă numai dacă ea îi dădea importanţă.

Sigur, asta nu explica de ce se aştepta ca volumul să strălucească în întuneric, de fiecare dată când se uita în poşetă. Merse pe vârfuri în jos, pe coridor, bucuroasă pentru prima dată că lui lady Danbury îi plăcea rutina.

Contesa mâncase, probabil, un sfert din micul dejun, ceea ce însemna că Elizabeth mai avea douăzeci de minute înainte ca aceasta să apară în salon. Avea două minute ca să ducă volumul în bibliotecă şi optsprezece ca să se liniştească.

Elizabeth avea o mână în poşetă şi strângea cartea în ea când dădu colţul. Uşa bibliotecii era întredeschisă.

Perfect. Cu cât făcea mai puţin zgomot, cu atât mai puţin probabil era să atragă atenţia altcuiva. Nu că ar fi fost cine ştie ce activitate în acea parte a casei înainte ca lady D să termine micul dejun, dar tânăra prefera să fie atentă.

Trecu prin crăpătura uşii, cu ochii aţintiţi la raftul unde găsise cartea. Nu trebuia decât să traverseze încăperea şi să o pună la loc, apoi să plece. Fără niciun popas. Scoase volumul din poşetă, cu privirea la raft. Încă doi paşi…

— Bună dimineaţa, Elizabeth.

Tânăra ţipă. James făcu un pas înapoi, luat prin surprindere.

— Scuzele mele pentru că te-am speriat.

— Ce faci aici? întrebă ea.

— Tremuri, spuse el îngrijorat. Chiar te-am speriat, aşa e?

— Nu, rosti ea mult prea tare, doar că nu mă aşteptam să fie cineva aici. Biblioteca e, de obicei, goală la ora asta.

El ridică din umeri.

— Îmi place să citesc. Lady Danbury mi-a spus că pot să îmi aleg dintre cărţile ei. Dar ce ai în mână?

Elizabeth îi urmări privirea, spre mâna ei, şi tresări. Dumnezeule mare, încă ţinea cartea.

— Nu-i nimic, spuse repede, încercând s-o ascundă înapoi în poşetă. Nimic.

Dar emoţia o făcu neîndemânatică, iar cartea căzu pe jos.

— E cartea pe care voiai s-o ascunzi de mine zilele trecute, spuse el cu o strălucire triumfătoare în privire.

— Nu e! ţipă ea, repezindu-se pe podea ca să o acopere. E doar un roman pe care l-am împrumutat, şi…

— E bun? întrebă el vorbind rar. Poate că mi-ar plăcea să-l citesc.

— Nu ţi-ar plăcea, răspunse ea repede. E un roman de dragoste.

— Mie-mi place dragostea.

— Sigur, tuturor le place, continuă ea, dar chiar să

vrei să citeşti despre ea? Nu cred. E foarte melodramatică. Terii plictisi de moarte.

— Crezi? murmură el, zâmbind atoateştiutor.

Ea dădu repede din cap.

— Adevărul fie spus, e mai mult o carte pentru femei.

— Nu crezi că asta e discriminare?

— Încerc doar să te ajut să nu pierzi vremea.

El se aplecă lângă ea.

— Foarte amabil din partea ta.

Ea se mişcă, aşezându-se pe carte.

— E frumos să fii amabil.

James se apropie, cu o strălucire în priviri.

— E unul dintre lucrurile care-mi plac mai mult la tine, Elizabeth.

— Ce anume? spuse ea pe un ton ascuţit.

— Faptul că te gândeşti la ceilalţi.

— Nu se poate, răspunse ea, repezindu-se să-l contrazică. Ieri credeai că o şantajez pe lady Danbury. Cât de mult credeai că mă gândesc la ceilalţi?

— Încerci să schimbi subiectul, o dojeni el, dar, doar ca să fie spus, mă decisesem deja că nu tu erai aceea care o şantajează. E adevărat că ai fost principala mea suspectă. Până la urmă, tu ai acces la lucrurile contesei, dar nu e nevoie ca un om să petreacă mult timp în compania ta ca să îşi dai seama ce fel de persoană eşti.

— Cât de atent din partea ta, spuse ea pe un ton ironic.

— Ridică-te de pe carte, Elizabeth, îi ordonă el.

— Nu.

— Ridică-te.

Ea icni. Nu se putea ca viaţa ei să fi ajuns în acel punct. Stânjeneala era mic copil pe lângă ce simţea ea, iar obrajii îi erau mult mai roşii decât sfecla.

— Nu faci decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Se aplecă şi, cumva, reuşi să apuce un colţ al cărţii, dar ea se încăpăţână să rămână unde era.

— Nu mă dau la o parte.

El o privi atent şi mişcă degetele.

— Eu nu-mi iau mâna de aici.

— Neobrăzatule! îl certă ea. Să mângâi o doamnă pe posterior!

El se aplecă mai mult.

— Dacă te-aş fi mângâiat, pe chipul tău s-ar fi citit cu totul altceva.

Ea îl lovi în umăr. Probabil că asta şi merita, se gândi James, dar n-avea de gând să plece din bibliotecă înainte să se uite la cartea aceea roşie.

— Poţi să mă insulţi mult şi bine, spuse ea pe un ton condescendent, dar n-o să funcţioneze. Nu mă dau la o parte.

— Elizabeth, semeni cu o găină care încearcă să clocească o carte.

— Dacă ai fi un domn…

— Există un loc şi un moment potrivit pentru a fi un domn, şi acestea nu sunt acelea.

Îşi înfipse degetele mai departe sub ea, atingând o porţiune mai mare din carte. Încă o mişcare şi ar fi trebuit să ajungă cu degetul mare la copertă, ca să poată să o tragă de sub ea!

Elizabeth strânse din dinţi.

— Scoate mâna de sub mine, rosti apăsat.

El făcu exact pe dos, împingându-şi degetele şi mai mult.

— Ce abilitate extraordinară, să spui toate astea printre dinţi.

— James!

El îşi ridică mâna liberă.

— Numai o clipă, te rog. Sunt atent la ceva.

Ea îi aruncă o căutătură urâtă, iar el atinse coperta cu degetul mare şi zâmbi letal.

— Ţi s-a înfundat, domnişoară Hotchkiss.

— Ce vrei să… Au!

Cu o mişcare bruscă, el trase cartea de sub ea şi o răsturnă.

— Nu! strigă Elizabeth, de parcă soarta lumii ar fi depins de cartea roşie.

James se repezi în cealaltă parte a camerei, ţinând triumfător cartea sus, în aer. Elizabeth era mai scundă decât el şi nu putea ajunge atât de sus.

— James, te rog, imploră ea.

El clătină din cap, dorindu-şi să nu se simtă atât de necioplit. Expresia de pe chipul ei îi frângea inima, dar se întrebase zile întregi ce era în cartea aceea şi acum, că ajunsese atât de departe, nu făcu decât să ridice privirea, să răsucească obiectul şi să citească titlul. „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”. Clipi. Cu siguranţă că ea nu ştia… Nu, n-avea de unde să-i cunoască adevărata identitate.

— De ce ai făcut asta? întrebă ea pe un ton gâtuit. De ce a trebuit să faci asta?

El înclină capul spre ea.

— Ce-i asta?

— Ce ţi se pare că e? îl repezi Elizabeth.

— Nu ştiu.

Încă ţinând cartea ridicată, el o deschise şi răsfoi câteva pagini.

— Seamănă cu un ghid.

— Atunci asta şi este, răspunse ea supărată. Acum te rog să mi-l dai înapoi. Trebuie să i-o înapoiez lui lady Danbury.

— Îi aparţine mă… lui lady Danbury? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Da! Acum fă bine şi dă-mi-o înapoi.

James clătină din cap, uitându-se din nou în sus, spre carte, apoi iar la Elizabeth.

— Dar de ce ar avea ea nevoie de aşa ceva?

— Nu ştiu, aproape plânse tânăra. E veche. Poate a cumpărat-o înainte să se mărite cu lordul Danbury. Te rog, lasă-mă s-o pun la loc pe raft înainte să termine micul dejun.

— Imediat.

James întoarse pagina şi citi:

— „Nu trebuie să desfaci niciodată buzele atunci când îi zâmbeşti. Un zâmbet cu gura închisă e cu mult mai

misterios, iar treaba ta e să-l fascinezi pe marchiz”.

— De asta zâmbesc doamnele aşa? murmură el, aruncându-i apoi o privire lui Elizabeth. Edictul numărul doisprezece explică multe.

— Cartea, spuse ea apăsat, întinzând mâna spre el.

— În caz că te interesează, răspunse el făcând semn din mână, eu prefer femeile care ştiu să zâmbească. Asta, rosti imitând în batjocură un zâmbet cu buzele nedesfăcute, e foarte neatrăgător.

— Nu cred că doamna Seeton voia să zâmbeşti aşa, spuse ea, făcând la rândul ei o grimasă neplăcută. Cred că se face aşa.

De data aceasta zâmbi delicat, trimiţându-i lui James fiori până la…

— Da, spuse el tuşind. E mult mai eficient aşa.

— Nu-mi vine să cred că discut asta cu tine, spuse ea, mai mult pentru sine decât pentru el. Putem, te rog, să punem cartea la loc?

— Mai avem cel puţin zece minute înainte ca lady Danbury să termine micul dejun. Nu te teme, adăugă, uitându-se din nou la cartea cea mică şi roşie. Mi se pare fascinantă.

— Mie nu, se răsti ea.

James o privi din nou. Stătea încordată, cu pumnii strânşi, şi avea obrajii pătaţi cu roşu de furie.

— Eşti supărată pe mine, spuse.

— Mă uimeşte cât eşti de atent!

— Să ştii că eu te tachinam. N-am intenţionat să te insult.

Ea îl privi şi mai supărată.

— Mă vezi râzând?

— Elizabeth, spuse el împăciuitor, am încercat să glumesc. Doar tu nu iei cartea asta în serios.

Ea nu-i răspunse. Tăcerea din cameră deveni apăsătoare, iar James văzu o străfulgerare de durere în ochii ei azurii. Buzele îi tremurară, apoi se strânseră, şi tânăra îşi feri privirea.

— Doamne, spuse el încet, simţindu-se vinovat. Îmi

pare foarte rău.

Ea ridică bărbia, dar era clar că se străduieşte să-şi învingă emoţiile când spuse:

— Putem să ne oprim acum?

În tăcere, el coborî braţele şi îi întinse cartea. Ea nu-i mulţumi, ci doar o luă înapoi şi-o strânse la piept.

— Nu mi-am dat seama că vrei să te măriţi, spuse el încet.

— Nu ştii nimic despre mine.

El făcu un gest stânjenit spre carte.

— A ajutat la ceva?

— Nu.

Tonul ei sec îl lovi ca un pumn. Cumva, James înţelese deodată, că trebuia să repare situaţia. Trebuia să şteargă expresia îndurerată din ochii ei, să-i aducă înapoi veselia din glas. Voia s-o audă cum râde, voia să râdă el la o glumă de-a ei. Nu ştia de ce, dar simţea că era ceva ce trebuia să facă. Îşi drese glasul şi întrebă:

— Pot să te ajut cumva?

— Poftim?

— Pot să te ajut?

Ea îl privi bănuitoare.

— Ce vrei să spui?

James deschise gura, încercând să-şi dea seama ce să spună.

— Ei bine, ştiu câte ceva despre cum se găsesc soţii sau, în cazul meu, soţiile.

Ea făcu ochii mari.

— Eşti însurat?!?

— Nu! răspunse el imediat, surprinzându-se pe sine însuşi cu vehemenţa din glas.

Ea se relaxă vizibil.

— Slavă Domnului. Fiindcă tu…

— Fiindcă te-am sărutat?

— Da, rosti ea încet, ca pentru sine, roşind în jurul petelor trandafirii.

El întinse mâna şi-i apucă bărbia, forţând-o să-l privească.

— Dacă aş fi fost însurat, Elizabeth, poţi să fii sigur că n-aş fi căutat pe nimeni altcineva.

— Cât de amabil din partea ta.

— Voiam doar să spun că, dacă îţi cauţi un soţ, te sprijin bucuros, oricum pot.

Elizabeth îl privi doar, nevenindu-i să creadă cât de ironic era momentul. Era în faţa bărbatului din cauza căruia plânsese toată noaptea, iar el îi oferea ajutorul său ca să găsească un altul cu care să se mărite?

— Nu se poate întâmpla aşa ceva, îşi spuse pentru sine. Nu se poate.

— Nu văd de ce nu, rosti el sigur pe sine. Te consider prietena mea şi…

— Cum ai putea să mă ajuţi? continuă ea, întrebându-se ce-i venise să deschidă subiectul. Eşti nou în zonă. Nu mai putea prezenta nici unui potenţial soţ. Plus că, adăugă arătând spre el, e clar că nu te pricepi la modă.

El se retrase puţin.

— Ba te rog să mă scuzi!

— Sunt haine foarte bune, dar uzate.

— La fel şi ale tale, spuse el zâmbind.

— Ştiu, răspunse ea. De asta am nevoie de ajutorul cuiva care ştie despre ce vorbeşte.

James înclină capul, crispat, apoi îl ridică din nou, încercând să se abţină şi să nu-i dea un răspuns tăios. Fetişcana impertinentă ar fi trebuit să-i vadă dulapul din Londra. Erau acolo nenumărate schimburi de haine, toate la modă, fără dungi şi franjuri.

— De ce vrei neapărat să te măriţi? întrebă, hotărând că era mai important să înţeleagă situaţia ei decât să-şi apere îmbrăcămintea.

— Nu e treaba ta.

— Te contrazic. Dacă vrei să te ajut, atunci trebuie să fie treaba mea.

— N-am fost de acord să-ţi dau voie să mă ajuţi, răspunse ea.

El se uită la carte.

— Vrei neapărat un marchiz?

Ea clipi fără să înţeleagă.

— Poftim?

— Vrei neapărat un marchiz, repetă el. Ai nevoie de titlu? E foarte important.

Ea făcu un pas înapoi şi spuse pe un ton strident:

— Nu.

James simţi cum tot corpul i se relaxează. Nici nu-şi dăduse seama cât fusese de încordat şi cât de important era pentru el ca răspunsul ei să fie negativ. Toată viaţa fusese dureros de conştient că poziţia lui socială conta, nu caracterul său. Tatăl lui nu-i spusese niciodată „fiule”, ci doar „moştenitorul meu”. Marchizul de dinaintea sa nu ştiuse cum să se poarte cu un copil şi îl tratase pe James ca pe un adult în miniatură. Orice greşeală copilărească era privită ca o insultă la adresa titlului, iar James învăţase repede să-şi ascundă personalitatea de obicei exuberantă sub masca unei obedienţe serioase, cel puţin în compania tatălui său.

La şcoală fusese popular, aşa cum erau de obicei băieţii cu farmecul şi talentul său pentru sporturi, dar durase câtva până când reuşise să-i aleagă pe adevăraţii săi prieteni de aceia care îl priveau numai ca pe o cale de-a ajunge într-o poziţie mai bună.

După aceea, în Londra, Dumnezeule mare! Ar fi putut să aibă două capete şi corp de elefant după doamnele de acolo. Auzea întotdeauna şoptindu-se „marchizul, marchizul”. „E marchiz, are o avere şi locuieşte într-un castel”. Faptul că era chipeş şi tânăr era considerat un bonus, însă niciodată, nimeni, nu spunea ceva şi despre inteligenţa sa, despre simţul umorului sau despre zâmbetul său.

Dacă se gândea bine, Elizabeth Hotchkiss era prima femeie pe care o cunoştea ce părea să-l placă pentru cine era el şi nu pentru titlu. O privi.

— Nu un marchiz? Atunci ce-i cu cartea?

Mâinile ei tremurară. Părea că o să bată din picior în orice clipă.

— Fiindcă era aici, şi nu se numea „Cum să te

căsătoreşti cu un domn destul de bogat şi binevoitor”. Nu ştiu.

James se văzu nevoit să zâmbească la auzul cuvintelor ei.

— Oricum nu cred că aş putea să atrag un domn cu titlu, adăugă ea. Nu am zestre şi cu siguranţă nu sunt vreo frumuseţe.

El nu era de acord, dar bănuia că ea nu l-ar fi crezut dacă i-ar fi spus-o.

— Te gândeşti la cineva anume? întrebă.

Ea tăcu un moment lung, grăitor, apoi spuse:

— Nu.

— Deci există un bărbat pe care l-ai prefera, continuă el, zâmbind larg.

Din nou, ea rămase tăcută câteva secunde înainte să spună, pe un ton care-i spunea că e în pericol dacă nu încetează cu întrebările:

— Dar nu e potrivit.

— Şi cum anume e bărbatul potrivit?

Ea oftă cu tristeţe.

— Nu vreau să fiu bătută, aş prefera să nu fiu abandonată…

— Vai de mine, ce aspiraţii înalte avem.

— Uită ce-am spus, se răsti ea. Nu ştiu de ce vorbesc cu tine despre asta. Evident că nu ştii cum e să fii disperat, să nu ai de ales, să ştii că orice ai face…

— Elizabeth, spuse el încet, întinzând mâna şi cuprinzându-i degetele, îmi pare rău.

— Trebuie să aibă bani, spuse ea pe un ton descurajat, uitându-se în jos, la mâini. Am nevoie de bani.

— Am înţeles.

— Nu cred, dar probabil e destul să ştii că sunt extrem de săracă.

— Lady Danbury nu te plăteşte suficient cât să te întreţii? întrebă el încet.

— Ba da, însă nu e destul ca să-i întreţin şi pe fraţii mei mai mici. Iar Lucas trebuie să meargă la Eton.

— Da, spuse el pe un ton distras, orice băiat ar trebui

să meargă la Eton. E baronet, spui?

— Nu am spus, dar da, este.

— Probabil că mi-a spus Lady Danbury.

Ea ridică din umeri şi răsuflă adânc, apoi râse puţin.

— E un lucru ştiut. Suntem exemplul oficial de familie cu titlu, dar săracă, din zonă. Vezi tu, nu sunt tocmai bună de măritiş. Nu am de oferit decât sângele familiei mele, şi nici măcar acela nu e cine ştie ce. Nu mă trag din vreo casă nobilă.

— Nu, rosti el gânditor, dar mă gândesc că mulţi ar vrea să se însoare cu o tânără dintr-o familie bună, mai ales dacă familia are şi un titlu. Plus că tu eşti chiar foarte frumoasă.

Ea ridică imediat privirea spre el.

— Te rog să nu mă iei peste picior.

El zâmbi, nevenindu-i să creadă. Evident, Elizabeth nu ştia cât de fermecătoare era.

— Mi s-a spus că sunt destul de drăguţă, începu ea.

Poate ştia, totuşi.

— Dar frumoasă e prea mult spus.

El flutură din mână, cerându-i să nu mai protesteze.

— Trebuie să ai încredere în mine. După cum spuneam, sunt sigur că trebuie să fie cel puţin câţiva bărbaţi în împrejurimi care să dorească să te aibă de soţie.

— Există unul, spuse ea cu dezgust. Un domn din regiune, dar e bătrân, gras şi rău. Sora mea mai mică a spus deja că are de gând să se refugieze la un azil dacă mă mărit cu el.

— Înţeleg.

James se frecă la bărbie, încercând să găsească o soluţie pentru dilema ei. I se părea o crimă ca ea să fie nevoită să se mărite cu un bătrân dezgustător, mai mare decât ea cu încă o dată vârsta ei. Poate că ar fi putut să facă el ceva. Avea destui bani să-l trimită pe Lucas la Eton şi de o mie de ori.

De fapt, marchizul de Riverdale avea bani. James Siddons, un simplu domn, nu trebuia să aibă nimic mai mult decât hainele de pe el. Poate că ar fi putut să aranjeze ca

Elizabeth să primească un dar anonim. Cu siguranţă că nu era atât de mândră încât să ignore o astfel de binecuvântare. Nu se îndoia că tânăra ar fi refuzat darul dacă ar fi fost numai pentru sine, dar n-avea cum să facă la fel şi când era în joc bunăstarea familiei ei.

James îşi propuse să ţină minte să-l sune cât mai curând pe contabilul său.

— Aşadar, spuse ea râzând stânjenită, dacă nu cumva ai o avere ascunsă pe undeva, chiar nu ştiu cum ai putea să mă ajuţi.

— Ei bine, spuse el, evitând s-o mintă direct, m-am gândit că aş putea să te ajut altfel.

— La ce te referi?

El îşi alese cu grijă cuvintele:

— Ştiu câte ceva despre arta seducţiei. Înainte să-mi caut de lucru am fost… nu tocmai activ, dar am participat la viaţa socială.

— În Londra? întrebă ea cu neîncredere. În înalta societate?

— N-am să înţeleg niciodată complexitatea sezonului londonez, spuse el apăsat.

— Ei, nu contează oricum, fiindcă nu am bani să particip la toate balurile care se dau în sezon.

Elizabeth ridică privirea spre el şi îi zâmbi.

— Chiar dacă aş avea destui, i-aş da pe toţi pentru educaţia lui Lucas.

El îi privi figura ovală, delicată, şi ochii mari, albaştri. Probabil că ea era cea mai altruistă persoană pe care o cunoscuse vreodată.

— Eşti o soră bună, Elizabeth Hotchkiss, spuse încet.

— Nu chiar, spuse ea cu tristeţe. Uneori am resentimente. Dacă aş fi un om mai bun, nu aş…

— Prostii, o întrerupse el. Nu e nimic greşit dacă te înfurii când ţi se face o nedreptate.

Ea râse.

— Nu e nedreptate, James. E doar sărăcie. Sunt sigură că înţelegi.

În toată viaţa sa, marchizului nu-i lipsise nimic. Pe

vremea când trăia tatăl său avusese la îndemână o sumă imensă de cheltuit în fiecare lună, iar după aceea, când moştenise titlul, îi rămăsese o avere încă şi mai mare.

Elizabeth înclină capul şi privi afară, pe fereastră, unde un vânticel blând se juca printre frunzele copacului preferat al lui lady Danbury.

— Uneori, şopti ea, mi-aş dori să…

— Ce ţi-ai dori? întrebă atent James.

Ea clătină puţin din cap.

— Nu contează. Trebuie să merg la lady Danbury. O să meargă în salon curând şi sigur o să aibă nevoie de mine.

— Elizabeth! se auzi o voce puternică din camera de vizavi.

— Vezi cât de bine o cunosc?

James înclină respectuos capul şi murmură:

— Impresionant.

— Elizabeth!

— Cerule mare, spuse Elizabeth, de ce poate să aibă nevoie atât de urgent?

— De companie, răspunse James. De asta are nevoie. De companie.

— Unde e pisica aia ridicolă când am nevoie de ea?

Se răsuci pe călcâie şi dădu să iasă.

— Elizabeth! strigă James după ea.

Tânăra se întoarse.

— Da?

— Cartea, rosti el arătând spre volumul mic, roşu, ascuns sub braţul ei. Nu vrei să intri cu ea în salon, aşa e?

— Vai, nu! spuse ea întinzându-i obiectul. Mulţumesc. Uitasem cu totul de ea.

— O pun eu la loc.

— Pe raftul de acolo, spuse ea, arătând în cealaltă parte a camerei. Într-o parte, cu faţa în jos. Să te asiguri că stă exact cum îţi spun.

El zâmbi cu indulgenţă.

— Te-ai simţi mai bine dacă ai pune-o chiar tu la loc?

Ea tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Da, cred că da.

Îi luă din nou cartea, iar James o privi cum fuge prin bibliotecă şi aşază cu grijă volumul pe raftul potrivit. Se uită la opera sa un moment, apoi împinse puţin cartea spre stânga, se gândi, cu buzele ţuguiate, şi o împinse la loc, în dreapta.

— Sunt convinsă că lady Danbury n-o să observe dacă nu este exact în acelaşi loc, spuse el, însă ea îi ignoră cuvintele şi ieşi în fugă.

— Ne vedem mai târziu!

James scoase capul pe uşă, ca s-o vadă intrând în salonul Agathei, apoi închise uşa bibliotecii, traversă camera, luă cartea şi începu să citească.

Capitolul 9

— Ce vreţi să faceţi?

Elizabeth rămăsese cu gura căscată în faţa contesei.

— Ţi-am spus. Mă duc să trag un pui de somn.

— Dar dumneavoastră nu dormiţi niciodată în timpul zilei.

Lady Danbury ridică o sprânceană.

— Am dormit după-amiază chiar acum două zile.

— Dar… dar…

— Închide gura, Elizabeth. Începi să semeni cu un peşte.

— Dar mi-aţi spus de atâtea ori că apogeul civilizaţiei este rutina.

Lady D ridică din umeri şi scoase un sunet asemănător cu trilul unei vrăbiuţe.

— O doamnă n-are voie să-şi schimbe din când în când obiceiurile? Orice rutină trebuie schimbată periodic.

Elizabeth reuşi să închidă gura, dar tot nu-i venea să creadă ce auzea.

— S-ar putea chiar să dorm în fiecare zi la prânz, spuse lady Danbury încrucişând braţele. Măi, dar ce naiba

cauţi?

Elizabeth, care se uita nedumerită în jur, răspunse:

— Un ventriloc. Nu se poate să fi spus dumneavoastră aşa ceva.

— Ba te asigur că sunt cuvintele mele. Somnul de după-amiază mă revigorează.

— Dar când aţi dormit acum două zile, prima dată în timpul zilei de când eraţi mică, aş putea adăuga, a fost de dimineaţă.

— Hmm. Poate că a fost. Poate că nu.

— A fost.

— Ar fi fost şi mai bine după-amiaza.

Elizabeth nu ştia cum să se opună unui argument atât de lipsit de sens, aşa că ridică braţele şi spuse:

— Vă las să dormiţi, atunci.

— Da, aşa să faci. Şi închide uşa în urma ta. Sunt convinsă că am nevoie de tăcere absolută.

— Nici nu-mi imaginam altceva.

— Ce limbă ascuţită! De unde atâta obrăznicie?

Elizabeth îi aruncă o privire plină de dojană.

— Ştiţi foarte bine că vă semăn, lady Danbury.

— Da, te-am format binişor, nu-i aşa?

— Dumnezeu să mă ajute, spuse Elizabeth ca pentru sine.

— Te-am auzit!

— Presupun că n-am nicio şansă ca auzul să fie primul simţ care să vă slăbească.

Lady Danbury râse din tot sufletul.

— Te pricepi să distrezi o bătrână, Elizabeth Hotchkiss. Să nu crezi că nu apreciez asta. Ţin mult la tine.

Elizabeth clipi surprinsă la auzul cuvintelor neobişnuit de sentimentale ale contesei.

— Vă mulţumesc.

— Nu sunt mereu urâcioasă, rosti lady Danbury, uitându-se la ceasul mic pe care-l purta atârnat la gât, de un lănţişor. Cred că aş vrea să fiu trezită peste şaptezeci de minute.

— Şaptezeci de minute?

De unde scotea contesa numere atât de neobişnuite?

— O oră nu e suficient, dar sunt prea ocupată ca să irosesc o oră şi jumătate. În plus, continuă ea cu o privire şireată, îmi place să te ţin ocupată.

— Nici nu mă îndoiesc, spuse Elizabeth ca pentru sine.

— Şaptezeci de minute, atunci, şi nicio clipă înainte.

Elizabeth clătină din cap, uluită, îndreptându-se spre uşă. Înainte să iasă, totuşi, se răsuci spre contesă şi întrebă:

— Sigur vă simţiţi bine?

— Pe cât de bine are dreptul să se simtă o femeie de cincizeci şi opt de ani.

— Ceea ce e o binecuvântare, dat fiind că dumneavoastră aveţi şaizeci şi şase, răspunse tânăra cu o privire şireată.

— Fătucă impertinentă. Pleacă de aici înainte să-ţi tai din salariu.

Elizabeth ridică din sprâncene.

— N-aţi îndrăzni să faceţi una ca asta!

Lady Danbury zâmbi pentru sine şi o privi pe însoţitoarea ei cum închide uşa în urma sa.

— Mă descurc bine, îşi spuse, iar în vocea ei se simţea tandreţe şi, poate, puţină mândrie. Seamănă din ce în ce mai mult cu mine.

* * *

Elizabeth suspină şi se aşează pe una dintre băncile cu perne de pe coridor. Ce să facă acum? Dacă ar fi ştiut că lady Danbury avea de gând să doarmă la prânz, şi-ar fi adus ceva de cusut sau poate ar fi Luat cu ea caietul de contabilitate de acasă. Dumnezeu ştia că finanţele familiei Hotchkiss aveau nevoie de o privire cât mai atentă.

Sigur, ar fi putut şi să citească din „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”. Jurase că n-avea să se mai uite la blestemata de carte, dar poate că ar fi trebuit să arunce o privire în bibliotecă, să se asigure că James nu o mutase, n-o răsucise, nu-i amestecase paginile sau… ei bine, sau

nu-i făcuse orice altceva.

Nu, îşi spuse ferm, strângând între degete catifeaua maro a băncii pe care stătea, ca să rămână aşezată. Nu voia să mai aibă de-a face cu doamna Seeton şi cu edictele ei. Avea de gând să rămână pe bancă, lipită, până când reuşea să decidă cum să-şi petreacă şaptezeci de minute. Fără să intre în bibliotecă. Orice ar fi decis, n-avea să intre în bibliotecă…

— Elizabeth?

Ridică privirea şi dădu cu ochii de James, de fapt, de capul lui James, care ieşea de după uşa bibliotecii.

— Vrei să mi te alături o clipă?

Ea se ridică.

— E vreo problemă?

— Nu, nu. Dimpotrivă.

— Sună promiţător, murmură tânăra.

Trecuse multă vreme de când fusese chemată ca să primească veşti bune. Atunci când cineva o întreba dacă nu vrea să i se alăture, de obicei era vorba despre o plată urgentă, în absenţa căruia solicitantul avea de gând să anunţe autorităţile.

James îi făcu semn cu mâna, chemând-o.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

Elizabeth intră în bibliotecă, încălcându-şi promisiunea.

— Ce s-a întâmplat.

El îi arătă „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”, pe care o ţinea în mână.

— Am citit din asta.

Nu putea fi adevărat!

— E fascinantă, continuă el.

Ea icni şi îşi duse mâinile la urechi.

— Nu vreau să aud.

— Sunt convins că pot să te ajut.

— Nu te ascult.

El îi apucă mâinile şi trase în lateral, întinzând-o ca pe o stea de mare.

— Pot să te ajut, spuse din nou.

— Nimic nu mai poate să mă ajute.

El râse, iar sunetul o făcu pe Elizabeth să simtă căldură până-n vârful degetelor de la picioare.

— Hai, spuse el, nu fi pesimistă!

— De ce citeşti cartea aia? întrebă ea.

Cerule mare, ce ar fi putut el, sau oricare alt tânăr chipeş şi fermecător, să găsească interesant într-o astfel de carte? Dacă stăteai să te gândeşti serios, nu era decât un tratat pentru femei disperate. Şi, oare, nu obişnuiau bărbaţii să le asemuiască pe femeile disperate cu otrava, indigestia şi ciuma bubonică?

— Poate că e din cauza curiozităţii mele insaţiabile, răspunse el. Cum aş fi putut să rezist, după ce am fost obligat să fac acte de eroism ca să pun mâna pe ea, mai devreme în dimineaţa asta?

— Acte de eroism? exclamă ea. Ai smuls-o de sub mine!

— Ideea de eroism e deschisă interpretării, spuse el sec, zâmbindu-i periculos, masculin.

Elizabeth închise ochii şi oftă, obosită şi nedumerită. Probabil că aceea fusese cea mai stranie conversaţie pe care o purtase vreodată, însă, cumva, păruse naturală.

Partea cea mai bizară era că nu se simţea stânjenită deloc. Sigur, se îmbujorase puţin, şi nu-i venea să creadă că spusese ce spusese, dar ar fi trebuit să se simtă cu mult mai ruşinată decât se simţea.

Din cauza lui James, îşi dădu seama. Ceva din el o făcea să se simtă în largul ei. Avea un zâmbet relaxat şi un râs cald. Poate că avea o latură periculoasă, misterioasă, şi uneori o privea într-un fel care făcea aerul să pară mai greu de respirat, dar în afară de asta, era aproape imposibil să nu te simţi confortabil în compania lui.

— La ce te gândeşti? îl auzi întrebând.

Deschise ochii.

— Mă gândeam că nu-mi amintesc de ultima dată când m-am simţit atât de ridicolă.

— Nu vorbi prostii.

— Uneori, spuse ea clătinând din cap, pur şi simplu nu

pot să mă abţin.

El îi ignoră comentariul şi ridică volumul, scuturându-l cu mişcări scurte din încheietură.

— Cartea asta ridică probleme.

— „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz?”

— Foarte multe probleme.

— Mă bucur să aud asta. Trebuie să-ţi spun că mi se pare foarte greu să aplici edictele pe care le scrie ea acolo.

James începu să păşească încoace şi încolo prin cameră, pierdut în gânduri.

— Mi-e clar, anunţă deodată, că doamna Seeton, dacă într-adevăr acesta este numele ei, nu a cerut niciodată părerea unui bărbat în ceea ce priveşte edictele ei.

Elizabeth găsi că era atât de interesant ce spunea el, încât se aşeză.

— Poate să ofere ea oricâte reguli şi legi, continuă el, dar metodologia îi e viciată. Spune că, dacă-i asculţi edictele, o să te măriţi cu un marchiz…

— Cred că prin „marchiz” ea înţelege orice domn potrivit, îl întrerupse Elizabeth. Îmi imaginez că voia doar să facă titlul să sune bine.

El clătină din cap.

— Nu contează. Marchiz, domn potrivit… toţi suntem bărbaţi.

— Da, aşa sper, răspunse ea încet, abia rezistând tentaţiei să-i verifice afirmaţia măsurându-l din cap până în picioare.

James se aplecă puţin spre ea, studiindu-i chipul.

— Să te întreb ceva. Cum, rogu-te, spune-mi, poate doamna Seeton, dacă într-adevăr aşa o cheamă, să verifice justeţea regulilor sale?

— Ei bine, trase de timp Elizabeth, presupun că a fost însoţitoarea câtorva tinere domnişoare, şi…

— Logica ta e greşită, o întrerupse el. Singura persoană care poate să judece dacă regulile ei sunt potrivite este un marchiz.

— Sau orice domn care doreşte să se însoare, adăugă ea.

— Sau orice domn care doreşte să se însoare, acceptă el dând puţin din cap. Dar te asigur, ca un domn destul de dornic de însurătoare ce sunt, că, dacă o femeie ar încerca să-mi atragă atenţia urmând edictele astea…

— Dar o domnişoară care ar urma regulile doamnei Seeton nu s-ar apropia de tine, îl întrerupse Elizabeth. Ar fi împotriva regulilor. O doamnă trebuie să aştepte până când bărbatul dorit se apropie de ea. Nu-mi amintesc care dintre edicte este, dar ştiu că e acolo.

— Ceea ce nu face decât să demonstreze cât e de prostească această carte. Ideea era, oricum, că, dacă aş face cunoştinţă cu această protejată a dragei noastre doamne Seeton, dacă acesta e, într-adevăr, numele ei…

— De ce tot repeţi asta?

James se gândi un moment. Probabil era din cauza perioadei îndelungate în care fusese spion. Nu spuse decât:

— N-am nici cea mai vagă idee, dar, după cum spuneam, dacă aş întâlni-o pe una dintre protejatele ei, aş fugi speriat.

A urmat o clipă de tăcere, apoi Elizabeth spuse, zâmbind poznaş:

— De mine n-ai fugit.

James ridică imediat privirea.

— Cum adică?

Ea zâmbi mai larg, şi pe chip i se aşternu o expresie aproape felină de plăcere la gândul că-l tulburase.

— Nu ai citit edictul despre exersarea edictelor?

Se aplecă mai aproape, ca să se uite peste paginile cărţii, pe care el acum le răsfoia, căutând regula despre care-i vorbise ea.

— Cred că e al şaptesprezecelea, adăugă Elizabeth.

El o privi lung, nevenindu-i să creadă, apoi întrebă:

— Ai exersat pe mine?

— Pare lipsit de emoţie, ştiu, şi m-am simţit puţin vinovată, dar chiar nu am avut de ales. Până la urmă, dacă nu pe tine, atunci pe cine?

— Pe cine, într-adevăr, rosti James ca pentru sine, nu tocmai sigur că ştia de ce se supărase.

Nu pentru că ea îşi încercase talentul pe el, lucru care i se părea amuzant. Mai degrabă îl deranja că nu-şi dăduse seama de asta. Pentru un bărbat care se mândrea cu intuiţia sa şi cu simţurile ascuţite, ce se întâmplase era aproape o oroare.

— N-o să mai fac asta, îi promise ea. Probabil că a fost necinstit din partea mea.

El începu să se plimbe prin cameră, scărpinându-şi bărbia şi încercând să-şi dea seama cum ar fi putut să folosească situaţia în avantajul său.

— James?

Aha! Marchizul se răsuci atât de repede încât mişcarea păru fluidă, cu ochii strălucind de entuziasm.

— Pentru cine exersai?

— Nu înţeleg.

El se aşeză în faţa ei, îşi sprijini coatele pe genunchi şi se aplecă spre ea. Mai devreme în acea dimineaţă îşi jurase că avea să-i şteargă expresia de disperare de pe chip. Adevărul fie spus, în acel moment ea nu mai părea atât de chinuită, dar el ştia că durerea avea să revină odată ce Elizabeth îşi amintea de cei trei fraţi pe care-i avea acasă, iar el tocmai găsise o cale s-o ajute şi să se simtă şi foarte bine în acelaşi timp.

Avea să-i fie profesor. Ea voia să atragă un domn neştiutor în capcana căsniciei şi, ei bine, nimeni nu ştia mai multe despre capcane decât marchizul de Riverdale. Pe el fuseseră încercate toate trucurile, de la debutante chicotind şi urmărindu-l în unghere întunecate până la scrisori de iubire şocant de explicite şi văduve dezbrăcate care apăreau pe nepusă-masă la el în pat.

I se părea normal ca, dacă el reuşise să înveţe atât de bine cum să evite căsătoria, să poată să-şi aplice cunoştinţele şi în sens invers. Cu puţin efort, Elizabeth ar fi trebuit să poată să atragă orice bărbat ar fi dorit.

Gândul la acel mic efort îi făcea lui James inima să bată mai repede şi unele părţi ale corpului, mai puţin politicoase, să tresalte, fiindcă lecţiile aveau să conţină cel puţin o menţiune a artei amorului. Nimic, desigur, care s-o

compromită pe față, dar…

— Domnule Siddons? James?

El ridică privirea şi îşi dădu seama că tocmai făcuse un plan de atac. Dumnezeule, ce chip angelic avea fetişcana! Incredibil, dar ea era convinsă că avea nevoie de ajutor ca să-şi găsească un soţ. Oricum, asta-i dădea lui o ocazie minunată…

— Când exersai pe mine, întrebă încet, hotărât, pentru cine te pregăteai de fapt?

— Cu cine voiam să mă mărit?

— Da.

Ea clipi şi mişcă puţin din buze înainte să rostească:

— De fapt, nu ştiu. Nu m-am gândit până acolo. Speram doar să particip la una dintre petrecerile contesei. Mi se par potrivite ca să cunoşti un domn pentru căsătorie.

— Pregăteşte lady Danbury ceva în curând?

— O petrecere? Da. Chiar sâmbătă, cred. O sărbătoare în grădină.

James se sprijini de spătarul fotoliului. Fir-ar să fie. Mătuşa nu-i spusese că aşteaptă musafiri. Dacă îi cunoştea cumva pe ceilalţi oaspeţi, avea să fie nevoit să dispară. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca vreun domn de la oraş să-l bată pe spate în faţa lui Elizabeth şi să-i spună Riverdale.

— Nu cred că o să rămână cineva peste noapte, totuşi, adăugă ea.

James aprobă gânditor din cap.

— Atunci o să fie o ocazie minunată pentru tine.

— Înţeleg, spuse ea, părând mult mai puţin entuziasmată decât se aştepta el.

— Nu e nevoie decât să afli care dintre domni sunt neînsuraţi şi să-l alegi pe cel mai potrivit dintre ei.

— M-am uitat deja pe lista de invitaţi şi sunt câţiva domni singuri printre ei, dar…

Elizabeth râse, frustrată.

— Ai uitat un lucru, James. Şi domnii în chestiune trebuie să mă aleagă pe mine.

El făcu un semn din mână, refuzându-i argumentul.

— Nu se poate să dai greş. Până termin eu cu tine…

— Nu-mi place cum sună asta.

— O să fii irezistibilă.

Tânăra duse o mână la obraz, fără să-şi dea seama ce face, şi-l privi nedumerită. Se oferea să-i fie profesor? Voia s-o transforme într-un partidă bună? Nu ştia de ce o mira ideea, până la urmă, el nu dăduse niciun semn, în afara unui sărut atât de dulce, că ar fi fost interesat el însuşi de ea. În plus, ea îi spusese clar că n-avea de gând să se mărite cu un administrator de moşie sărac lipit pământului.

Atunci de ce se simţea atât de tristă la gândul că el era gata s-o mărite cu un domn bogat şi binevăzut, aşa cum îi spusese ea însăşi că voia?

— Ce presupune ceea ce-mi propui? întrebă cu un aer bănuitor.

— Ei bine, n-avem prea mult timp, spuse el gânditor, şi n-avem ce să facem în privinţa garderobei tale…

— Cât de frumos din partea ta să aminteşti despre asta, rosti ea ca pentru sine.

El îi aruncă o privire plină de reproş.

— Dacă nu mă înşală memoria, tu n-ai avut nicio reţinere să-mi insulţi mie garderoba ceva mai devreme.

Avea dreptate, iar Elizabeth înghiţi în sec. Bunele maniere o obligară să spună, cam fără voie:

— Ai nişte cizme foarte frumoase.

El zâmbi larg şi se uită la încălţămintea care, deşi era uzată, părea foarte bine făcută.

— Aşa e, nu?

— Chiar dacă sunt puţin scâlciate, adăugă ea.

— O să le lustruiesc mâine, promise el, cu o expresie care spunea că n-are de gând să se lase atras în capcană.

— Îmi pare rău, spuse ea încet. Nu era nevoie să fiu răutăcioasă. Complimentele trebuie oferite frumos, fără reţineri sau calificative.

El o măsură un moment, apoi întrebă:

— Ştii ce-mi place la tine, Elizabeth?

Tânăra n-avea nicio idee.

— Eşti o persoană blândă şi bună, continuă el, dar,

spre deosebire de majoritatea oamenilor blânzi şi buni, tu nu obişnuieşti să ţii predici şi nici nu încerci să-i faci pe toţi ceilalţi să-ţi semene.

Ea rămase cu gura căscată. Era un discurs incredibil.

— Şi sub toată acea bunătate şi blândeţe, pari a avea un simţ al umorului foarte dezvoltat, oricât de mult ai încerca, uneori, să ascunzi asta.

Dumnezeule mare, dacă mai spunea ceva, se gândi Elizabeth, avea să se îndrăgostească de el pe loc.

— Nu-i nimic dacă râzi de un prieten, atâta vreme cât nu eşti maliţioasă, spuse el încet, într-o şoaptă ce aducea a mângâiere. Şi nu cred că tu ai şti cum să fii maliţioasă nici dacă ai asista la o prelegere pe tema asta.

— Presupun că asta înseamnă că suntem prieteni, rosti ea cu glasul întretăiat.

El îi zâmbi, iar inima ei se opri în loc.

— Nu ai de ales, trebuie să fii prietenă cu mine, răspunse el, aplecându-se spre ea. Până la urmă, eu îţi cunosc cele mai stânjenitoare secrete.

Ea râse nervos.

— Un prieten care o să-mi facă rost de un soţ. Ce frumos!

— Cred că o să mă descurc mai bine decât doamna Seeton, dacă, într-adevăr…

— N-o spune! îl avertiză ea.

— Consideră că n-am zis nimic. Dacă vrei puţin ajutor…

O privi atent.

— Vrei să te ajut, nu?

— Da, spuse ea, nu tocmai convinsă.

— Trebuie să începem imediat.

Elizabeth se uită spre ceasul ornat de pe masă, pe care lady Danbury îl adusese din Elveţia.

— Trebuie să fiu înapoi în salon peste mai puţin de o oră.

James răsfoi câteva pagini din „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”, clătinând din cap.

— Nu avem prea mult timp, dar…

Brusc, ridică privirea.

— Cum ai reuşit să scapi de lady Danbury la ora asta?

— Doarme puţin.

— Din nou?

Pe chipul lui se putea citi surpriza. Elizabeth ridică din umeri.

— Şi mie mi s-a părut la fel de incredibil, dar a insistat. A cerut linişte absolută şi mi-a spus s-o trezesc după şaptezeci de minute.

— Şaptezeci?

Elizabeth făcu o grimasă.

— Ca să mă ţină ocupată. Astea au fost cuvintele ei.

— De ce nu mă miră? spuse James, bătând cu degetele în biroul din bibliotecă, apoi ridicând privirea. Putem să începem după ce termini cu ea, după-amiază. Am nevoie de puţin timp ca să gândesc un plan de lecţie, şi…

— Un plan de lecţie? repetă ea.

— Trebuie să fim organizaţi. Organizarea te ajută să duci la îndeplinire orice plan.

Ea rămase mirată, făcându-l să se încrunte.

— De ce mă priveşti aşa?

— Ai vorbit exact ca lady Danbury. De fapt, dacă mă gândesc bine, şi ea spune exact la fel.

— Chiar aşa?

James tuşi, apoi îşi drese glasul. Avusese o scăpare. Ceva la Elizabeth, cu ochii ei albaştri, de înger, îl făcuse să uite că era sub acoperire. N-ar fi trebuit să folosească una dintre maximele preferate ale mătuşii sale, dar le auzise atât de frecvent când era mic încât ajunseseră să fie şi maximele sale.

Uitase că vorbeşte cu singura persoană care-o cunoştea pe Agatha la fel de bine ca şi el.

— Sigur e o coincidentă, spuse pe un ton ferm.

Din experienţa sa, oamenii tindeau să creadă orice spuneai, dacă o spuneai de parcă ai fi fost convins de adevărul cuvintelor tale. Elizabeth, se părea, făcea parte din altă categorie.

— O spune cel puţin o dată pe săptămână.

— Ei, atunci sunt sigur că trebuie s-o fi auzit la un moment dat.

Ea păru să accepte explicaţia, fiindcă schimbă subiectul:

— Spuneai ceva despre un plan de lecţie.

— Da. Am nevoie de câteva ore ca să fac planul, dar poate că ne putem întâlni când termini cu lady Danbury. Te conduc acasă şi putem să începem chiar pe drumul într-acolo.

Ea zâmbi puţin.

— Foarte bine. O să te aştept la poarta din faţă, la patru şi treizeci şi cinci de minute. La patru şi jumătate îmi termin datoria, explică, dar o să-mi ia cinci minute să ajung la poartă.

— Nu putem să ne vedem pur şi simplu aici?

Ea clătină în cap.

— Nu, dacă nu vrei ca toate bârfitoarele de la conac să vorbească despre noi.

— Foarte bine punctat. La poarta din faţă, atunci.

Elizabeth dădu aprobator din cap şi ieşi, abia reuşind să ajungă înapoi la băncuţa cu perne pe care stătuse înainte, atât de rău îi tremurau picioarele. Dumnezeule mare, în ce se băgase?

Mi-au. Se uită în jos. Malcom, pisica din infern, stătea la picioarele ei, privind-o de parcă ar fi fost un şobolan din bucătărie.

— Ce vrei?

Motanul ridică din umeri. Elizabeth nu mai văzuse niciodată o pisică făcând aşa ceva dar, pe de altă parte, nici nu-şi imaginase vreodată că avea să ajungă să îi vorbească inamicei ei feline pe holurile conacului Danbury.

— Ţi se pare că sunt ridicolă, nu-i aşa?

Malcom căscă.

— Am fost de acord ca domnul Siddons să mă pregătească să găsesc un soţ.

Urechile animalului se aplecară înainte.

— Da, ştiu că pe el îl placi mai mult decât pe mine. Placi pe toată lumea mai mult decât pe mine.

Pisica ridică din nou din umeri, evident hotărâtă să n-o contrazică.

— Tu crezi că n-am sorţi de izbândă, aşa e?

Malcom îşi răsuci coada. Elizabeth nu ştia deloc ce însemna gestul, dar, dat fiind dispreţul pe care i-l arăta întotdeauna motanul, se gândi că el voia să-i spună că şi el ar fi putut să-şi găsească mai uşor un soţ.

— Elizabeth?

Ea se răsuci, roşie până în vârful urechilor, şi întoarse privirea spre James, care scosese capul pe uşa bibliotecii şi se uita întrebător la ea.

— Vorbeai cu pisica?

— Nu.

— Puteam să jur că te-am auzit vorbindu-i.

— Ei bine, nu vorbeam cu ea.

— Aha.

— De ce aş vorbi cu pisica? Nu poate să mă sufere.

El zâmbi puţin.

— Da, aşa ai spus.

Elizabeth încercă să ascundă faptul că ştia că roşise.

— Tu n-ai nimic de făcut?

— Ah, da, planul de lecţie. Ne vedem la patru şi jumătate.

Elizabeth aşteptă până când auzi uşa bibliotecii închizându-se, apoi şopti:

— Dumnezeule, am înnebunit. Am înnebunit de tot. Pisica o insultă aprobând din cap.

Capitolul 10

James ajunse la poartă pe la patru şi un sfert, ştiind că e acolo ridicol de devreme, dar, cumva, neputând să-şi oprească picioarele din mers. Simţise, toată după-amiaza, o nerăbdare care nu-i era caracteristică, şi bătuse darabana pe toate mesele, apoi se plimbase în sus şi în jos prin toate camerele. Încercase să stea jos şi să scrie planul pe care se

lăudase că-l face, dar nu-şi găsise cuvintele.

Nu avea deloc experienţă cu domnişoarele care voiau să ştie cum să se poarte în societate. Singura domnişoară pe care o cunoscuse cu adevărat era soţia prietenului său cel mai bun, Blake Ravenscroft, iar Caroline nu fusese nici ea educată pentru înalta societate. Cât despre toate celelalte cunoştinţe feminine pe care le avea, ele erau genul despre care vorbea doamna Seeton în cartea ei, cele care-l făcuseră să se simtă uşurat că părăsea Londra.

Oare ce-şi dorea el de la o femeie? Părea o întrebare necesară în aventura pe care o începuse ca s-o ajute pe Elizabeth. Ce voia el de la o soţie? Trebuia să se însoare, asta era sigur, dar îi fusese foarte greu să-şi imagineze cum ar fi fost să trăiască tot restul vieţii cu o floare timidă, care se temea să-şi exprime propriile opinii sau, mai rău, cu o floare timidă care să nu aibă propriile opinii.

Lovitura de graţie era că aceste tinere fără opinii aveau, întotdeauna, mame cu foarte multe opinii.

Se strădui să recunoască – nu era cinstit. Cunoscuse şi câteva tinere interesante. Nu foarte multe, dar erau câteva. Pe una sau două dintre ele ar fi putut să le ia de nevastă fără să se teamă că şi-ar fi distrus viaţa. N-ar fi fost o căsătorie din iubire şi între ei n-ar fi existat o pasiune foarte mare, dar simţea că ar fi putut să fie suficient de împăcat.

Aşadar ce aveau aceste domnişoare, cele care-i atrăseseră atenţia? O anume bucurie de-a trăi, o iubire pentru viaţă, un zâmbet sincer, o lumină în privire. James era destul de sigur că şi alţi bărbaţi vedeau asta. Toate domnişoarele în chestiune se măritaseră repede, cu bărbaţi pe care el îi plăcea şi-i respecta.

Iubire de viaţă. Poate că despre asta era vorba. Îşi petrecuse dimineaţa citind „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz” şi, după fiecare edict, îşi imaginase cum lumina de culoarea safirelor din privirea lui Elizabeth ar fi dispărut din ce în ce mai mult.

Nu voia să devină un ideal predeterminat de domnişoară britanică. Nu voia să aibă privirea în jos,

încercând să fie delicată şi misterioasă. Nu voia de la ea decât să fie ea însăşi.

* * *

Elizabeth închise uşa conacului în urma ei şi începu să meargă pe aleea principală. Inima îi bătea foarte tare, avea palmele reci şi, cu toate că nu se simţea tocmai stânjenită că James îi descoperise secretul, avea foarte mari emoţii.

Petrecuse întreaga după-amiază certându-se că-i acceptase oferta. Oare nu plânsese ea, doar cu o noapte înainte, pentru că pe el ar fi putut să-l iubească, pe bărbatul cu care nu putea să se mărite? Iar acum îi căuta intenţionat compania, îi dădea voie s-o tachineze, să flirteze cu ea, şi…

Doamne, Dumnezeule, dacă voia s-o sărute iar? Spusese că voia s-o înveţe cum să atragă alţi bărbaţi. Oare asta presupunea şi sărutări? Şi, dacă da, oare să-i dea voie s-o sărute?

Icni. De parcă ar fi putut să-l oprească. De fiecare dată când erau în acelaşi loc, ochii ei se îndreptau spre buzele lui şi îşi amintea cum fusese sărutul său. Dumnezeu s-o aibă în pază, dar voia să simtă iar aşa ceva!

O ultimă strălucire de bucurie. Poate că despre asta era vorba. Era nevoită să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea, poate chiar cu cineva care nici nu-i plăcea prea mult. Era atât de rău să vrei câteva zile de bucurie, de priviri furişe, de dorinţă nou-găsită?

Pe drumul spre poartă se gândi că avea să-i fie frântă inima pentru că acceptase întâlnirea cu James, dar nu putea să facă altfel. Citise suficient Shakespeare încât să-l creadă pe bard. Dacă el spunea că era mai bine să iubeşti şi să pierzi decât să nu fi iubit deloc, atunci ea îl credea.

James o aştepta puţin mai departe de poartă, acolo unde cei din conac nu-i puteau vedea, iar privirea i se lumină când o văzu.

— Elizabeth! strigă, îndreptându-se spre ea.

Tânăra se opri, mulţumită doar să-l privească venind, cu vântul jucându-i-se în păr. Nu cunoscuse pe nimeni care

să pară atât de relaxat ca James în propria piele. Avea un pas uşor şi nişte mişcări elegante. Se gândi la nenumăratele rânduri în care ea se împiedicase de câte un covor sau se lovise din greşeală de câte un perete şi oftă cu invidie. James ajunse lângă ea şi spuse pur şi simplu:

— Ai ajuns.

— Nu credeai că o să vin?

— M-am temut să nu te răzgândeşti.

— M-am gândit şi m-am răzgândit. Ăsta e cel mai neobişnuit lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Cât de admirabil! murmură el.

— N-ar conta dacă m-aş gândi şi m-aş răzgândi toată viaţa, spuse ea, zâmbind neajutorat. Trebuie să trec pe aici ca să ajung acasă, deci nu aş fi putut să te evit nici dacă aş fi vrut asta.

— Cât noroc pe mine.

— Mi se pare că tu ai adesea noroc.

El aplecă puţin capul.

— De ce spui asta?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu. Pari genul care aterizează întotdeauna în picioare.

— Am impresia că şi tu eşti o supravieţuitoare.

— Într-un sens, presupun că ai dreptate. Aş fi putut să renunţ la fraţii mei cu ani în urmă, să ştii. Rudele s-au oferit să-l ia pe Lucas.

— Dar nu şi pe voi?

Ea zâmbi trist.

— Noi nu avem niciun titlu nobiliar.

— Am înţeles, spuse el, luând-o de braţ şi arătând spre sud. Pe aici?

Ea dădu din cap.

— Da. Cam o milă pe drumul principal, apoi încă puţin pe o uliţă.

Făcură câţiva paşi, apoi el se întoarse spre ea şi spuse.

— Ai zis că eşti o supravieţuitoare într-un anume sens. La ce te-ai referit?

— Pentru un bărbat e mai uşor să fie un supravieţuitor.

— N-are sens ce spui.

Ea îi aruncă o privire aproape compătimitoare. El n-avea cum să înţeleagă ce voia ea să spună, dar simţea că-i datorează o explicaţie chiar şi aşa.

— Când unui bărbat îi e greu, spuse, există destul de multe lucruri pe care poate să le facă. El are opţiuni ca să repare situaţia. Poate să se înroleze în armată sau să plece pe o corabie de piraţi. Poate să caute de lucru, aşa cum ai făcut şi tu. Poate să se folosească de farmecul său, aşa cum îmi imaginez că ai făcut deja.

— Şi o femeie nu poate să facă toate lucrurile astea?

— O femeie care caută să muncească nu are prea multe opţiuni dacă nu vrea să-şi părăsească familia. Un post de guvernantă ar putea să fie ceva mai bun decât acela de însoţitoare a unei doamne, dar nu cred că vreun angajator ar fi de acord ca eu să-i aduc cu mine pe Susan, Jane şi Lucas, să locuiască în aripa servitorilor.

— Touché, rosti el dând din cap.

— Cât despre farmec, ei bine, o femeie poate să-l folosească pentru trei lucruri. Poate să devină actriţă, poate să fie amanta unui bărbat sau poate să se mărite. Cât despre mine, eu nu am nici dorinţa, nici talentul să fiu actriţă şi nu doresc să-mi fac familia de râs intrând într-o relaţie ilicită.

Făcu o pauză, ridică din umeri şi-l privi din nou.

— Singura mea opţiune e să mă mărit. Asta, presupun, înseamnă ca o femeie să fie supravieţuitoare.

Se opri, iar colţurile gurii îi tremurară, de parcă n-ar fi ştiut dacă să zâmbească sau să se încrunte.

— E lipsit de bun-gust, nu găseşti?

James nu-i răspunse câteva momente. Îi plăcea să se considere un individ cu mintea deschisă, dar nu-şi imaginase niciodată cum era viaţa în pantofii strâmţi ai unei femei. Considerase că viaţa sa, cu mulţimea ei de opţiuni, era norma.

Elizabeth înclină capul.

— De ce te uiţi aşa atent la mine?

— Din respect.

Ea se retrase, surprinsă.

— Poftim?

— Înainte te admiram, fiindcă mi se părea că eşti neobişnuit de inteligentă şi de amuzantă, însă acum îmi dau seama că meriţi şi respectul meu, nu doar admiraţia.

— Vai, eu…

Roşi, clar neştiind ce să mai spună. El clătină din cap.

— N-am vrut să te fac să te simţi stânjenită.

— Nu m-ai făcut, spuse ea pe un ton destul de ascuţit încât să fie clar că minţea.

— Ba da, şi n-am vrut ca asta să fie o după-amiază atât de serioasă. Avem de muncit, dar nu spune nimeni că trebuie să fie lipsit de amuzament.

Ea îşi drese glasul.

— La ce te-ai gândit?

— Nu avem prea mult timp, aşa că e nevoie să ne alegem cu grijă priorităţile, spuse el. Trebuie să ne concentrăm numai pe abilităţile cele mai importante.

— Şi care sunt acelea?

— Sărutatul şi boxul.

Elizabeth scăpă din mână poşeta.

— Pari surprinsă.

— Nu-mi dau seama care dintre ele mă surprinde mai mult.

El se aplecă şi ridică poşeta.

— Are sens, dacă stai să te gândeşti. Un domn o să vrea să o sărute pe domnişoara căreia, eventual, îi va deveni soţ.

— Nu şi dacă o respectă, spuse ea. Ştiu foarte bine că domnii nu sărută doamnele nemăritate pe care le respectă.

— Eu te-am sărutat pe tine.

— Ei bine, a fost altceva.

— Şi cred că ţi-am spus clar cât te respect. Dar destul despre asta, continuă el, făcând-o să tacă. Trebuie să mă crezi când îţi spun că niciun domn cu puţină minte n-o să se însoare cu o domnişoară fără să testeze terenul înainte.

— Când o spui aşa, rosti ea nemulţumită, e de-a dreptul poezie.

— Oricum, acest lucru te pune într-o postură stânjenitoare.

— Deci îţi dai seama? întrebă ea pe un ton sarcastic.

El îi aruncă o privire, clar iritat de întreruperile constante.

— Unii domni nu au bun-simţ şi judecată, aşa că s-ar putea să nu întrerupă sărutul când trebuie. Ăsta e motivul pentru care trebuie să ştii să boxezi.

— Şi ai de gând să faci asta într-o singură după-amiază?

El scoase din buzunar un ceas şi îl deschise, purtând pe chip o expresie cu totul nonşalantă.

— Nu. Mă gândeam să te învăţ numai partea cu sărutatul în după-amiaza asta, şi mâine să ne ocupăm de box.

— Ai pregătire pugilistică?

— Desigur.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Dar nu sunt lecţiile foarte scumpe? Am auzit că există numai câţiva instructori în Londra care să fie de bună calitate.

— Există căi prin care poţi să obţii lucrurile de care ai nevoie, spuse el, privind-o cu o sprânceană ridicată. Tu ai spus că sunt genul de om care cade mereu în picioare.

— Şi acum o să-mi spui că tu cazi în picioare, cu garda ridicată, gata de box?

El râse şi împunse aerul cu pumnii.

— Nimic nu te face să te simţi mai viu.

Ea se încruntă, nesigură.

— Nu pare o activitate tocmai feminină.

— Credeam că am hotărât să nu subscriem la părerea doamnei Seeton despre feminitate.

— Nu facem asta, răspunse ea, dar încercăm să găsim un soţ.

— Un soţ, da, spuse el pe un ton aspru.

— Nu-mi imaginez că există vreun bărbat în Anglia

care să-şi dorească o pugilistă drept soţie.

— Nu-i nevoie să fii pugilistă, ci doar să loveşti suficient de bine încât domnii să ştie că nu pot să profite de tine prea uşor.

Ea ridică din umeri şi strânse pumnul.

— Aşa?

— Dumnezeule, nu. Nu băga degetul în pumn, că sigur ţi-l rupi.

Elizabeth aşează degetul mare în afara celorlalte degete.

— Aşa?

El dădu aprobator din cap.

— Exact. Dar voiam să începem cu sărutatul.

— Nu, hai s-o lăsăm pe data viitoare, rosti ea, lovind cu pumnul în aer. Îmi place ce facem.

James icni, neştiind exact ce-l supăra mai tare, că era nevoie să amâne sărutatul încă o zi sau că ea lovea atât de prost.

— Nu, nu aşa, spuse, aşezându-se în spatele ei.

Îi lăsă poşeta să cadă şi îi apucă în palmă cotul, ca să-i aşeze umărul.

— Loveşti ca o fată.

— Sunt fată.

— Ei bine, asta mi s-a părut mereu evident, dar nu e cazul să şi loveşti ca o fată.

— Şi cum, întrebă ea, imitându-i vocea adâncă, masculină, loveşte un bărbat?

— Fetele, am văzut eu, lovesc aşa, spuse el, strângând pumnul şi mişcând braţul, dar nu departe de corp. Bărbaţii, pe de altă parte, îşi iau ceva avânt.

— Te rog, arată-mi cum.

— Foarte bine. Dă-te la o parte, ca să nu te lovesc.

Elizabeth zâmbi sec şi făcu doi paşi în spate.

— E destul loc pentru un bărbat?

— Nu mă lua peste picior şi uită-te la mine, răspunse el, trăgând braţul în spate. O să-ţi arăt asta la jumătate din viteza normală, fiindcă nu lovesc decât aerul. Forţa loviturii o să mă mute de pe loc.

— Sigur, sigur, spuse ea făcând un gest larg cu mâna. La jumătate de viteză.

— Fii atentă. Urmăreşti un maestru.

— De asta, rosti ea pe un ton sec, sunt convinsă.

El îşi mişcă tot braţul înainte, cu o mişcare începând din mijlocul spatelui şi urcând prin umăr, până la pumn. Dacă s-ar fi mişcat la viteza normală şi ar fi fost cineva în faţa lui, James ştia că l-ar fi lăsat lat.

— Ce părere ai? întrebă, foarte mulţumit de sine.

— Încă o dată.

El ridică sprâncenele, dar îi făcu pe plac, luându-şi şi mai mult avânt de data asta. Se uită la ea. Îl privea cu pleoapele îngustate, studiindu-l de parcă ar fi fost un animal de paradă. Ridică puţin capul şi ceru:

— Încă o dată?

— Eşti atentă, sau încerci doar să mă faci să par un idiot?

— Sunt cu siguranţă atentă. Dacă pari idiot, nu e din vina mea.

James duse braţul în spate încă o dată.

— Să recapitulăm, spuse. O femeie loveşte înainte, pornind de la umăr, fără să-şi folosească muşchii spatelui.

Elizabeth imită mişcarea pe care o făcuse el când îi arătase cum loveşte o femeie.

— Aşa.

— Exact. Un bărbat, pe de altă parte, îşi foloseşte puterea muşchilor spatelui, nu doar pe aceea a braţului.

— Muşchii ăştia de aici? întrebă ea, ridicând braţul drept şi folosindu-şi mâna stângă ca să arate locul din dreptul coastelor.

Lui James i se uscă gura. Rochia i se lipise de corp în cele mai neobişnuite locuri.

— Aici, James? întrebă ea, atingându-şi spatele. Sau aici?

De această dată îl atinse pe el, doar că nu nimeri unde trebuia şi îl atinse într-o parte, aproape de talie.

— Era bine prima dată, spuse el, ferindu-se de ea.

Dacă nimerea şi mai jos, n-ar fi putut să fie

răspunzător de propriile acţiuni.

— Deci e cam aşa, spuse ea, lovind la jumătate de viteză, doar cu puţin mai repede decât îi arătase el.

— Da, însă ai nevoie de ceva mai multă mişcare din lateral. Uită-te încă o dată la mine, spuse, lovind din nou. Ai înţeles?

— Cred că da. Vrei să încerc şi eu?

— Da, spuse el, încrucişând braţele. Loveşte-mă.

— Nu, n-aş putea.

— Dar vreau s-o faci.

— Nu se poate. N-am lovit niciodată, intenţionat, pe nimeni.

— Elizabeth, scopul acestei lecţii este să poţi să răneşti pe cineva dacă e nevoie. Dacă nu poţi să loveşti un om, atunci ne-am irosit amândoi timpul.

Ea nu părea convinsă.

— Dacă insişti…

— Insist.

— Foarte bine.

Fără să se pregătească, ea trase braţul în spate şi lovi.

Înainte ca James să-şi dea seama ce se întâmplă, se trezi la pământ, cu arcada dreaptă pulsând.

Elizabeth, în loc să fie îngrijorată de bunăstarea sa, ţopăia în sus şi-n jos, ţipând de încântare.

— Am reuşit! Am reuşit! Ai văzut? Ai văzut!

— Nu, mormăi ei, dar am simţit.

Ea îşi puse mâinile în şold, fericită, arătând de parcă tocmai o încoronaseră regina universului.

— A fost minunat! Hai s-o mai facem o dată.

— Mai bine nu, spuse el supărat.

Zâmbetul ei dispăru şi tânăra se aplecă spre el.

— Nu te-am rănit, nu?

— Deloc, minţi el.

— Nu? spuse ea, părând dezamăgită.

— Ei, poate doar puţin.

— Foarte bine. Eu…

Se opri brusc.

— N-am vrut să spun asta. Jur. Nu vreau să fii rănit, dar am lovit cu toată puterea şi…

— O să se vadă mâine, nu-ţi fie teamă.

Ea tresări, oripilată şi fericită în acelaşi timp.

— Ţi-am învineţit ochiul?

— Credeam că nu vrei să mă răneşti.

— Nu vreau, răspunse ea repede, dar mărturisesc că n-am mai făcut niciodată aşa ceva şi e satisfăcător s-o fac cum trebuie.

James se gândi că, probabil, ochiul lui n-avea să fie pe cât de vânăt spera ea, dar se simţea oricum iritat că o subestimase. Era atât de micuţă încât nici nu-şi imaginase că ar fi putut să lovească aşa de bine de la prima încercare. Chiar şi aşa, tot nu avea de unde să aibă aşa de multă energie încât să-şi lase lat adversarul. El sperase doar s-o înveţe suficient cât să dezarmeze un bărbat destul cât să scape de el.

Dar, se gândi amuzat, atingându-şi cu grijă ochiul, se părea că pumnii ei erau orice, numai temporari nu. Ridică privirea spre ea. Era atât de mândră de sine încât îl făcu să zâmbească şi să spună:

— Am creat un monstru.

— Crezi?

Figura i se lumină şi mai mult, lucru aproape incredibil. Parcă-i răsărise soarele în privire.

Elizabeth începu să lovească aerul cu pumnii.

— Poate că ai putea să mă înveţi nişte tehnici mai avansate.

— Eşti suficient de avansată, mulţumesc.

Ea se opri din ţopăit şi-l privi serioasă.

— Oare ar trebui să punem ceva pe ochiul acela? Poate nu se învineţeşte.

James era gata să refuze, fiindcă nu-l durea atât de tare. Mai mult surpriza îl trimisese la pământ decât orice altceva, dar Elizabeth tocmai îl invitase în casa ei, iar aceea era o ocazie ce nu trebuia ratată.

— Ceva rece ar fi foarte potrivit, murmură el.

— Hai cu mine, atunci. Să te ajut să te ridici?

James îi privi puţin supărat mâna întinsă. Cât de slab îl credea?

— Mi-ai învineţit ochiul, spuse pe un ton sec. Restul corpului meu funcţionează, mulţumesc.

Ea îşi retrase mâna.

— M-am gândit doar că... Te-ai lovit destul de tare în cădere, totuşi.

Fir-ar să fie. Încă o ocazie ratată. Mândria lui devenea de-a dreptul enervantă. Ar fi putut să se sprijine de ea întreg drumul spre casă.

— Ce-ar fi să încerc singur şi să vedem cum mă descurc? propuse.

Poate că ar fi putut să-şi scrântească glezna peste câteva sute de metri.

— E o idee bună. Ai grijă să nu te suprasoliciţi.

James făcu vreo câţiva paşi, încercând să-şi amintească pe ce parte căzuse. Nu se cădea să şchiopăteze pe partea greşită.

— Sigur nu te doare?

Ar fi trebuit să fie un adevărat netrebnic ca să profite de îngrijorarea din ochii ei, dar, era clar, conştiinţa îl părăsise, fiindcă oftă şi spuse:

— Cred că m-am lovit tare la şold.

Ea se uită spre locul cu pricina, ceea ce-l făcu pe James să simtă un mic junghi ceva mai jos.

— Te-ai julit?

— Aşa cred, da, răspunse el. Sigur nu e mare lucru, dar...

— Dar te doare când mergi, spuse ea, dând înţelegătoare din cap. Probabil că o să te simţi mai bine dimineaţă, dar ar fi o prostie să te forţezi, continuă încruntată. Poate că ar fi cel mai bine să te întorci la conac. Dacă mergi până la mine, trebuie să mergi înapoi după aceea, şi...

— Sunt sigur că nu e atât de grav, spuse el repede. Am spus doar că te duc acasă.

— James, merg singură acasă în fiecare zi.

— Oricum, eu trebuie să-mi ţin promisiunea.

— Te eliberez bucuroasă de promisiunea asta. Până la urmă, nu e ca şi cum te aşteptai să fii trântit la pământ.

— Sincer, nu mă doare. Doar că nu pot să merg la fel de repede.

Ea păru nesigură.

— În plus, adăugă el, gândindu-se că era nevoie să-şi întărească spusele, avem multe de discutat despre petrecerea lui lady Danbury, cea de sâmbătă.

— Foarte bine, spuse ea cam fără voie. Dar trebuie să-mi promiţi că spui dacă te copleşeşte durerea.

Era o promisiune uşor de ţinut, fiindcă nu-l durea nimic. Cel puţin, nu aşa cum credea ea. Făcuseră numai câţiva paşi când Elizabeth se întoarse şi-l întrebă:

— Te simţi bine?

— Perfect, o asigură el. Acum, că ştii cum să loveşti, mă întrebam dacă n-ar trebui să trecem la celelalte aspecte ale educaţiei tale.

Ea roşi.

— Te referi la…

— Exact.

— Nu crezi că ar fi înţelept să începem cu flirtul?

— Elizabeth, nu cred că ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Dar nu ştiu deloc cum se face.

— Nu pot să-ţi spun decât că ai un talent natural.

— Ba nu! spuse ea apăsat. Nu am deloc. Nu ştiu niciodată ce să le spun bărbaţilor.

— Mie ai ştiut ce să-mi spui. Asta, completă el, când nu încercai să urmezi edictele doamnei Seeton.

— Tu nu intri la numărătoare.

El tuşi.

— De ce nu?

— Nu ştiu, spuse ea clătinând din cap. Pur şi simplu nu intri. Eşti diferit.

El tuşi din nou.

— Nu sunt atât de diferit de ceilalţi bărbaţi.

— Dacă trebuie să ştii neapărat, cu tine pot să vorbesc mai uşor decât cu alţii.

James se gândi puţin. Înainte s-o cunoască pe ea, se mândrise că putea să le facă să tacă pe debutante şi pe mamele lor numai aruncându-le o privire. Fusese mereu o unealtă folositoare, unul dintre cele mai utile lucruri pe care le învăţase de la tatăl lui.

De curiozitate, îi aruncă una din privirile sale cele mai condescendente, care spunea „sunt marchizul de Riverdale”, acea privire care îi făcea pe bărbaţi în toată firea să se ascundă, şi spuse:

— Şi dacă te-aş privi aşa?

Ea izbucni în râs.

— Termină! Arăţi ridicol.

— Poftim?

— Opreşte-te, James. Neapărat. Parcă ai fi un băieţel care se preface duce. Ştiu, fiindcă fratele meu mai mic încearcă asta cu mine destul de des.

Cu mândria rănită, el spuse:

— Şi câţi ani are fratele tău?

— Opt ani, dar…

Cuvintele i se pierdură în râs. James nu mai ştia când râsese cineva de el ultima dată, şi nu-i plăcea să fie comparat cu un băiat de opt ani.

— Te asigur, spuse pe un ton ca de gheaţă, că…

— Nu mai spune nimic, rosti ea râzând. Serios, James, nu e cazul să te împăunezi precum un aristocrat dacă nu poţi să te porţi ca atare.

Niciodată, în întreaga lui carieră la minister, nu-şi dorise mai mult să spună cine era. Îşi dorea s-o prindă de umeri, s-o scuture şi să ţipe „sunt marchiz, prostuţă mică, şi pot să fiu extrem de snob dacă vreau”.

Pe de altă parte, râsul ei sincer avea ceva fermecător. Tânăra se întoarse spre el şi spuse:

— Te rog să nu te superi, James. E un compliment. Eşti un om prea amabil ca să fii aristocrat.

În acel moment el îşi dădu seama că era foarte fericit.

Privea un petic de ţărână, aşa că ea se aplecă şi-l privi în ochi.

— Mă ierţi? îl tachină.

— S-ar putea să reuşesc…

— Dacă nu mă ierţi, atunci mă văd nevoită să exersez iar arta pugilismului.

El tresări.

— În cazul ăsta te iert, neîndoios.

— Aşa m-am gândit şi eu. Hai să mergem acasă.

El se întrebă de ce, când ea rostise cuvântul „acasă”, el simţise că asta îl includea.

Capitolul 11

Elizabeth se miră că era atât de puţin preocupată de starea casei ei, când ajunse cu James în prag. Draperiile de damasc verde erau uzate, iar pereţii aveau nevoie de o zugrăveală. Mobila era de calitate, dar învechită, şi acoperită cu perne aşezate strategic, deasupra zonelor unde tapiţeria era mai uzată. Casa părea, cu totul, sărăcăcioasă. Aveau prea puţine obiecte decorative, fiindcă tot ce avea cât de cât valoare fusese vândut demult.

De obicei, Elizabeth simţea nevoia să explice despre cum familia ei rămăsese săracă şi despre cum, înainte să moară părinţii ei, trăiseră într-o casă mai mare. Lucas era baronet, până la urmă, şi era stânjenitor că ajunseseră să trăiască astfel.

Cu James, însă, nu făcu decât să deschidă uşa zâmbind, convinsă că el avea să vadă casa aşa cum o vedea şi ea, drept un loc comod şi cald. El făcuse câteva aluzii cum că ar fi fost născut într-o familie bună, dar că pierduseră averea, aşa că putea să înţeleagă de ce ei nu-şi permiteau lucruri noi şi de ce era nevoie să facă economii.

Casa era, din fericire, ordonată, iar în aer mirosea a biscuiţi proaspăt copţi.

— Astăzi ai noroc, spuse Elizabeth zâmbind. Probabil că Susan a copt ceva bun.

— Miroase delicios, răspunse James.

— Sunt biscuiţi cu ghimbir. Hai cu mine în bucătărie.

Aici nu ne formalizăm.

Împinse uşa bucătăriei şi-l pofti înăuntru. Când el nu se aşează imediat, ea îl certă, spunând:

— Nu trebuie să rămâi în picioare din cauza mea. Ai şoldul lovit şi cred că te doare tare. În plus, n-are rost să stai ridicat în timp ce eu fac ceaiul.

El trase un scaun şi se aşeză, apoi întrebă:

— Aceia din grădină sunt fraţii tăi?

Elizabeth dădu draperia la o parte şi se uită pe fereastră.

— Da, uite-i acolo pe Jane şi pe Lucas. Nu ştiu sigur unde e Susan, deşi probabil a trecut de curând pe aici, fiindcă biscuiţii sunt calzi.

Zâmbind, ea îi puse o farfurie plină în faţă.

— Îi chem pe Lucas şi pe Jane. Sigur vor să te cunoască.

James o privi cum bate de trei ori în geamul ferestrei. În numai câteva secunde, uşa bucătăriei se deschise şi doi prichindei se năpustiră înăuntru.

— Tu erai, Elizabeth, spuse băieţelul. Credeam că era şi Susan.

— Nu, mă tem că sunt numai eu. Ştiţi unde s-a dus?

— La piaţă, răspunse băiatul. Dacă avem noroc, cineva o să vrea să ne dea nişte carne în schimbul napilor.

— Poate de milă, murmură fetiţa. Nu ştiu de ce ar renunţa cineva la o bucată bună de carne pentru nişte napi amărâţi.

— Nu pot să sufăr napii, spuse James.

Toată familia Hotchkiss se întoarse spre el.

James adăugă:

— Mi-a spus odată o prietenă de-a mea că se pot învăţa multe despre vrednicie de la napi, dar eu nu mi-am dat seama ce voia să spună.

Elizabeth se înecă.

— Ce prostie, spuse fetiţa.

— Lucas, Jane, îi întrerupse tare Elizabeth, faceţi cunoştinţă cu domnul Siddons. E prietenul meu şi lucrează, şi el, la conacul Danbury, pe post de administrator de

moşie.

James se ridică şi îi strânse mâna lui Lucas, cu seriozitatea pe care i-ar fi arătat-o primului ministru. După aceea se răsuci către Jane şi-i sărută mâna. Întreg chipul fetiţei se lumină, dar, mai important, când tânărul o privi pe Elizabeth pentru aprobare, ea strălucea de mulţumire.

— Ce mai faceţi? întrebă încet.

— Foarte bine, mulţumim, răspunse Lucas.

Jane nu spuse nimic, fiindcă era prea ocupată să studieze mâna pe care i-o sărutase el.

— L-am invitat pe domnul Siddons la ceai şi o porţie de biscuiţi, spuse Elizabeth. Vreţi să rămâneţi şi voi?

În mod normal, James ar fi regretat că nu era singur cu ea, însă numai se încălzea în prezenţa celor trei, care, evident, ştiau ce înseamnă să fii o familie.

Elizabeth le dădu câte un biscuit fraţilor ei şi întrebă:

— Ce aţi făcut astăzi? Aţi făcut temele pe care vi le-am dat?

Jane dădu din cap.

— L-am ajutat pe Lucas la aritmetică.

— Ba nu! se repezi fratele ei să spună, cu firimituri zburându-i din gură. Pot să fac singur exerciţiile.

— Poate că poţi, rosti Jane ridicând din umeri cu un gest superior, dar nu le-ai făcut singur.

— Elizabeth! protestă Lucas. Ai auzit ce mi-a spus?

Sora lui ignoră întrebarea, adulmecând dezgustată aerul.

— Ce e mirosul ăsta?

— Am fost iar la pescuit, răspunse Lucas.

— Trebuie să te speli imediat. Domnul Siddons e oaspetele nostru, şi nu e politicos să…

— Nu mă deranjează mirosul de peşte, o întrerupse James. Ai prins ceva?

— Aproape că am scos unul uite atât de mare, spuse Lucas, întinzând braţele aproape cât de mult putea, dar l-am scăpat.

— Aşa se întâmplă mai mereu, spuse James compătimitor.

— Am prins doi mai mici, totuşi, pe care i-am lăsat afară, într-o găleată.

— Sunt dezgustători, spuse Jane, care uitase de mâna sărutată.

Lucas se întoarse imediat spre ea.

— Nu spui la fel şi când îi mâncăm la cină.

— Atunci când îi mâncăm, se răsti ea, nu au ochi.

— Fiindcă Lizzie le taie capetele, prostuţo.

— Lucas, spuse Elizabeth tare. Cred că ar trebui să te duci afară şi să te cureţi puţin.

— Dar domnul Siddons…

— Era politicos, îl întrerupse ea. Mergi acum, şi schimbă-ţi şi hainele.

Lucas rosti ceva, nemulţumit, dar făcu după cum i se ceruse.

— Uneori e foarte dificil, spuse Jane oftând obosită.

James tuşi, ca să-şi ascundă râsul, iar Jane consideră că el era de acord cu ea, aşa că mai spuse:

— Are numai opt ani.

— Tu câţi ani ai?

— Nouă, răspunse ea, de parcă ar fi fost cu mult mai mult.

— Jane, spuse Elizabeth, care punea apa de ceai la fiert, pe vatră, pot să vorbesc puţin cu tine?

Jane se scuză şi se apropie de sora ei. James se prefăcu a privi în altă parte, cât Elizabeth se aplecă şi şopti ceva la urechea surorii ei. Jane dădu din cap şi ieşi repede.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

— M-am gândit că şi ea ar putea să se spele puţin, dar n-am vrut s-o fac să se simtă stânjenită, spunându-i-o de faţă cu tine.

El aplecă puţin capul.

— Crezi că s-ar fi simţit prost?

— James, e o fată de nouă ani care crede că are cincisprezece. Tu eşti un bărbat chipeş. Sigur că s-ar fi simţit stânjenită.

— Ei bine, tu o cunoşti mai bine decât mine, răspunse el, ascunzându-şi bucuria pentru că ea îi făcuse un

compliment.

Elizabeth făcu semn spre farfuria cu biscuiţi.

— Nu guşti?

El muşcă dintr-un biscuit.

— Delicios.

— Nu-i aşa? Nu ştiu cum îi face Susan. Ai mei nu ies niciodată atât de buni.

Luă şi ea o înghiţitură dintr-unul. James o studie, incapabil să-şi mute privirea de la buzele ei. Când tânăra scoase limba ca să prindă o firimitură…

— M-am întors.

James oftă. Unul dintre momentele erotice neaşteptate ale vieţii, întrerupt de un băieţel de opt ani. Lucas îi zâmbi larg.

— Îţi place să pescuieşti?

— E unul dintre sporturile mele preferate.

— Mie mi-ar plăcea şi să vânez, dar Elizabeth nu-mi dă voie.

— Sora ta e o femeie înţeleaptă. Un băiat de vârsta ta n-ar trebui să aibă armă şi să fie nesupravegheat.

Lucas făcu o grimasă nemulţumită.

— Ştiu, dar ea nu de asta nu-mi dă voie, ci pentru că are inima prea blândă.

— Dacă nu vreau să te văd cum ucizi un iepuraş nevinovat, spuse Elizabeth, înseamnă că am inima prea blândă, atunci…

— Dar mănânci carne de iepure, răspunse Lucas. Te-am văzut cu ochii mei.

Elizabeth încrucişă braţele la piept şi spuse ca pentru sine:

— E altceva dacă are urechi.

James râse.

— Parcă am auzit-o pe tânăra Jane vorbind despre aversiunea ei pentru ochii de peşte.

— Nu, nu, nu, insistă Elizabeth, e cu totul altceva. Dacă ţi-aminteşti, eu sunt cea care taie mereu capetele peştilor, aşa că, evident, nu sunt uşor de impresionat.

— Atunci care e diferenţa? continuă el.

— Da, spuse Lucas, încrucişând braţele şi aplecând capul, exact cum făcuse şi James. Care e diferenţa?

— Nu sunt obligată să vă răspund.

James se întoarse spre Lucas şi spuse, ascunzându-şi faţa în spatele palmei:

— Ştie că nu are niciun argument.

— Am auzit ce-ai spus!

Lucas râse. James schimbă o privire cu micuţul.

— Femeile sunt enervant de sentimentale când vine vorba despre creaturi micuţe, cu blăniţă.

Elizabeth continuă să se uite spre vatră, prefăcându-se că prepară ceaiul. Trecuse atât de mult de când Lucas cunoscuse un bărbat pe care să-l admire… Ea îşi făcea adesea griji că băieţelul nu are parte de ceva foarte important, fiind crescut numai de ea şi având doar surori drept companie. Dacă le-ar fi dat voie rudelor să-l ia, tot n-ar fi avut tată, dar măcar ar fi existat un bărbat adult în viaţa lui.

— Care-i cel mai mare peşte pe care l-ai prins vreodată? întrebă Lucas.

— Pe pământ sau pe mare?

Lucas îl împunse cu degetul şi spuse:

— N-ai cum să prinzi peşte pe uscat!

— Mă refeream la un lac, de exemplu.

Băiatul făcu ochii mari.

— Tu ai pescuit pe mare?

— Sigur că da.

Elizabeth îl privi nedumerită, fiindcă vorbise atât de convins.

— Ai fost pe vreun vapor? întrebă Lucas.

— Nu, era mai mult o barcă.

O barcă? Elizabeth clătină din cap şi scoase nişte vase din dulap. Probabil că James avea prieteni sus-puşi.

— Cât de mare era peştele?

— Nu ştiu, poate cam atât.

James arătă cam un metru şi jumătate.

— La naiba! strigă Lucas.

Elizabeth aproape că scăpă o farfurie din mână.

— Lucas!

— Îmi cer scuze, Elizabeth, spuse fratele ei fără să se gândească prea mult şi fără să se întoarcă spre ea, atent la James. S-a luptat mult?

James se aplecă şi-i şopti ceva lui Lucas. Elizabeth întinse gâtul şi se strădui să audă, dar nu reuşi. Lucas dădu din cap cam supărat, apoi se ridică, merse la sora lui şi făcu o mică plecăciune. Ea fu atât de surprinsă încât scăpă ce avea în mână. Din fericire, era vorba numai de o lingură.

— Îmi pare rău, Elizabeth, spuse Lucas. Nu-i politicos să vorbeşti aşa în faţa unei doamne.

— Mulţumesc, Lucas.

Îi aruncă o privire lui James, care-i zâmbi numai pentru ea. Înclină capul spre băiat, aşa că ea se aplecă şi îi dădu fratelui său o farfurie cu biscuiţi, spunând:

— Ce-ar fi ca tu şi Jane să mergeţi s-o găsiţi pe Susan? Şi puteţi să mâncaţi biscuiţii pe drumul spre oraş.

La vederea dulciurilor, privirea lui Lucas străluci. Îi apucă şi ieşi, lăsând-o pe Elizabeth cu uitându-se în urma lui.

— Ce i-ai spus? întrebă uimită.

James ridică din umeri.

— Nu pot să-ţi spun.

— Dar trebuie! Orice ar fi fost, a avut foarte mare efect.

El se sprijini de spătarul scaunului, mulţumit de sine.

— Unele lucruri trebuie să rămână între bărbaţi.

Elizabeth se încruntă în glumă, încercând să decidă dacă să insiste, când îşi dădu seama că ochiul începuse să i se învineţească.

— Am uitat cu totul! izbucni. Ochiul tău! Trebuie să punem ceva pe el.

— O să fie bine, sunt sigur. Am avut răni mult mai rele, cărora li s-a acordat mult mai puţină atenţie.

Dar ea nu-l asculta, şi se grăbi prin bucătărie, căutând ceva rece.

— Nu trebuie să te oboseşti, încercă el iar.

Ea ridică privirea, lucru care pe el îl surprinse. Crezuse

că era prea atentă la ce făcea ca să-l asculte, darămite să-i mai şi răspundă.

— N-am de gând să mă contrazic cu tine pe tema asta, afirmă ea, aşa că mai bine nu te obosi.

James înţelese că ea vorbea serios. Elizabeth Hotchkiss nu era genul care să lase lucrurile neterminate sau să nu-şi îndeplinească datoriile. Dacă ea insista să se ocupe de ochiul lui vânăt, el, un nobil şi un bărbat de două ori mai mare decât ea, nu prea avea ce să facă.

— Dacă trebuie, murmură, încercând să pară măcar puţin deranjat de insistenţa ei.

Elizabeth apucă din chiuvetă ceva, apoi se răsuci şi întinse braţele spre el.

— Ce e asta? întrebă el bănuitor.

— Doar o cârpă udă. Ce credeai, că-ţi pun pe faţă captura lui Lucas?

— Nu eşti suficient de supărată pe mine pentru aşa ceva, deşi…

Ea ridică sprâncenele şi îi acoperi ochiul vânăt cu cârpa udă.

— Vrei să spui că eşti de părere că ai putea să mă superi într-atât cândva…

— Nu spun deloc aşa ceva. Doamne, ce nu-mi place să aibă cineva grijă de mine! Tu doar… Nu, mai la dreapta.

Elizabeth rearanjă cârpa, aplecându-se înainte ca să facă asta.

— E mai bine acum?

— Da, deşi s-a încălzit deodată.

Ea se retrase şi se îndreptă.

— Îmi pare rău.

— E din cauza cârpei, spuse el, privind în continuare direct înainte, fiindcă nu era suficient de nobil încât să-şi mute privirea.

Nu era sigur că ea înţelesese că-i privea sânii, dar curând Elizabeth tresări şi făcu un pas în spate.

— Pot s-o răcesc din nou.

Făcu asta, apoi se întoarse şi îi întinse materialul ud.

— Mai bine o ţii tu singur la ochi.

El o privi în ochi, inocent ca un căţeluş.

— Dar îmi place când o pui tu.

— Credeam că nu vrei să aibă nimeni grijă de tine.

— Aşa mi s-a părut până acum.

Ea puse o mână în şold şi-l privi pe jumătate supărată, pe jumătate sarcastică. Arăta ridicol şi, cumva în acelaşi timp, uimitor, stând acolo, cu cârpa de vase în mână.

— Încerci să mă convingi că sunt îngerul tău, coborât din Rai ca să…

El zâmbi lent, fierbinte.

— Exact.

Ea aruncă bucata de material spre el, lăsându-i o pată umedă pe cămaşă.

— Nu te cred niciun moment.

— Pentru un înger, bombăni el, eşti tare arţăgoasă.

Ea scoase un icnet şi spuse:

— Pune cârpa la ochi.

El o ascultă. Cum să nu, dacă era atât de uşor de supărat? Se ridicară, privindu-se un moment, apoi Elizabeth spuse:

— Dă asta la o parte puţin.

Ei luă mâna de la ochi.

— Cârpa?

Ea dădu aprobator din cap.

— Nu mi-ai spus tu s-o pun la ochi?

— Ba da, dar vreau să văd cât de mare e vânătaia. James nu văzu niciun motiv pentru care să n-o asculte, aşa că se aplecă, ridică bărbia şi se apropie, ca ea să-l poată privi.

— Hmm, spuse ea. Nu e pe cât de vineţie mă aşteptam.

— Ţi-am spus că nu e o rană serioasă.

Ea se încruntă.

— Dar ai căzut.

El întinse gâtul mai mult, provocând-o să se apropie ca s-o poată săruta.

— Poate că, dacă te-ai uita mai de aproape…

Ea nu se lăsă păcălită.

— Crezi că o să văd mai bine culoarea dacă vin mai aproape? Hmm. Nu ştiu ce ai tu de gând, dar să ştii că sunt mult prea inteligentă pentru trucurile astea.

Faptul că era atât de inocentă încât nici nu-şi dădea seama că el încerca să o sărute îl amuză şi-l bucură. După un moment, oricum, îşi dădu seama că era şi speriat. Dacă ea nu îşi dădea seama de motivele sale, atunci ce naiba avea să facă în faţa libertinilor care erau cu mult mai puţin nobili decât el?

Şi avea să ajungă în faţa altora, mai răi. Era sigur. Poate că avea el reputaţia unui mare cuceritor, dar încerca să-şi trăiască viaţa cât de cât onorabil, ceea ce era mai mult decât se putea spune despre majoritatea celor din înalta societate. Iar Elizabeth, cu părul ei blond şi cu ochii aceia, cu gura şi…

Nu avusese de gând să facă bilanţul calităţilor ei. Ideea era că fata nu avea o familie puternică să o apere, aşa că domnii aveau să încerce să profite de ea, şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai puţin convins că Elizabeth avea să ajungă ia altar cu puritatea, şi sufletul, neatinse.

— Trebuie să mai facem o lecţie de box şi mâine, spuse repede.

— Dar parcă ziceai că…

— Ştiu ce ziceam, se răsti el, dar am început să mă gândesc că…

— Foarte frumos din partea ta, murmură ea.

— Elizabeth, trebuie să ştii cum să te aperi. Bărbaţii sunt nişte necioplţi. Nişte nemernici. Idioţi, cu toţii.

— Chiar şi tu?

— Mai ales eu! Ai idee ce încercam să fac în timp ce tu de uitai la vânătaia mea?

Ea clătină din cap. El o privi furios, înfierbântat.

— Dacă mă lăsai încă o secundă, doar o secundă binecuvântată, te-aş fi tras mai aproape şi, cât ai zice peşte, ai fi fost la mine-n braţe.

Ea nu spuse nimic, lucru care, pentru nu se ştie ce motiv prostesc, pe el îl înfurie.

— Înţelegi ce spun? ceru să afle.

— Da, răspunse ea cu răceală. Şi o să privesc lecţia asta drept o parte foarte importantă din educaţia mea. Sunt mult prea încrezătoare.

— Exact aşa! spuse el nemulţumit.

— Sigur, asta ridică o întrebare interesantă despre lecţia de mâine.

Îşi încrucişă braţele şi îl măsură cu privirea.

— Mi-ai spus că trebuie să studiez şi partea mai… amoroasă a problemei.

James simţi că n-aveau să-i placă vorbele ei.

— Mi-ai spus că trebuie să învăţ să sărut şi, rosti privindu-l foarte bănuitor, mi-ai spus că tu trebuie să mă înveţi cum se face.

James nu ştiu ce să spună ca să iasă bine, aşa că tăcu şi încercă să-şi păstreze demnitatea uitându-se urât.

— Acum îmi spui, continuă ea, să n-am încredere în nimeni. De ce aş avea încredere în tine?

— Pentru că eu îţi vreau numai binele.

— Ha!

Era o remarcă scurtă, eficientă şi la obiect despre spusele lui.

— De ce mă ajuţi? şopti ea. De ce mi-ai făcut oferta asta bizară? Fiindcă e bizară, să ştii. Sigur îţi dai seama de asta.

— Dar tu de ce ai acceptat? răspunse el.

Elizabeth tăcu. Nu ştia ce să-i răspundă. Era o mare mincinoasă şi, cu siguranţă, nu putea să-i spună adevărul. S-ar fi distrat să afle că ea voia să petreacă o săptămână sau, dacă avea noroc, chiar două, învăţând de la el. Voia să-i audă vocea, să-i simtă parfumul şi să tresară atunci când el se apropia prea mult. Voia să se îndrăgostească de el şi-şi imagineze că ar fi putut să dureze la nesfârşit.

Nu. Adevărul ieşea din discuţie.

— Nu contează de ce am acceptat, răspunse în sfârşit.

El se ridică.

— Nu?

Fără să-şi dea seama ce face, Elizabeth păşi în spate.

Era mult mai uşor să facă pe curajoasa când James stătea jos. De la înălţime era cel mai intimidant bărbat pe care-l întâlnise vreodată, iar felul în care-i spusese de curând că se simte foarte comod în compania lui părea acum prostesc şi grăbit.

Era, deodată, diferit. Era acolo, aproape, şi o voia. Dispăruse uşurinţa dintre ei, acel sentiment care-i permitea lui Elizabeth să fie ea însăşi în compania lui, fără teamă şi stânjeneală, înlocuit de ceva cu mult mai incitant, ceva ce îi tăia respiraţia, îi făcea gândurile să se oprească şi îi răpea sufletul.

El o privea în ochi. Culoarea lor strălucea şi devenea mai întunecată pe măsură ce James se apropia de ea. Elizabeth nu putea nici să clipească, nici să respire. Aerul dintre ei deveni fierbinte, apoi electric, apoi el se opri.

— O să te sărut acum, îi şopti.

Ea nu reuşi să scoată niciun sunet. El îi cuprinse talia cu palma.

— Dacă nu vrei, spune-mi acum, fiindcă, dacă nu…

Ea nu credea că se mişcase, dar buzele i se desfăcură, îmbietoare. El îi apucă în palma cealaltă capul, iar ea îl auzi murmurând ceva când degetele i se împletiră în părul ei mătăsos. Buzele lui abia dacă le atinseră pe ale ei, o dată, de două ori, apoi trecură la colţul gurii, unde îi atinse cu limba pielea sensibilă, făcând-o să tresară de plăcere.

Tot timpul, mâinile lui o mângâiară. Îşi mută gura aproape de urechea ei şi şopti, făcând-o nu doar să audă, dar şi să simtă ce-i spunea:

— O să te trag mai aproape.

Cuvintele, respiraţia, îi erau fierbinţi pe piele. O parte din ea îşi dădu seama că el o respecta mai mult decât ar fi fost nevoie, aşa că reuşi să-şi găsească vocea şi să rostească:

— De ce mă întrebi?

— Ca să ai ocazia să spui nu, răspunse el, privind-o atent, înfierbântat. Dar n-o să spui nu.

Elizabeth nu putea să sufere că el avea dreptate să fie

sigur de răspunsul ei, de faptul că nu putea să-l refuze când o ţinea în braţe. Adora tensiunea care-o cuprinsese, impresia că, pentru prima dată în viaţă, îşi înţelegea propriul corp. Când el o trase mai aproape, simţi o bucurie intensă dându-şi seama că inima lui bătea la fel de repede ca şi a ei. Căldura lui o ardea şi nu mai simţea nimic în afară de corpul lui, nu mai auzea nimic în afară de vuietul sângelui care-i clocotea şi cuvintele lui şoptite:

— Fir-ar să fie!

Fir-ar să fie? James se retrase. Fir-ar să fie. Elizabeth se clătină, sprijinindu-se de un scaun.

— Ai auzit? şopti el.

— Ce?

Nişte voci murmurând.

— Asta, şuieră el.

Elizabeth se îndreptă imediat, speriată.

— Nu se poate, gemu. E Susan. Cu Lucas şi cu Jane. Arăt prezentabil?

— Aproape că da, minţi el. Poate ai vrea să…

Făcu nişte gesturi vagi în jurul capului.

— Părul? tresări ea. Părul! Ce i-ai făcut?

— Nu destule, spuse el supărat.

— Vai de mine! Vai de mine!

Elizabeth se grăbi la chiuvetă, oprindu-se doar ca să se uite la el, peste umăr, şi să spună:

— Eu trebuie să le dau un exemplu. Am jurat, acum cinci ani, că o să le fiu exemplu, şi acum uită-te la mine.

Făcuse numai asta toată după-amiaza, se gândi James supărat, şi nu avusese parte decât de frustrare. Uşa din faţă se trânti, iar Elizabeth tresări iar.

— Chiar mi s-a stricat coafura? întrebă ea agitată.

— Ei bine, nu arată ca atunci când am ajuns, recunoscu el.

Ea îşi netezi părul cu mişcări grăbite, agitate.

— Nu pot să-l aranjez în timp util.

El alese să nu spună nimic. Ştia că bărbaţii înţelepţi nu le întrerup pe doamne atunci când acestea îşi fac toaleta.

— Pot să fac un singur lucru.

James o privi cu interes, iar ea băgă mâinile într-o ulcică de pe dulap. Era aceeaşi în care înmuiase cârpa lui. Vocile copiilor se auziră mai aproape. În acel moment, Elizabeth, pe care el o considerase înainte o fiinţă umană practică şi rezonabilă, ridică mâinile şi se stropi pe faţă, pe rochie şi, adevărul fie spus, îl stropi bine chiar şi pe el.

Sănătatea ei mintală, hotărî James în timp ce-şi scutura încet apa din cizme, era o problemă ce merita reevaluată.

Capitolul 12

— Sfinte Petru şi toţi sfinţii! exclamă Susan. Ce s-a întâmplat?

— Un accident mititel, răspunse Elizabeth.

Probabil că învăţase să mintă mai bine, pentru că Susan nu pufni şi nu dădu ochii peste cap, neîncrezătoare. Fusese un plan viciat, dar inspirat. Dacă nu putea să-şi repare coafura, n-avea decât să o strice de tot. Cel puţin aşa nimeni n-avea să bănuiască implicarea degetelor lui James.

Capul mic şi blond al lui Lucas se răsuci în toate părţile, evaluând dezastrul.

— Parcă ar fi fost inundaţie aici.

Elizabeth încercă să nu se strâmbe când îl auzi.

— Pregăteam o cârpă udă pentru domnul Siddons, care s-a lovit la ochi, când am lovit ulcica şi…

— Cum de ulcica e tot în picioare? întrebă băiatul.

— Am ridicat-o eu, răspunse sora sa pe un ton repezit.

Lucas clipi şi făcu un pas în spate.

— Cred că ar trebui să plec, spuse James.

Elizabeth se uită spre el, îşi scutura apa de pe mâini şi părea incredibil de calm, dat fiind că ea tocmai îl stropise fără să-l anunţe. Susan îşi drese glasul, dar sora ei mai mare o ignoră. Susan îşi drese din nou glasul.

— Poate îmi dai un prosop înainte? murmură James.

— Da, sigur.

Susan îşi drese glasul a treia oară, atât de tare încât ţi-ai fi dorit să o duci repede la spital, s-o vadă un chirurg, într-o sală bine luminată, apoi s-o ducă în carantină.

— Ce e, Susan? şuieră Elizabeth.

— Ai putea să mă prezinţi.

— Da, ai dreptate, rosti sora ei, roşind stânjenită din cauza scăpării sale. Domnule Siddons, ţi-o prezint pe sora mea mai mică, domnişoara Susan Hotchkiss. Susan, dânsul este…

— Domnul Siddons? rosti aceasta cu răsuflarea tăiată.

El zâmbi şi înclină, politicos, capul.

— Pari a fi auzit de mine.

— Ba deloc, răspunse Susan, atât de repede încât orice netot şi-ar fi dat seama că minte.

Zâmbi, poate puţin prea larg, după Elizabeth, apoi schimbă repede subiectul.

— Elizabeth, ţi-ai coafat altfel părul?

— E ud, rosti aceasta apăsat.

— Ştiu, dar tot mi se pare…

— E ud.

Susan tăcu.

— Îmi pare rău, reuşi să spună fără să mişte buzele.

— Domnul Siddons trebuie să plece, rosti pe un ton disperat Elizabeth, apoi sări spre el şi-l apucă de braţ. Te conduc la poartă.

— A fost o plăcere să te cunosc, domnişoară Hotchkiss, îi spuse el lui Susan peste umăr.

Nici nu s-ar fi putut altfel, fiindcă Elizabeth îl trăgea de lângă cei trei fraţi mai mici, înspre coridor.

— Şi pe tine, Lucas! strigă el. Să mergem la pescuit cândva!

Lucas strigă de bucurie şi fugi după ei.

— Mulţumesc, domnule Siddons. Mulţumesc!

Elizabeth îl duse pe James la treptele din faţă, unde el se opri brusc şi spuse:

— Mai am un singur lucru de făcut.

— Ce ai putea să mai ai de făcut? ceru ea să ştie.

El, însă, scăpase deja de strânsoarea ei şi intrase din nou în bucătărie. Când crezu că el n-o aude, ea spuse ca pentru sine:

— Mi se pare că am făcut de toate astăzi.

El aruncă un zâmbet peste umăr şi spuse:

— Nu chiar de toate.

Ea dădu să spună ceva, dar se bâlbâi şi nu găsi o replică destul de potrivită, iar el strică momentul, topindu-i inima:

— Jane, strigă el, sprijinindu-se de tocul uşii.

Elizabeth nu vedea în bucătărie, dar îşi imagină scena.

Sora ei mai mică ridică privirea, cu ochii ei mari de culoare albastru-închis cuprinşi de uimire. James trimise un sărut spre bucătărie şi spuse:

— La revedere, scumpă Jane. Mi-aş dori să fii puţin mai mare!

Elizabeth oftă încântată şi se aşeză pe un scaun. Sora ei avea să viseze la sărutul acela tot restul copilăriei.

* * *

Repetase discursul de nenumărate ori, dar sentimentul din spatele lui era sincer. Elizabeth ştia că trebuia să discute cu James despre comportamentul lor scandalos, şi pregătise conversaţia în minte toată noaptea şi o parte din dimineaţa următoare. Încă mai recita replici pe drumul noroios spre conacul Danbury. Plouase cu o noapte înainte.

Planul acesta, ciudat, bizar, incomprehensibil, care trebuia s-o aducă la altar, avea nevoie de reguli. Direcţii clare, legi, lucruri de genul ăsta. Dacă nu avea ideea la ce să se aştepte în compania lui James Siddons, ar fi putut se ia razna.

De exemplu, comportamentul ei din după-amiaza trecută fusese un semn clar că mintea îi era distrasă. Panicată, îşi turnase apă în cap. Plus că avusese o reacţie

foarte nepotrivită la sărutul lui James.

Era nevoie să se controleze. Refuza să ajungă la mila lui. Avea să insiste să-i plătească serviciile, şi cu asta, basta.

Mai mult, n-avea să-i mai dea voie s-o ia în braţe pe neaşteptate. Oricât de prostesc ar fi sunat, sărutările lui trebuiau să rămână pur academice. Era singura cale prin care ea ar fi putut să-şi păstreze sufletul neatins. Cât despre inimă… Probabil că era deja o cauză pierdută.

Indiferent de câte ori repetase discursul şi oricât se pregătise, el tot îi suna nepotrivit. Ba prea condescendent, ba prea oarecare. Poate că doamna Seeton indusese ceva despre cum să-l convingi pe un bărbat că greşeşte în cartea ei, fără să-l insulţi mortal. Sau despre cum să-l convingi să facă aşa cum voiai tu, lăsându-i impresia că a fost ideea lui de la început. Elizabeth era sigură că găsise ceva despre asta prin cărţile ei.

Dacă nu era şi în cartea doamnei Seeton aşa ceva, sigur ar fi trebuit să fie. Elizabeth nu-şi putea imagina o abilitate mai folositoare. Era unul dintre puţinele sfaturi legate de feminitate pe care le primise de la mama ei, înainte ca aceasta să moară.

— Să nu-ţi asumi niciodată laurii, îi spusese Claire Hotchkiss. O să obţii mai multe dacă-l laşi să creadă că e cel mai inteligent, mai curajos şi mai puternic bărbat de pe lume.

Din câte observase Elizabeth, funcţiona. Tatăl ei fusese foarte îndrăgostit de mama ei. Anthony Hotchkiss nu vedea pe nimeni altcineva, nici măcar pe copiii săi, atunci când apărea soţia lui.

Din păcate pentru Elizabeth, oricum, când mama ei îi dădea sfaturi legate de cum să se poarte cu bărbaţii, nu crezuse de cuviinţă să-i explice şi cum să facă. Poate că erau nişte lucruri intuitive la unele femei, dar cu siguranţă nu şi pentru Elizabeth. Cerule, dacă fusese nevoită să consulte un ghid doar ca să afle ce să-i spună unui bărbat, cu siguranţă că n-avea de unde să ştie cum să-l facă să creadă că ideile ei erau, de fapt, ale lui.

Încă mai încerca să se descurce la lucrurile de bază, iar aceea părea o tehnică foarte avansată.

Elizabeth îşi scutură noroiul de pe încălţări pe treptele din faţă ale conacului Danbury, apoi intră şi se îndreptă spre bibliotecă. Lady D era încă la micul dejun, iar în aripa aceea a casei era linişte. Cartea mică şi blestemată o aştepta…

Merse pe carpeta elegantă, care se întindea pe aproape tot coridorul. Ceva din tăcere i se păru sacru, sigur, probabil că acest lucru avea legătură cu nesfârşita cicăleală pe care o suferise la micul dejun, când Jane şi Lucas se certaseră din cauză că nu mai ştiau al cui era rândul să facă ordine. În secunda în care picioarele îi atinseră podeaua, auzi un sunet oribil care îşi trimise ecoul pe coridor şi îi făcu să tresară nervii şi aşa întinşi la maximum.

Se repezi în bibliotecă, unde simţi imediat mirosul de lemn lustruit şi de cărţi vechi. Se bucura de aceste momente de intimitate. Cu o mişcare atentă, fără zgomot, închise uşa în spatele ei şi se uită pe rafturi, Iat-o, aşezată perpendicular, pe raftul unde o găsise cu câteva zile înainte.

N-avea ce să strice dacă arunca numai o privire. Ştia că era o carte şi atât, că era plină de prostii fără sens, dar, dacă ar fi putut să găsească măcar un singur sfat care s-o ajute în problema cu care se confrunta…

Ridică volumul şi îl răsfoi, dând repede paginile şi citind cuvintele doamnei Seeton. Trecu peste partea despre garderobă şi despre prostia cu exersatul talentelor, poate că era ceva spre final…

— Ce faci?

Ridică privirea, conştientă că avea pe chip expresia unei căprioare în faţa puştii vânătorului.

— Nimic?

James se apropie, făcând numai cinci paşi până la ea, intimidând-o.

— Iar citeşti cartea asta, aşa e?

— Nu chiar, se poticni Elizabeth.

Era o toantă fiindcă se simţea atât de stânjenită, dar nu putea să nu simtă că fusese prinsă făcând ceva lipsit de bun-gust.

— Aruncam doar o privire.

— Sunt remarcabil de puţin interesat de diferenţă.

Elizabeth decise repede că era mai bine să schimbe subiectul.

— Cum ai ştiut că sunt aici?

— Am auzit zgomot de paşi. Data viitoare când mai vrei să faci ceva secret, mergi pe carpetă.

— Aşa am făcut! Dar covorul are un sfârşit, să ştii. Trebuie să faci câţiva paşi direct pe podea ca să intri în bibliotecă.

În ochii lui căprui apăru o lumină ciudată, academică. Rosti:

— Există căi prin care să ascunzi… Nu contează. Nu despre asta vorbim.

Întinse mâna şi luă „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”.

— Credeam că am fost de acord că asta e o prostie. O colecţie de idioţenii făcute să transforme orice femeie într-o toantă fără minte.

— Eu credeam că bărbaţii deja ne consideră aşa.

— Majoritatea femeilor chiar sunt aşa, rosti el apăsat, dar nu e nevoie să fii şi tu.

— Dar, domnule Siddons, mă şochezi. Cred că tocmai mi-ai făcut un compliment.

— Şi mai spui că nu ştii cum să flirtezi, bombăni el.

Elizabeth nu reuşi să se stăpânească şi zâmbi. Dintre toate complimentele lui, cele pe care abia dacă voia să i le facă îi plăceau cel mai mult. El o privi supărat, aproape ca un băieţel, şi împinse cartea la loc pe raft.

— Să nu te mai prind că te uiţi în ea.

— Căutam doar un sfat, explică ea.

— Dacă ai nevoie de sfaturi, ti le dau eu.

Ea ţuguie puţin buzele, apoi răspunse:

— Nu cred că în cazul ăsta e potrivit să-ţi cer ţie părerea.

— Ce naiba înseamnă asta?

— Domnule Siddons...

— James, o repezi el.

— James, repetă ea, nu ştiu ce te-a supărat aşa, dar nu-mi place cum vorbeşti. Şi nu-mi place nici tonul tău.

El răsuflă lung, îngrozit de felul în care trupul îi tremura. Avusese inima strânsă aproape douăzeci şi patru de ore, şi doar din cauza femeiuştii aceleia mici. Abia dacă-i ajungea la umăr, pentru Dumnezeu!

Începuse cu sărutul acela. Nu, se gândi supărat, începuse cu multă vreme înainte, cu anticiparea, cu întrebările, cu visele despre cum ar fi să o sărute. Şi bineînţeles că nu fusese de ajuns. Nici pe departe. Reuşise să pară nonşalant în după-amiaza de dinainte, cu ajutorul ulciorului ei de apă, care îi mai potolise dorinţa, dar noaptea îl găsise singur cu imaginaţia sa. Şi James avea o imaginaţie foarte activă.

— Sunt supărat, îi răspunse în sfârşit, evitând să o mintă cu totul, fiindcă n-am dormit bine azi-noapte.

— Vai, spuse ea, surprinsă de răspunsul atât de simplu.

Deschise gura ca să mai întrebe ceva, apoi o închise la loc. Bravo ei, gândi el aspru. Dacă şi-ar fi exprimat chiar şi un vag interes legat de problemele lui cu somnul, era convins că i-ar fi spus. L-ar fi descris, în detaliu, toate visele pe care le avea.

— Îmi pare rău că suferi de insomnie, spuse ea într-un final, dar cred că trebuie să discutăm despre oferta ta. Sunt sigură că-ţi dai seama, aşa ceva nu prea se face.

— Parcă am decis împreună că n-o să ne ghidăm după asta.

Ea îl ignoră.

— Eu am nevoie de o anumită stabilitate în viaţă, domnule Siddons.

— James.

— James, îi repetă ea numele, oftând. Nu pot să fiu mereu în gardă, atentă ca nu cumva tu să sari pe mine.

— Să sar pe tine?

Zâmbi din colţul gurii. Îi plăcea imaginea pe care i-o trezea în minte expresia ei.

— Şi cu siguranţă că nu poate să fie bine pentru niciunul dintre noi să fim aşa de…

— Intimi? spuse el doar ca s-o enerveze.

Funcţionă. Privirea pe care i-o aruncă Elizabeth ar fi putut să spargă o fereastră.

— Ideea este, rosti ea apăsat, de parcă aşa ar fi putut să şteargă replica lui, că dorim să găsim un soţ pentru mine, şi…

— Nu te teme, spuse el supărat. O să-ţi găsim un soţ.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, îşi dădu seama că are un gust neplăcut în gură. Îşi imagina cum ar fi fost să o înveţe pe Elizabeth arta seducţie, vedea fiecare minut perfect, dar gândul ca ea să se mărite cu altcineva îi făcea rău.

— Ceea ce mă aduce la punctul următor.

James încrucişă braţele la piept. Încă un punct şi avea să fie nevoit să-i pună căluş.

— E legat de ceea ce facem împreună şi de dorinţa ta să mă ajuţi. Nu sunt sigură că mi-e comod să-ţi fiu îndatorată.

— N-o să-mi fii.

— Ba da, spuse ferm Elizabeth. O să-ţi fiu. Şi insist să te răsplătesc.

Zâmbetul pe care i-l aruncă el era atât de atrăgător încât îi înmuie genunchii.

— Şi cum, rosti el rar, intenţionezi să mă răsplăteşti?

— Şantajul.

El clipi surprins, iar ea se simţi puţin mândră.

— Şantajul? repetă el.

— Lady Danbury mi-a spus că o ajuţi să-l găsească pe cel care o şantajează. Vreau să-ţi fiu asistentă.

— Nu.

— Dar…

— Am spus nu.

Ea îl privi supărată, apoi, când văzu că el nu mai spune nimic, rosti:

— De ce nu?

— Ar putea să fie periculos, de asta.

— Dar tu faci asta.

— Eu sunt bărbat.

— Vai! exclamă ea, strângând pumnii. Eşti un ipocrit! Tot ce ai spus ieri, cum că mă respecţi şi crezi că sunt mai inteligentă decât altele, au fost numai minciuni, ca să poţi să… să poţi…

— Respectul n-are de-a face cu asta, Elizabeth.

Îşi puse mâinile în şold, iar ea făcu un pas în spate când văzu expresia ciudată din ochii lui. Era de parcă ar fi devenit alt bărbat chiar sub ochii ei, în mai puţin de cinci secunde. Un bărbat care făcuse lucruri periculoase şi care cunoştea oameni periculoşi.

— Plec, spuse ea. Tu n-ai decât să rămâi, nu-mi pasă.

El o prinse de rochie.

— Nu cred că am încheiat discuţia asta.

— Nu sunt sigură că vreau să fiu în compania ta.

El răsuflă adânc, supărat.

— Respectul nu înseamnă să fiu dispus să te pun în pericol.

— Mi-e greu să cred că individul care o şantajează pe lady Danbury e periculos. Doar nu ascunde secrete de stat.

— Cum poţi să fii sigură?

Ea îl privi uluită.

— E vorba despre secrete de stat?

— Nu, sigur că nu, se răsti el. Dar tu n-ai de unde să ştii, nu-i aşa?

— Ba sigur că am! Am lucrat pentru ea mai bine de cinci ani. Chiar crezi că lady Danbury ar putea să se poarte într-un fel care să dea de bănuit şi eu să nu-mi dau seama? Dumnezeule mare, uită-te la cum am reacţionat când a început să doarmă după-amiaza.

El îi aruncă o privire supărată, de genul acelora care nu-ţi dădeau voie să mai spui nimic.

— Nu te alături investigaţiei legate de şantaj, şi cu asta, basta.

Ea îşi încrucişă braţele şi nu spuse nimic.

— Elizabeth?

O femeie mai precaută l-ar fi ascultat, dar ea nu se simţea tocmai prudentă în acel moment.

— Nu poţi să mă opreşti să încerc s-o ajut pe lady Danbury. Mi-a fost ca o mamă, şi…

Se opri, fiindcă el se apropiase şi o făcuse să se lipească de masă, apoi o prinse de braţe cu putere.

— O să te leg, o să îţi pun căluş şi o să te ţintuiesc de un copac dacă de asta e nevoie ca să te opresc să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Elizabeth înghiţi în sec. Nu văzuse niciodată un bărbat atât de furios. Ochii îi străluceau, mâinile îi tremurau, gâtul îi era aşa de încordat încât ei i se părea că şi cea mai mică atingere ar fi putut să-i rupă legătura cu capul.

— Ei bine, spuse pe un ton ascuţit, încercând să-i desfacă degetele de pe braţele ei, fiindcă el nu părea să înţeleagă cât de tare o strângea, sau că o strângea. Nu am spus că o să mă amestec, ci doar că vreau să te ajut la unele treburi, cele complet nepericuloase, şi…

— Promite-mi, Elizabeth, rosti el pe un ton scăzut şi hotărât.

Era aproape imposibil să nu te topeşti când auzeai ferocitatea din glasul lui.

— Eu, vai…

Unde era doamna Seeton când aveai nevoie de ea? Elizabeth încercase să-l păcălească, să-l facă să se liniştească, şi era destul de sigură că asta spunea edictul douăzeci şi şase, dar nu avusese deloc efect. James era tot furios, o strângea în continuare de braţe ca în nişte menghine gemene, şi, Dumnezeu să o aibă în pază, ea nu putea să-şi ia privirea de la buzele lui.

— Promite-mi, Elizabeth, repetă el, iar ea nu reuşi decât să-i urmărească gura cum forma cuvinte.

James o strânse de braţe, iar asta, împreună cu cine ştie ce forţă divină, o scoase pe Elizabeth din transă, iar tânăra îl privi în ochi.

— N-o să fac nimic fără să te consult pe tine înainte, şopti ea.

— Nu e destul.

— Trebuie să fie, rosti ea tresărind. James, mă doare.

El îşi privi mâinile de parcă i-ar fi fost străine, apoi îi dădu, brusc, drumul.

— Îmi pare rău, spuse distras. Nu mi-am dat seama.

Ea făcu un pas înapoi, frecându-şi braţele.

— Nu-i nimic.

James o privi lung, apoi blestemă încet şi se întoarse cu spatele. Fusese tensionat, frustrat, dar nu anticipase potopul de emoţii pe care ea le dezlănţuise. La cel mai mic semn că Elizabeth ar fi putut să fie în pericol el se transforma într-un adevărat idiot.

Ironia era minunată. Cu numai un an înainte se amuzase pe seama celui mai bun prieten al său când acela fusese într-o situaţie asemănătoare. Blake Ravenscroft îşi pierduse minţile când, pe atunci, logodnica lui încercase să se implice într-una dintre operaţiunile ministerului. James găsise situaţia foarte amuzantă. Lui i se păruse evidentă că domnişoara Caroline n-avea să fie în vreun pericol real, şi considerase că Blake se purtase ca un idiot făcând atâta caz.

James îşi dădea seama că Elizabeth era şi mai puţin în pericol acolo, în conacul mătuşii sale, şi cu toate astea sângele îi îngheţa în vene de teamă şi furie numai la ideea că ea ar fi putut să aibă de-a face cu acela care o şantaja pe Agatha.

Se gândi că acela nu putea să fie un semn bun. Era ca o obsesie. Nu făcuse nimic altceva decât să se gândească la Elizabeth Hotchkiss de când ajunsese la conacul Danbury, mai devreme în acea săptămână. La început o investigase, crezând că ea o şantaja pe Agatha, apoi se trezise aruncat în situaţia bizară de-a o educa într-ale măritişului.

De fapt, el însuşi se aruncase în acel rol, dar alese să nu se gândească prea mult la acel aspect.

Era normal să se teamă pentru siguranţa ei. Îi era, într-un fel, protector, Jar ea era atât de mică… orice bărbat ar fi vrut s-o apere. Cât despre dorinţa pe care o simţea el,

aceea care-i strângea stomacul şi-i făcea sângele să clocotească, ei bine, era, totuşi, bărbat, iar ea era o femeie, chiar acolo, alături de el, frumoasă, cel puţin în ochii lui, iar când zâmbea îl făcea să…

— Fir-ar să fie, spuse ca pentru sine. Sunt obligat să te sărut.

Capitolul 13

Elizabeth avut timp să inspire o dată, scurt, înainte ca el s-o strângă în braţe. Buzele lui le atinseră pe ale ei într-un amestec uluitor de forţă şi tandreţe, iar ea se topi, se topi de tot, în căldura lui.

De fapt, ultimul ei gând raţional era legat de cât de des simţea că se topeşte. Ceva din bărbatul acela o făcea să simtă asta. Una dintre privirile lui, aceea care vorbea despre lucruri întunecate şi periculoase despre care ea nu ştia mare lucru, şi Elizabeth se pierdea de tot.

El îi desfăcu buzele cu limba, iar ea nu protestă. James îi exploră gura, o mângâie, o convinse să respire în acelaşi ritm cu el.

— Elizabeth, şopti apăsat. Spune-mi că ai nevoie de asta. Spune-mi.

Dar ea nu mai putea să vorbească. Inima îi bătea mai repede, genunchii îi tremurau şi o parte din ea îi spunea că, dacă ar fi repetat acele cuvinte, n-ar fi putut să mai dea înapoi. Alese calea mai simplă şi întinse buzele ca să-i fie sărutate din nou, invitându-l în tăcere să-şi continue explorarea senzuală.

El îi sărută obrazul, apoi urechea, apoi pielea fină de pe gât, mângâind-o în acelaşi timp. O mână îi alunecă spre posteriorul ei, cuprinzând-o cu tandreţe şi strângând-o mai aproape de trupul lui aprins, iar cealaltă urcă deasupra taliei, spre…

Lui Elizabeth i se tăie răsuflarea. Fiecare nerv din trup îi vibra de emoţie şi durea din cauza dorinţei copleşitoare

despre care tânăra nu-şi imaginase că poate să existe.

Când mâna lui îi cuprinse sânul, cele dopă straturi de material dintre ei parcă se evaporară, iar ea se simţi arsă, însemnată, şi în acel moment ştiu că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, o parte din sufletul ei avea să-i aparţină pentru totdeauna lui.

James îi murmura lucruri, îi vorbea despre iubire şi dorinţă, dar ea nu auzea nimic altceva în afară de pasiunea întunecată din glasul lui, şi simţea cum alunecă încet. El o sprijinea pe braţ, dar ea cobora tot mai jos, spre covorul moale al bibliotecii.

El gemu ceva, un cuvânt care semăna cu numele ei, mai mult o rugăminte decât orice altceva, apoi ea se trezi pe spate, cu el deasupra ei. Greutatea lui era incitantă, iar căldura lui îi tăia respiraţia, dar când el îşi arcui şoldurile înainte şi Elizabeth simţi cât de mult o dorea, transa senzuală se rupse.

— James, nu, şopti. Nu pot.

Dacă nu se oprea chiar în acel moment, nici n-avea să se mai oprească. Nu ştia de unde ştia, dar era la fel de sigură cum era de numele ei. El se opri, respirând greu, dar nu se dădu la o parte.

— James, nu pot. Aş vrea…

Se opri în ultima clipă. Dumnezeule mare, aproape îi spusese ce-şi dorea să poată. Elizabeth se îmbujoră de ruşine. Ce fel de femeie era ea? Bărbatul acela nu era, şi nici n-avea să fie, soţul ei.

— Doar un moment, spuse el răguşit. Am nevoie de un moment.

Aşteptară amândoi până când respiraţia lui reveni la normal. După câteva secunde, James se ridică în picioare şi, mereu un domn, chiar şi în cele mai dificile circumstanţe, îi întinse şi ei mâna.

— Îmi pare rău, spuse ea, dându-i voie s-o ajute să se ridice, dar, dacă trebuie să mă mărit, soţul meu o să se aştepte…

— Nu o spune! se răsti el. Nu mai spune niciun cuvinţel.

Îi lăsă mâna să cadă şi se întoarse cu spatele, brusc.

Hristoase! O culcase pe covor. Fusese la un pas să facă dragoste cu ea, să-i fure definitiv inocenţa. Ştiuse că greşeşte, că nu era bine să facă lucrurile acelea, dar nu se putuse opri. El, care se mândrise mereu că-şi putea ţine pasiunile sub control, acum… Acum lucrurile stăteau altfel.

— James? se auzi glasul ei, dulce şi ezitant, din spatele său.

Nu-i răspunse, fiindcă n-avea încredere că poate să vorbească. Îi simţea nehotărârea. Chiar dacă era cu spatele la ea, simţea că tânăra încearcă să decidă dacă să mai spună ceva, dar, Dumnezeu să-l aibă-n pază, dacă mai spunea încă o dată cuvântul „soţ”…

— Sper că nu eşti supărat pe mine, rosti ea încet, demn. Dacă trebuie să mă mărit cu un bărbat pentru banii lui, pot măcar să intru în casa lui neatinsă, mai spuse, râzând cu amărăciune. Face lucrurile să pară mai puţin sordide, nu crezi?

Vocea lui era scăzută şi egală când spuse:

— O să-ţi găsesc un soţ.

— Poate că nu e cea mai bună idee. Tu…

El se răsuci pe loc şi se răsti:

— Am spus c-o să-ţi găsesc un blestemat de soţ!

Elizabeth făcu un pas în spate, spre uşă. Mama ei spunea întotdeauna că n-ai cum să te înţelegi cu un bărbat furios, şi, dacă se gândea mai bine, probabil că şi doamna Seeton scrisese asta pe undeva.

— Vorbim mai târziu despre asta, spuse încet.

El răsuflă lung, tremurat.

— Te rog să-mi accepţi scuzele. N-am vrut să…

— Nu-i nimic, spuse ea repede. Serios. Deşi probabil că ar trebui să renunţăm la lecţiile pe ziua de azi, dat fiind…

El îi aruncă o privire care o făcu să îngheţe.

— Dat fiind, ce?

Fir-ar el să fie! Avea de gând s-o facă să-i spună. Roşi, dar continuă:

— Dat fiind că am fost sărutată pe cât de mult se

cade înainte de căsătorie.

Când el nu spuse nimic, ea rosti ca pentru sine:

— Ba probabil că mai mult decât se cade.

James dădu scurt din cap, apoi întrebă:

— Ai lista de invitaţi pentru mâine?

Ea clipi, uimită de schimbarea bruscă de subiect.

— O are lady Danbury. Pot să ţi-o aduc după-amiază.

— O iau eu însumi.

Tonul lui nu admitea replică, aşa că Elizabeth ieşi.

* * *

James petrecuse toată dimineaţa supărat. Se uitase urât la servitori, la Malcom, chiar şi la blestematul de ziar. Pasul lui de obicei uşor fusese apăsat şi când se întorsese la conac după câteva ore petrecute pe moşie, cizmele lui făcuseră suficient zgomot cât să scoale şi morţii.

I-ar fi trebuit, de fapt, bastonul mătuşii sale. Se purta copilăreşte, îşi dădea seama, dar era satisfăcător să-ţi descarci frustrarea pe podea. Nu-i ajungea, însă, bătutul din picior. Cu bastonul ar fi putut să facă gaură în duşumele.

Trecu zgomotos prin holul mare, cu urechile ciulite fără voia lui în dreptul uşii salonului. Oare Elizabeth era acolo?

Ce gândea ea când îl auzea trecând? Trebuia să ştie că el era. Doar surdă ca o cizmă să fi fost ca să nu audă gălăgia încălţărilor lui.

În loc de vocea muzicală a tinerei Elizabeth, din salon se auzi baritonul mătuşii sale:

— James!

Marchizul icni încet. Atunci când Agatha îi spunea pe nume, Elizabeth nu era cu ea. Iar dacă Elizabeth nu era, însemna că mătuşa voia să-i vorbească lui, ceea ce era rău.

Făcu doi paşi înapoi şi strecură capul pe uşă.

— Da?

— Trebuie să-ţi vorbesc.

Cum reuşi să nu geamă de supărare, nici el nu ştia.

— Da, mi-am imaginat.

Ea bătu din baston.

— Nu-i nevoie să vorbeşti de parcă ai merge la o execuţie.

— Depinde a cui execuţie, spuse el pentru sine.

— Cum? Ce-ai spus? rosti ea, bătând din baston.

James intră, uitându-se repede prin încăpere după

Elizabeth. Nu era acolo, dar Malcom era, iar pisica sări grăbită de la fereastră şi se apropie de el.

— Am spus, James minţi, că vreau şi eu un baston ca al tău.

Agatha îl privi bănuitoare.

— Ce-i cu picioarele tale?

— Nimic. Doar că vreau să fac puţin zgomot.

— N-ai putea doar să trânteşti o uşă?

— Am fost afară, răspunse el pe un ton sec.

Ea chicoti.

— Eşti într-o pasă proastă?

— În cea mai proastă.

— Vrei să-mi zici ce s-a întâmplat?

— Nu ţi-aş spune nici dacă mi-ai pune pistolul în dreptul inimii.

Replica lui o făcu să ridice din sprâncene.

— Ar trebui să ştii că nu-i bine să mă faci curioasă în felul ăsta, James.

El zâmbi lipsit de umor şi se aşeză într-un fotoliu din faţa ei. Malcom i se aşeză la picioare.

— Voiai să vorbim despre ceva, Agatha?

— Nu e suficient să-mi doresc plăcerea companiei tale?

El nu avea poftă să se joace, aşa că se ridică din nou.

— Dacă asta era tot, atunci eu o să plec. Am responsabilităţi ca administrator de moşie.

— Stai jos!

James se aşează. O asculta întotdeauna pe mătuşa sa când aceasta îi vorbea pe tonul acela. Unele obiceiuri erau greu de uitat.

Agatha îşi drese glasul, ceea ce nu era niciodată semn bun. James se resemnă să asculte un discurs lung.

— Însoţitoarea mea se poartă foarte ciudat în ultima vreme, spuse ea.

— Cum aşa?

Contesa îşi împreună palmele, lipindu-şi vârfurile degetelor.

— Da, foarte ciudat. N-ai observat şi tu?

Nu avea cum să-i explice mătuşii sale ce se întâmplase în ultimele zile. În niciun caz.

— Nu pot să spun că o cunosc prea bine pe domnişoara Hotchkiss, răspunse, aşa că nu pot să-mi dau cu părerea.

— Chiar aşa? întrebă ea pe un ton aproape prea dezinteresat. Eu credeam că voi doi aţi devenit prieteni.

— Aşa este, într-o măsură. E o tânără foarte plăcută.

Vârfurile urechilor începură să-i ardă. Dacă roşeaţa i se răspândea până la obraji, se hotărî, avea să fie nevoit să plece din ţară. Nu mai roşise de cel puţin zece ani. Pe de altă parte, cam tot atâta timp trecuse de când îl interogase mătuşa sa ultima dată.

— Oricum, continuă, clătinând din cap ca să-şi acopere urechile cu părul, au trecut numai câteva zile, ceea ce sigur nu e suficient ca să pot să-i judec comportamentul.

— Hmm.

Urmă un moment de tăcere interminabilă, apoi expresia de pe chipul Agathei se schimbă când îl întrebă:

— Cum merge investigaţia?

James clipi o singură dată. Era obişnuit cu schimbările bruşte de subiect pe care le făcea mătuşa sa.

— Nu merge, rost scurt. Nu prea am ce să fac dacă persoana care te şantajează nu face încă o mişcare. Am vorbit deja cu tine despre servitori, şi mă asiguri că sunt fie prea loiali, fie prea needucaţi ca să gândească un astfel de plan.

Ochii ei albaştri, ca de gheaţă, se îngustară.

— Sper că nu mai crezi că e vorba despre domnişoara Hotchkiss, nu?

— O să te bucuri să afli că am scos-o de pe lista suspecţilor.

— Ce altceva ai făcut?

— Nimic, recunoscu James. Nu am ce să fac. După cum am spus, mă tem că următoarea mutare e la latitudinea celui care te şantajează.

Lady Danbury bătu din degete.

— Deci îmi spui că trebuie să rămâi aici până când apare o altă scrisoare de şantaj?

James dădu aprobator din cap.

— Am înţeles, spuse contesa, aşezându-se mai bine pe fotoliul ei. Atunci se pare că n-ai decât să-ţi faci de lucru ca administrator de moşie, ca nimeni să nu-ţi ghicească identitatea.

— Agatha, spuse el pe un ton ameninţător, sper că nu m-ai ademenit aici numai ca să ai un administrator de moşie neplătit?

Ea îl privi ofensată, aşa că el adăugă:

— Ştiu cât eşti de atentă la cheltuieli.

— Nu pot să cred că gândeşti aşa despre mine, pufni ea.

— Aşa şi încă mai rău, mătuşă dragă.

Ea zâmbi cu dulceaţă.

— E frumos să ştii că inteligenţa îţi e respectată.

— Este unul dintre lucrurile pe care nu le-aş subestima niciodată.

Ea râse.

— Te-am crescut bine, James. Te iubesc.

El oftă şi se ridică din nou. Era o bătrână şireată, care se amesteca fără scrupule în viaţa lui şi, din când în când, o transforma într-un coşmar, însă şi el o iubea pe ea.

— Mă întorc la ale mele, atunci. Nu vrem să creadă cineva că sunt un administrator incompetent.

Ea îi aruncă o privire urâtă. Agatha nu aprecia decât propriul sarcasm. James spuse:

— Trebuie să mă anunţi imediat ce primeşti încă o scrisoare de şantaj.

— Aşa o să fac, în clipa în care soseşte, îl asigură ea.

James se opri în faţa uşii.

— Am înţeles că mâine vin aici câţiva oaspeţi?

— Da, e o mică petrecere în grădină. De ce?

Înainte ca el să poată să răspundă, ea spuse:

— Da, sigur, nu vrei să fii recunoscut. Îţi aduc lista de invitaţi, mai spuse, apoi arătă cu bastonul spre cealaltă parte a camerei. Adu-mi cutia cu hârtii de pe birou.

James făcu după cum i se ceruse.

— Bine că te-am pus să-ţi schimbi numele, nu? Nu se cădea ca vreunul dintre servitori să vorbească despre domnul Siddons.

James dădu aprobator din cap cât timp mătuşa sa răsfoi prin hârtii. Majoritatea îl cunoşteau drept Riverdale încă de la douăzeci de ani, când primise titlul, dar numele lui de familie era, şi el, destul de cunoscut.

Agatha scoase un sunet victorios şi trase din teanc o hârtie de culoarea untului. Înainte să i-o dea, se uită peste ea, murmurând.

— Vai de mine! Nu cred că nu-l cunoşti pe niciunul dintre oamenii ăştia.

James citit numele, lăsând-o pe mătuşa sa să creadă că-l interesa lista pentru că voia să păstreze secretul identităţii sale. Adevărul, însă, era că voia să vadă care erau bărbaţii dintre care putea să-i aleagă un blestemat de soţ lui Elizabeth.

Sir Bertram Fellport. Un beţiv.
Lord Binsby. Un parior inveterat.
Daniel, lord Harmon. Însurat.
Sir Christopher Gatcombe. Însurat.
Dr. Robert Gifford. Însurat.
Dl. William Dunford. Prea fustangiu.
Căpitanul Cynric Andrien. Prea din armată.

— Nu e bine, rosti el apăsat, abia rezistând impulsului să strângă hârtia în pumn şi s-o transforme într-o minge mică, jalnică.

— E vreo problemă? întrebă Agatha.

El o privi surprins. Uitase cu totul că era şi ea în cameră.

— Te superi dacă fac o copie după lista asta?

— Nu-mi dau seama la ce ţi-ar putea folosi.

— Să fie la dosar, improviză el. E foarte important să ai dosare bine scrise.

De fapt, James credea că trebuie să ai cât mai puţine lucruri scrise. Nimic nu era mai incriminator decât documentele.

Agatha ridică din umeri şi îi întinse hârtia.

— Găseşti o pană de scris şi o călimară în biroul de lângă fereastră.

Un minut mai târziu, James copiase deja lista invitaţilor şi aştepta să se usuce cerneala. Merse înapoi la mătuşa sa şi spuse:

— Există întotdeauna posibilitatea ca persoana care te şantajează să fie printre invitaţii de mâine.

— Nu prea cred, dar tu eşti expertul.

Replica ei îl făcu să ridice sprâncenele, uluit.

— Chiar crezi că eu ştiu mai bine? Astăzi minunile vin una după alta.

— Sarcasmul nu te prinde, băiete, spuse ea, întinzând capul ca să se uite la hârtia din mâna lui. De ce n-ai copiat şi numele femeilor?

Era nevoie să improvizeze din nou.

— Sunt mai puţin probabile ca suspecţi.

— Prostii. Tu însuţi ai petrecut primele zile gâfâind în urma domnişoarei Hotchkiss, pentru că…

— N-am gâfâit în urma ei!

— Metaforic, desigur. Voiam doar să spui că ai bănuit-o pe ea iniţial, aşa că nu pricep de ce ai vrea să le elimini pe toate celelalte femei de pe lista suspecţilor.

— Mă ocup de ele după ce termin cu bărbaţii, rosti James pe un ton iritat, fiindcă nimeni nu se pricepea mai bine decât mătuşa lui să-l prindă cu ocaua mică. Trebuie să mă întorc la lucru.

— Mergi, mergi, spuse Agatha, făcând un semn cu mâna. Mă şochează să-l văd pe marchizul de Riverdale ocupându-se cu atâta seriozitate de treburile de jos.

James clătină din cap.

— În plus, trebuie să se întoarcă Elizabeth. Sunt sigură că ea o să fie o companie mai plăcută decât tine.

— Sunt convins.

— Pleacă.

El ieşi. Nu prea voia să dea peste Elizabeth. Avea nevoie de timp ca să se uite pe listă, să pregătească argumentele împotriva celor mai mulţi, de fapt, tuturor, bărbaţilor invitaţi la petrecerea mătuşii sale, iar asta avea să ia ceva timp, fiindcă doi dintre ei făceau parte din categoria celor pe care el îi considerase întotdeauna prieteni.

* * *

Elizabeth se îndrepta spre casă în acea după-amiază când dădu peste James, care ieşea din căsuţa lui. Fusese tentată să o ia pe alt drum spre casă, însă i se păruse o variantă plină de laşitate şi renunţase la ea. Mergea întotdeauna pe lângă casa administratorului şi n-avea să facă eforturi supraomeneşti ca să-l ocolească pe James, de teamă ca nu cumva el să fie acasă şi nu pe teren, la casa vreunuia dintre chiriaşi, sau ocupat cu vreuna dintre sarcinile pentru care fusese angajat.

El apăruse brusc în pragul uşii, exact când trecea ea pe lângă casă, iar tânăra îşi propusese să nu se mai bazeze vreodată pe noroc.

— Elizabeth, aproape că lătră el. Te-am căutat.

Ea aruncă o singură privire în direcţia lui şi se decise, văzându-i expresia înnegurată, că era momentul să inventeze o urgenţă de viaţă şi de moarte pentru acasă.

— Mi-ar plăcea să stăm de vorbă, spuse încercând să treacă repede pe lângă el, dar Lucas e bolnav, iar Jane…

— Ieri nu părea bolnav.

Ea încercă să-i zâmbească dulce, dar era greu cu dinţii strânşi.

— Copiii se îmbolnăvesc foarte repede. Mă scuzi.

El o prinse de braţ.

— Dacă ar fi fost într-adevăr bolnav, atunci n-ai fi

venit deloc la muncă astăzi.

Fir-ar să fie. Avea dreptate.

— Nu am spus că e grav bolnav, se răsti ea, dar aş vrea să mă ocup de el, şi…

— Dacă nu e grav bolnav, atunci sigur ai două minute ca să vorbeşti cu mine.

Apoi, înainte ca ea să apuce să scoată vreun sunet, el o prinse de cot şi o trase înăuntru.

— Domnule Siddons! ţipă Elizabeth.

El închise uşa cu piciorul.

— Credeam că am depăşit stadiul domnului Siddons.

— Am regresat, şuieră ea. Lasă-mă să plec.

— Nu te mai purta de parcă aş fi gata să sar pe tine.

Ea îi aruncă o privire urâtă.

— Nu mi se pare chiar improbabil.

— Dumnezeule mare, spuse el trecându-şi mâna prin păr. Când ai devenit atât de înţepată?

— Când m-ai tras cu forţa la tine în casă!

— N-aş fi făcut asta dacă n-ai fi început să mă minţi.

Ea rămase cu gura căscată, apoi pufni, indignată.

— Cum îndrăzneşti să mă acuzi că te mint!

— Nu e adevărat?

— Ba da, recunoscu ea supărată, însă numai pentru că eşti un individ arogant şi nepoliticos, care nu acceptă un refuz.

— Dacă nu accepţi un refuz, de obicei ţi se acceptă cererile, răspunse el, pe un ton atât de condescendent încât Elizabeth se văzu nevoită să-şi strângă în pumn materialul rochiei, ca să nu fie tentată să-l lovească.

Rosti pe un ton rece, aruncându-i o privire de gheaţă:

— Se pare că nu pot să scap decât dacă-ţi dau voie să spui ce ai de spus. Ce doreai să-mi comunici?

El scutură o bucată de hârtie pe sub nasul ei.

— Am obţinut asta de la lady Danbury.

— Sper că e demisia ta, semnată, rosti ea ca pentru sine.

El se prefăcu a nu auzi.

— E lista de invitaţi a lui lady Danbury. Îmi pare rău să

te informez că niciunul dintre domnii ăştia nu este acceptabil.

— Şi presupun că-i cunoşti personal, pufni ea.

— De fapt, da, îi cunosc.

Ea îi smulse hârtia din mână, rupând un colţ din ea.

— Te rog! spuse în derâdere. Aici sunt doi lorzi şi un şir. Cum ai putea tu să-i cunoşti pe toţi?

— Fratele tău e un şir, îi aminti el.

— Da, dar fratele tău nu este, răspunse ea.

— N-ai de unde să ştii.

Elizabeth ridică brusc privirea.

— Cine eşti?

— Fratele meu nu e şir, răspunse el iritat. Nici nu am un frate. Voiam doar să spun că ai nefericitul obicei să tragi concluzii fără să verifici faptele.

— Ce, rosti ea atât de încet încât pentru el deveni clar că e foarte furioasă, e în neregulă cu bărbaţii ăştia?

— Trei dintre ei sunt însuraţi.

Lui Elizabeth îi tremura bărbia, probabil din cauza forţei cu care strângea din dinţi.

— Ce e în neregulă cu bărbaţii neînsuraţi?

— Ei, de exemplu, dumnealui, spuse, arătând spre sir Bertram Fellport, e un mare beţivan.

— Eşti sigur?

— Nu aş putea să permit să te măriţi cu un alcoolic.

— Nu mi-ai răspuns.

Fir-ar să fie, tenace femeie!

— Da, sunt sigur că e un beţiv. Unul rău.

Ea se uită din nou la bucata de hârtie ruptă pe care o avea în mână.

— Şi lordul Binsby?

— Pariază.

— Excesiv?

James dădu din cap, începând să se distreze.

— Excesiv. Plus că e gras.

Ea începu din nou să arate spre listă.

— Dar ce zici de…

— Însurat, însurat şi însurat.

Ea ridică brusc privirea.

— Toţi trei?

El aprobă din cap.

— Unul dintre ei e chiar fericit în căsnicie.

— Foarte neobişnuit, spuse ea încet.

James refuză să comenteze. Elizabeth răsuflă, iar el observă că tânăra nu mai era nervoasă, ci doar tristă.

— Mai rămân domnul William Dunford şi căpitanul Cynric Andrien. Presupun că unul e diform şi celălalt cam prost?

James era tentat să spună că da, însă ar fi fost suficientă o privire spre Dunford sau spre căpitan ca să-şi dea seama că o păcălise.

— Sunt amândoi consideraţi ca fiind inteligenţi şi chipeşi.

— Atunci care-i problema?

— Dunford e fustangiu.

— Şi?

— Sigur o să-ţi fie necredincios.

— Nu sunt o partidă prea bună, James. Nu pot să mă aştept la bărbatul perfect.

Privirea lui se aprinse.

— Dar ar trebui să te aştepţi la fidelitate. Ar trebui să o ceri cu tot dinadinsul.

Ea îl privi nevenindu-i să creadă.

— Ar fi minunat, sunt sigură, dar nu e la fel de importantă ca…

— Soţul tău, se răsti el, o să-ţi fie credincios, ca să n-aibă de-a face cu mine.

Elizabeth făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată, apoi începu să râdă în hohote. James încrucişă braţele şi se uită urât la ea. Nu era obişnuit ca gesturile lui galante să fie luate în râs.

— James, rosti ea întretăiat, îmi pare foarte rău. Ai fost foarte amabil. Aproape că, rosti ştergându-se la ochi, aproape că ai fost suficient de amabil încât să te iert fiindcă m-ai răpit.

— Nu te-am răpit deloc, spuse el cu amărăciune.

Ea flutură o mână.

— Cum te aştepţi să poţi să-mi aperi onoarea după ce mă mărit?

— N-o să te măriţi cu Dunford, rosti el încet.

— Dacă spui tu, rosti ea cu atâta grijă şi seriozitate încât el înţelese că ar fi dat orice ca să poată să râdă şi mai tare decât înainte. Ce-ar fi să-mi spui ce-i în neregulă cu căpitanul Andrien?

Urmă o pauză lungă. Una foarte, foarte lungă. Într-un final, James izbucni:

— Stă cocoşat.

Încă o pauză.

— Nu e bun de soţ fiindcă stă cocoşat? întrebă ea, nedumerită.

— E un semn de slăbiciune interioară.

— Aşa, deci.

James îşi dădu seama că era nevoie ca Andrien să aibă mai multe defecte.

— Ca să nu mai spun, adăugă, trăgând de timp ca să se gândească la ceva potrivit, că l-am văzut odată ţipând în public la mama lui.

Elizabeth nu reuşi să răspundă nimic. James nu-şi dădea seama dacă din cauză că se străduia să nu râdă sau de stupefacţie.

Şi nici nu era prea sigur că vrea să ştie.

— A fost foarte lipsit de respect, adăugă el.

Fără avertisment, ea întinse mâna şi-l atinse pe frunte.

— Ai făcut febră? Cred că da.

— Nu am febră.

— Te porţi de parcă ai avea.

— Şi, dacă am febră, o să-mi spui să mă culc în pat, ca să mă îngrijeşti cu dragoste şi bunăvoinţă?

— Nu.

— Atunci nu am febră.

Ea făcu un pas înapoi.

— În cazul ăsta, eu trebuie să plec.

James se sprijini de perete, obosit. Era din cauza ei,

înţelese. Dacă nu zâmbea cu toată gura, ca un idiot, atunci neapărat era furios. Dacă nu era furios, era copleşit de dorinţă. Dacă nu asta, atunci… Nici nu mai conta. O privi cum deschide larg uşa, vrăjit de curbura delicată a mâinii ei înmănuşate.

— James? James?

Speriat, el ridică privirea.

— Eşti sigur că Andrien stă cocoşat?

El dădu aprobator din cap, ştiind că avea să-i fie descoperită minciuna a doua zi, dar sperând să poată să inventeze alta, mai isteaţă, ca să o repare pe prima. Elizabeth ţuguie buzele, iar lui i se strânse stomacul.

— Nu ţi se pare ciudat ca un soldat să stea cocoşat?

El ridică din umeri, neputincios.

— Ţi-am spus-o ca să nu te măriţi cu el.

Ea scoase un sunet amuzant, din gât.

— Pot să-l ajut să stea mai drept.

El nu reuşi decât să clatine din cap.

— Eşti o femeie remarcabilă, Elizabeth Hotchkiss.

Ea dădu din cap, apoi ieşi. Înainte să închidă uşa, totuşi, strecură capul înăuntru şi spuse:

— James?

El ridică privirea, iar ea continuă:

— Stai drept!

Capitolul 14

După-amiaza următoare o găsi pe Elizabeth stând posomorâtă în faţa porţii din faţa conacului Danbury, blestemându-se fiindcă fusese toantă, laşă şi…

Îi ascultase sfatul lui Susan şi îşi lăsase carneţelul de notiţe, cel în care ţinea contabilitatea casei, la conac, cu o zi înainte. Fiindcă obiectul era atât de important în viaţa de zi cu zi, trebuia să-l recupereze chiar a doua zi, în timpul petrecerii din grădină.

— Prezenţa mea aici nu are de ce să dea de bănuit, îşi

spuse sieşi. Mi-am uitat carnetul. Am nevoie de el. Nu pot să trăiesc fără el până luni.

Sigur că asta nu explica de ce adusese carnetul cu ea, dat fiind că obiectul nu mai părăsise niciodată căsuţa lor. Aşteptase până aproape de ora patru, când oaspeţii probabil că erau deja afară, ca să se bucure de soarele cald din provincie. Lady Danbury îi spusese că programul includea câteva partide de tenis şi un ceai pe veranda de sud, care nu era tocmai în drumul lui Elizabeth spre conac, dar nu avea de ce să nu o caute pe contesă şi s-o întrebe dacă nu-i văzuse carneţelul.

Nu avea niciun motiv, în afară de mândrie. Doamne, cât ura să facă asta. Se simţea disperată, de parcă ar fi depins de un capăt de aţă. De fiecare dată când bătea vântul, era convinsă că părinţii ei din Rai tresăreau văzând-o cum se umilea. Cât de îngroziţi or fi fost văzând-o aşa, cum încerca să meargă la o petrecere la care nu fusese invitată, obligată să inventeze tot felul de pretexte, şi doar ca să-l cunoască pe un bărbat care, probabil, mergea cocoşat.

Icni. Stătea la poarta din faţă, cu fruntea sprijinită de barele din fier, de douăzeci de minute. Dacă mai aştepta mult acolo, era în pericol să alunece printre gratii şi să-şi prindă capul între ele, precum Cedric Danbury la castelul Windsor.

Nu putea să mai amâne. Ridică bărbia, trase umerii şi începu să meargă înainte, trecând repede prin faţa casei lui James. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie ar fi fost o audientă la el.

Se strecură pe uşa din faţă a conacului Danbury, cu urechile ciulite după zgomotul petrecerii, dar nu auzi decât liniştea. Caietul de notiţe era în bibliotecă, dar ea se prefăcea că nu ştie, aşa că traversă casă, îndreptându-se spre uşile franceze care duceau a terasa din spate.

Acolo, o duzină de doamne îmbrăcate elegant şi de domni asemenea se plimbau prin iarbă. Doi dintre ei aveau rachete de tenis, câţiva beau punci, şi cu toţii râdeau şi vorbeau.

Elizabeth îşi muşcă buzele. Chiar şi vocile lor păreau elegante. Se apropie de terasă. Avea impresia că semăna cu un şoricel timid, dar nu conta. Nimeni nu se aştepta ca însoţitoarea lui lady Danbury să dea buzna la o petrecere cu pas vioi şi obraznic.

Lady D era înconjurată de prieteni, undeva în spatele terasei, pe un fotoliu despre care Elizabeth îşi dădu seama că era din camera albastră. Monstruozitatea acoperită în catifea era singura piesă de mobilier care fusese adusă pe terasă şi juca, fără doar şi poate, rol de tron. Probabil că asta şi fusese intenţia contesei. Două doamne şi un domn erau aşezaţi aproape de ea. Doamnele dădeau atent din cap la fiecare cuvânt al ei, dar domnul avea o privire pierdută, şi niciunul dintre ei nu considera neobişnuit să-l vadă pe Malcom în braţele contesei, cu burta în sus şi lăbuţele desfăcute în X. Arăta precum o pisicuţă care căzuse de la etaj, dar lady Danbury o asigurase pe Elizabeth de nenumărate ori că motanul avea o şiră a spinării foarte flexibilă şi că îi plăcea poziţia respectivă.

Tânăra se apropie puţin, încercând să-şi dea seama ce spunea lady D, ca să poată s-o întrerupă în cel mai puţin nepotrivit moment. Nu era prea greu să-ţi dai seama despre ce discutau, fiindcă era mai mult un monolog susţinut de contesă.

Tocmai se pregătea să păşească înainte şi să-i atragă atenţia, când simţi că o mână o apucă de cot. Se răsuci şi dădu nas în nas cu bărbatul cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată. Păr blond, ochi albaştri ca înaltul cerului. „Chipeş” era un adjectiv prea dur pentru el. Acel bărbat avea chip de înger.

— Mai adu-mi punci, dacă nu te superi, îi spuse el, întinzându-i paharul.

— Nu, îmi pare rău, nu înţelegeţi…

— Acum, rosti el, dându-i o palmă la fund.

Elizabeth simţi cum roşeşte şi îi împinse paharul la loc în mână.

— Faceţi o confuzie. Scuzaţi-mă.

Bărbatul blond îngustă pleoapele, aruncându-i o

privire periculoasă, iar Elizabeth simţi un fior pe şira spinării. Acela nu era un bărbat pe care să-l superi, deşi nici măcar cel mai arţăgos om nu s-ar fi supărat atât din cauza unui pahar cu punci.

Ea ridică din umeri şi încercă să uite incidentul, apropiindu-se de lady Danbury, care o privi surprinsă.

— Elizabeth! exclamă ea. Ce cauţi aici?

Tânăra se strădui să zâmbească frumos, jenată. Până la urmă aveau martori.

— Îmi pare foarte rău că vă deranjez, lady Danbury.

— Prostii. Ce s-a întâmplat? Vreo problemă acasă?

— Nu, nu, nimic îngrozitor.

Aruncă o privire spre domnul de lângă contesă. Avea pielea cam de aceeaşi culoare cu aceea a lui James şi părea să aibă aceeaşi vârstă cu el, dar privirea îl făcea să pară mult mai tânăr. Domnul Siddons văzuse lucruri întunecate, ascunse în privirea lui atunci când credea că ea nu se uită.

Trebuia să nu se mai gândească la James. Domnul de lângă contesă era perfect potrivit. Obiectiv, trebuia să recunoască, bărbatul era incredibil de atrăgător, şi clar nu stătea cocoşat. Doar că nu era James. Elizabeth îşi imaginã că scutură din cap.

— Mă tem că mi-am uitat carneţelul de notiţe aici, spuse, privind din nou spre lady Danbury. Nu l-aţi văzut cumva? Am nevoie de el înainte de începutul săptămânii.

Lady D clătină din cap şi puse mâna în blana deasă a lui Malcom, mângâindu-l pe burtă.

— Nu pot să spun că l-am văzut. Eşti convinsă că l-ai adus cu tine? N-ai mai făcut niciodată aşa ceva.

— Sunt sigură.

Elizabeth înghiţi în sec, întrebându-se de ce adevărul părea atât de mincinos.

— Aş vrea să pot să te ajut, spuse lady Danbury, dar am oaspeţi. Poate ai vrea să-l cauţi tu însăţi? Nu cred că sunt mai mult de cinci sau şase camere în care ar putea să fie, iar servitorii ştiu că ai voie să faci orice vrei la mine în casă.

Elizabeth îndreptă spatele şi dădu din cap. Fusese

trimisă înapoi de unde venise.

— Mă duc să-l caut.

Deodată, bărbatul care stătea lângă lady D sări înainte:

— Vă ajut cu bucurie.

— Dar nu poţi să pleci, se plânse una dintre doamne.

Elizabeth privi curioasă tabloul. Era clar de ce îşi doriseră doamnele să stea alături de contesă.

— Dunford, se răsti aceasta, îţi povesteam despre întâlnirea mea cu acea contesă din Rusia.

— Eu am cunoscut-o deja, răspunse el zâmbind larg, cu neobrăzare.

Elizabeth rămase cu gura căscată. Nu cunoştea pe nimeni care să nu se sperie de lady Danbury. Şi zâmbetul acela… Dumnezeule, nu semăna cu niciunul pe care-l văzuse ea vreodată. Bărbatul era, evident, un mare cuceritor, care frânsese multe inimi.

— Ca să nu mai spun, continuă el, că mi-ar plăcea o vânătoare de comori.

Lady Danbury se încruntă.

— Presupun că e cazul să fac prezentările, atunci. Domnule Dunford, ea e însoţitoarea mea, domnişoara Hotchkiss. Dânsele sunt doamna şi domnişoara Corbishley.

Dunford o luă de braţ pe Elizabeth.

— Excelent. Sunt sigur că o să găsim carneţelul pierdut cât ai zice peşte.

— Dar nu e nevoie…

— Prostii. Nu pot să rezist şi să nu ajut o domniţă la ananghie.

— Nu e tocmai la ananghie, spuse domnişoara Corbishley pe un ton ascuţit precum bâzâitul unei viespi. Şi-a pierdut carneţelul, atâta tot.

Dar Dunford o trăsese deja pe Elizabeth înăuntru, prin uşile terasei. Lady Danbury se încruntă. Domnişoara Corbishley aruncă o privire urâtă spre uşi, de parcă ar fi vrut să dea foc casei. Doamna Corbishley, care arareori găsea motive destul de bune ca să tacă, rosti:

— Eu în locul tău aş da-o afară pe femeia aia. E mult

prea îndrăzneaţă.

Lady Danbury o fixă cu o privire aprinsă.

— Şi pe ce anume îţi bazezi spusele?

— Ei bine, uită-te cum…

— O cunosc pe domnişoara Hotchkiss de mai demult decât te cunosc pe tine, doamnă Corbishley.

— Da, răspunse aceasta, ridicând colţurile gurii într-o manieră foarte neatrăgătoare, însă eu fac parte din familia Corbishley. Îi cunoşti pe ai mei.

— Aşa e, se răsti contesa, şi nu mi-au plăcut niciodată. Dă-mi bastonul.

Doamna Corbishley era prea şocată ca să facă după cum i se ceruse, dar fiica ei avu prezenţa de spirit să apuce bastonul şi să i-l dea lui lady Danbury.

— Nu pot să cred! izbucni doamna Corbishley.

Bum! Lady D se ridică.

— Unde mergeţi? întrebă domnişoara Corbishley.

Contesa îi răspunse pe un ton distras:

— Trebuie să vorbesc cu cineva. Trebuie să vorbesc imediat cu cineva.

După aceea plecă, mişcându-se mai repede decât o făcuse de ani buni.

* * *

— Îţi dai seama, spuse domnul Dunford, că o să-ţi rămân îndatorat până la moarte?

— E o promisiune foarte îndelungată, domnule Dunford, răspunse Elizabeth, amuzată.

— Spune-mi doar Dunford, dacă-ţi face plăcere. Nu mi s-a mai spus de ani buni „domnule”.

Ea nu putu să nu zâmbească. Bărbatul acela avea ceva neobişnuit de prietenos. Elizabeth era obişnuită cu oameni frumoşi, dar foarte năzuroşi, însă Dunford părea să fie excepţia care confirma regula. Ar fi fost un soţ foarte bun, se hotărî, dacă reuşea să-l facă s-o ceară de soţie.

— Foarte bine, atunci, spuse ea. Numai Dunford. De cine încercai să scapi? De lady Danbury?

— Doamne, nu. Agatha se pricepe să te amuze.

— Domnişoara Corbishley? Mi s-a părut că era interesată…

Dunford se înfioră.

— Nici pe jumătate de interesată cât e mama ei.

— Aha.

El ridică o sprânceană.

— Înţeleg că ştii genul.

Ea râse puţin, îngrozită. Doamne, ea era acel gen.

— Aş da o liră, nu doar un penny, ca să aflu ce gândeşti, spuse Dunford.

Elizabeth clătină din cap, nesigură dacă să continue să râdă sau să sape o groapă şi să se arunce în ea.

— Gândurile astea sunt prea scumpe pentru…

Tresări brusc. Oare îl văzuse pe James scoţând capul din camera albastră? Dunford se uită în direcţia privirii ei.

— S-a întâmplat ceva?

Ea flutură din mână, nerăbdătoare.

— O clipă, te rog. Mi s-a părut că văd…

— Ce anume? întrebă el, privind-o atent. Sau pe cine?

Ea clătină din cap.

— Probabil că mă înşel. Mi s-a părut că-l văd pe administratorul averii contesei.

El o privi cu o expresie nedumerită.

— Şi asta e atât de neobişnuit?

Elizabeth clătină din cap. Nu avea cum să încerce să-şi explice situaţia.

— Eu… Cred că am lăsat carnetul în salon. Acolo petrec cel mai mult timp în compania lui lady Danbury.

— Atunci condu-mă tu acolo, my lady.

O urmă în salon. Elizabeth se prefăcu a căuta prin sertare şi dulapuri.

— S-ar putea ca unul dintre servitori să-l fi confundat cu unul dintre carnetele lui lady Danbury şi să-l fi pus bine, explică ea.

Dunford rămase la uşă cât ea căută, prea domn ca să-şi bage nasul în lucrurile contesei. Nu conta nici dacă ar fi căutat alături de ea, gândi Elizabeth cu amărăciune, fiindcă

n-avea cum să găsească obiectul cu pricina, bine ascuns în bibliotecă.

— Poate că e în altă cameră, sugeră Dunford.

— Se poate, deşi…

O bătaie discretă în uşă o întrerupse, iar Elizabeth, care nu ştia cum să încheie propoziţia, îi mulţumi în gând servitorului care apăruse în prag.

— Sunteţi domnul Dunford? întrebă acesta.

— Da, eu sunt.

— Am un bilet pentru dumneavoastră.

— Un bilet?

Dunford întinse mâna şi luă plicul de culoarea untului. În timp ce citea, se încruntă.

— Sper că nu sunt veşti proaste, spuse Elizabeth.

— Trebuie să mă întorc la Londra.

— Imediat?

Elizabeth nu reuşi să-şi ascundă dezamăgirea din glas. N-o făcea să se simtă cum o făcea să se simtă James, dar Dunford ar fi fost bun de însurătoare.

— Mă tem că da, spuse clătinând din cap. Îl omor pe Riverdale.

— Pe cine?

— Pe marchizul de Riverdale. Un prieten bun de-al meu, care, însă, se exprimă în termeni tare vagi. Poftim, priveşte! rosti, scuturând biletul în aer, fără să-i dea fetei ocazia să-l citească. Nu-mi dau seama dacă e ceva urgent sau dacă vrea doar să-mi arate un cal pe care tocmai l-a cumpărat.

— Aha.

Elizabeth nu prea ştia ce altceva să spună.

— Şi mi-ar plăcea să aflu cum a dat de mine, continuă Dunford. Omul a dispărut săptămâna trecută din oraş.

— Pare ceva serios, murmură Elizabeth.

— O să fie, răspunse el, când îl strâng de gât.

Ea înghiţi în sec ca să nu râdă, fiindcă îşi imagină că n-ar fi dat bine. Dunford ridică privirea, uitându-se la chipul ei pentru prima dată în ultimele minute.

— Cred că poţi să continui şi fără mine.

— Sigur, spuse ea zâmbind trist. Am făcut asta timp de douăzeci de ani deja.

Comentariul ei îl luă prin surprindere.

— Eşti o fată cuminte, domnişoară Hotchkiss. Mă scuzi.

După aceea, Dunford dispăru.

— O fată cuminte, îl imită Elizabeth. O fată cuminte. O blestemată de fată cuminte, icni. O fată cuminte şi plictisitoare.

Bărbaţii nu se însurau cu fete cuminţi. Voiau frumuseţe, foc şi pasiune. Voiau, în cuvintele infernalei doamne Seeton, pe cineva unic. Dar nu prea unic. Elizabeth se întrebă dacă ar fi ajuns în iad dacă îi ardea cartea doamnei Seeton.

— Elizabeth.

Ridică privirea şi îl văzu pe James, care îi zâmbea larg din pragul uşii.

— Ce faci? o întrebă.

— Mă gândeam la nemurirea sufletului.

— O îndeletnicire nobilă.

Ea ridică brusc privirea. Tonul lui fusese prea amabil. Şi de ce oare zâmbetul lui îi oprea inima, pe când acela al lui Dunford, care sigur era cea mai potrivită combinaţie de buze şi dinţi de pe lume, nu o făcea decât să vrea să-l bată prieteneşte pe mână?

— Dacă nu deschizi gura curând, spuse James pe un ton enervant de calm, o să-ţi macini dinţii şi n-o să mai rămână nimic de ei.

— L-am cunoscut pe domnul Dunford, spuse ea.

El murmură:

— Chiar aşa?

— Mi s-a părut foarte plăcut.

— Da, e plăcut.

Ea strânse pumnii.

— Mi-ai spus că e un fustangiu.

— Este. Unul foarte plăcut.

Ceva nu era în regulă. Elizabeth simţea. James era puţin cam prea liniştit, deşi ea îi spusese despre Dunford.

Nu era sigură la ce reacţie se aşteptase, dar o lipsă totală de emoţie nu era reacţia potrivită. Îl privi bănuitoare.

— Nu-l cunoşti pe marchizul de Riverdale, nu?

El se înecă.

— James? întrebă ea, grăbindu-se lângă el.

— Puţin praf, spuse el respirând cu greutate.

Elizabeth îl bătu pe spate, apoi încrucişă braţele, prea pierdută în gânduri ca să mai fie atentă la el.

— Cred că acest Riverdale e o rudă de-a contesei.

— Nu mai spune.

Ea îşi atinse obrazul cu degetul.

— Sunt sigură că mi-a vorbit cândva despre el. Vreau să spun că-i e văr, dar, poate, îi e nepot. Are foarte mulţi copii şi nepoţi.

James se forţă să zâmbească din colţul gurii, dar neconvingător, era convins.

— Aş putea s-o întreb despre el. Probabil că ar trebui.

James se văzu nevoit să schimbe repede subiectul.

— Până la urmă, continuă Elizabeth, o să vrea să ştie de ce a plecat Dunford aşa grăbit.

James se îndoia. Agatha îl căutase şi-i ceruse să-l îndepărteze pe Dunford, fustangiu fără scrupule, de Elizabeth.

— Poate ar fi mai bine s-o caut imediat.

El începu să tuşească. Nu avea cum altfel s-o oprească să plece, doar dacă n-ar fi prins-o şi n-ar fi trântit-o pe covor, ca s-o sărute cu pasiune, comportament care, ştia, ei nu i s-ar fi părut politicos.

Poate că nu era singura cale, dar era cea care îi plăcea lui cel mai mult.

— James? întrebă tânăra, privindu-l îngrijorată. Sigur te simţi bine?

El dădu din cap, tuşind încă de câteva ori.

— Nu-mi place tusea asta.

Îi atinse obrazul cu mâna ei caldă şi blândă, iar lui i se tăie răsuflarea. Stătea foarte aproape, mult prea aproape, iar el simţi cum trupul îi răspunde atingerii. Ea îi duse mâna la frunte.

— Nu arăţi prea bine, murmură, deşi n-ai febră.

El spuse un „mă simt bine” abia auzit.

— Aş putea să chem pe cineva să-ţi aducă un ceai.

El clătină repede din cap.

— Nu e nevoie. Sunt…

Tuşi din nou.

— O să-mi fie bine, adăugă, apoi zâmbi pierdut. Vezi?

— Eşti sigur?

Elizabeth făcu un pas înapoi şi-l studie. Cu fiecare clipire, privirea îngrijorată dispărea din ochii ei, înlocuită de o expresie competentă. Păcat, fiindcă îngrijorarea era un preludiu mult mai potrivit pentru un sărut.

— Te simţi bine? reluă ea.

James dădu din cap.

— Atunci, spuse ea pe un ton care lui i se păru foarte lipsit de simpatie, eu plec acasă.

— Aşa curând?

Ea ridică dintr-un umăr cu o mişcare ciudată.

— N-am ce să mai fac aici pe ziua de azi. Domnul Dunford a fost chemat înapoi la Londra de acest marchiz misterios, şi nu cred că o să reuşesc să obţin o cerere în căsătorie de la Adonisul cel blond care m-a confundat cu o servitoare.

— Adonis?

Dumnezeule, aceea fusese vocea sa? Nu ştia că putea să vorbească pe un ton atât de ascuţit.

— Cu chip de înger, explică ea, şi cu manierele unui bou.

El dădu din cap, mai liniştit.

— Fellport.

— Cine?

— Sir Bertram Fellport.

— Aha. Cel care bea prea mult.

— Exact.

— De unde-i cunoşti pe oamenii ăştia?

— Ţi-am spus că într-o vreme obişnuiam să mă învârt în cercuri înalte.

— Dacă eşti aşa de bun prieteni cu oamenii ăştia, de

ce nu vrei să-i saluţi?

Era o întrebare bună, însă James avea un răspuns la fel de bun.

— Şi să le dau voie să vadă cât am decăzut? În niciun caz.

Elizabeth oftă. Ştia exact ce simţea el. Îndurase toate şoaptele din sat, degetele îndreptate către ea şi bârfele. În fiecare duminică îşi ducea familia la biserică, şi în fiecare duminică stătea dreaptă ca o scândură, încercând să se poarte de parcă îşi îmbrăca intenţionat fraţii în haine vechi şi în pantaloni uzaţi la genunchi.

— Avem multe în comun noi doi, spuse încet.

În ochii lui apăru o strălucire, ceva ce părea durere, sau poate ruşine. Elizabeth îşi dădu seama că trebuia să plece, fiindcă nu voia decât să-l cuprindă pe după umeri şi să-l consoleze, de parcă o femeie micuţă ca ea ar fi putut cumva să-l apere pe bărbatul acela mare şi puternic de toate grijile de pe pământ.

Era ridicol, desigur, fiindcă el n-avea nevoie de ea. Şi ea avea nevoie să nu aibă nevoie de el. Emoţiile erau un lux pe care nu putea să şi-l permită în acel moment al vieţii sale.

— Plec, spuse repede, oripilată de tonul răguşit pe care-l auzise în propria-i voce.

Se grăbi pe lângă el, tresărind când îl atinse cu umărul. O secundă crezu că el avea s-o oprească, îl simţi ezitând, mişcându-se, dar până la urmă spuse doar:

— Ne vedem luni?

Ea aprobă cu o mişcare scurtă din cap, apoi se grăbi să iasă.

*

James se uită câteva minute în urma ei, spre cadrul gol al uşii. Parfumul lui Elizabeth rămăsese în aer, un amestec vag de căpşuni şi săpun. Lucruri inocente, sigur, dar destul cât să-i facă trupul să se strângă şi să-l doară de dorul ei. O voia în braţele sale. În braţe! Pe cine păcălea? O

voia sub el, în jurul lui, deasupra lui, lângă el. O voia şi cu asta, basta. Ce naiba ar fi putut să facă?

Aranjase deja să i se trimită o sumă de bani, anonim, bineînţeles. Elizabeth nu ar fi acceptat altfel. Darul lui era menit să pună capăt prostiei cu măritişul. N-ar mai fi avut de ce să se mărite cu primul bărbat solid la trup, şi la portofel, pe care-l convingea s-o ceară de nevastă.

Dar n-avea ce să facă legat de propriile probleme. Când mătuşa lui îl căutase ca să-i spună că Elizabeth plecase cu Dunford, marchizul fusese cuprins de o gelozie mai puternică decât credea că poate să simtă, care îi strânsese inima, îi făcuse sângele să gonească prin vene şi-l transformase într-un individ iraţional, incapabil să se gândească la altceva în afară de cum ar fi putut să-l scoată pe Dunford din Surrey şi să-l trimită înapoi la Londra. La Londra, pe naiba. Dacă ar fi găsit o cale, l-ar fi trimis până la Constantinopol.

Nu voia să mai încerce să se convingă pe sine însuşi că Elizabeth era doar încă una dintr-un şir lung de femei. Gândul la ea în braţele altuia îi făcea rău şi simţea că nu o să poată să continue cu şarada căutării unui soţ pentru ea. Nu, dacă de fiecare dată când o vedea era copleşit de dorinţa să o tragă într-un dulap şi s-o facă numai a lui.

James gemu, resemnat. Începea să-i fie din ce în ce mai clar, pe zi ce trecea, că avea să fie nevoit s-o ia de soţie pe fătucă. Numai aşa putea să-şi liniştească inima şi mintea şi să aibă parte de puţină pace.

Înainte să se însoare cu ea, însă, trebuia să-i spună cine era, şi nu putea să facă asta înainte să-l găsească pe cel care-o şantaja pe Agatha. Îi datora mătuşii sale măcar atât. Putea să-şi lase deoparte propriile dorinţe, pentru vreo două săptămâni.

Şi dacă nu reuşea să rezolve problema în două săptămâni, ei bine, atunci nu ştia ce se va întâmpla. Nu credea că o să poată să reziste mai mult de atât, la cât era de chinuit.

Blestemă cu poftă, în gura mare, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi. Avea nevoie de aer curat.

* * *

Elizabeth încercă să nu se gândească la James în timp ce trecea pe lângă căsuţa lui. Nu reuşi, bineînţeles. Cel puţin nu trebuia să se teamă de o eventuală întâlnire cu el, fiindcă îl lăsase în salon, probabil râzând de ea, care ieşise atât de repede.

Nu, recunoscu pentru sine, probabil că nu râdea de ea. Lucrurile ar fi fost mult mai simple dacă pe el l-ar fi amuzat. Aşa, ea ar fi putut să-l urască.

De parcă ziua aceea nu mersese destul de prost, Malcom decise că s-o tortureze pe ea era mai distractiv decât s-o asculte pe lady Danbury cum le ţine discursuri doamnei şi domnişoarei Corbishley, aşa că imensul motan mergea alături de ea, şuierând şi scuipând la intervale regulate.

— Chiar e necesar să faci asta? întrebă Elizabeth. Să mă urmăreşti numai ca să mă scuipi?

Malcom nu făcu decât să scoată din nou acel şuierat caracteristic pisicilor.

— Eşti o bestie. Nimeni nu crede că mă scuipi, să ştii, fiindcă o faci doar când suntem singuri.

Pisica râânji, iar Elizabeth ar fi putut să jure că aşa se întâmplase. Încă se mai certa cu nemernicul de motan când ajunse la grajduri. Malcom era ocupat să o mârâie, iar tânăra îl apostrofa şi-i cerea să tacă, motiv pentru care, probabil, ea nu auzi paşii care se apropiară.

— Domnişoară Hotchkiss.

Elizabeth ridică imediat privirea. Sir Bertram Fellport, Adonis cel blond cu figură de înger, stătea în faţa ei. Puţin cam aproape, chiar.

— Bună ziua, domnule, răspunse ea, făcând un pas discret şi, spera ea, inofensiv, înapoi.

El zâmbi, iar ea aproape că se aşteptă ca în jurul capului lui să apară heruvimi care să cânte imnuri.

— Sunt Fellport, spuse bărbatul.

Ea dădu din cap. Ştia deja asta, dar nu crezu că era

necesar să-l informeze şi pe el.

— Mă bucur să vă cunosc.

— Ţi-ai găsit carneţelul de notiţe?

Probabil că ascultase conversaţia cu lady Danbury.

— Nu, răspunse ea, nu l-am găsit. Sunt sigură, oricum, că o să apară. Aşa se întâmplă cu lucrurile astea.

— Da, murmură el, privind-o intens cu ochii lui albaştri şi făcând-o să se simtă incomod. Lucrezi de mult pentru lady Danbury?

Elizabeth mai făcu un pas înapoi.

— De cinci ani.

El întinse mâna şi-o mângâie pe obraz.

— Probabil că te simţi foarte singură.

— Ba deloc, rosti ea înţepat. Mă scuzaţi.

El se repezi şi-o cuprinse de talie cu putere, provocându-i durere.

— Nu te scuz deloc.

— Sir Bertram, spuse ea, reuşind să vorbească pe un ton egal în ciuda faptului că inima îi bătea cu putere, e nevoie să vă amintesc că sunteţi oaspete în casa lui lady Danbury?

El o trase de încheietură, obligând-o să se apropie.

— Eu pot să-ţi amintesc că eşti angajata contesei şi, din acest motiv, ai obligaţia să-i faci să se simtă bine pe invitaţii ei?

Elizabeth se uită în acei ochi uimitor de albaştri şi văzu în ei ceva foarte rece şi urât. I se strânse stomacul şi înţelese că trebuia să scape imediat de el. Bărbatul o trăgea spre grajduri şi, odată ce-ar fi ascuns-o de ochii lumii, ea n-ar mai fi avut cum să scape.

Ţipă, dar ţipătul ei fu întrerupt brusc de o mână care-i acoperi brutal gura.

— O să faci ce spun eu, îi şuieră el la ureche, şi după aceea o să-mi spui mulţumesc.

În acel moment se îndeplini cele mai mari temeri ale lui Elizabeth, fiindcă simţi cum Fellport o trage spre grajduri.

Capitolul 15

James mergea, cu mâinile în buzunare, spre grajd. Se lăsase în voia uneia dintre rarele sale dispoziţii proaste. Nu adesea trebuia să-şi refuze ceva ce voia cu adevărat, şi îl indispunea să amâne s-o curteze pe Elizabeth.

Aerul proaspăt nu-l ajutase prea mult, aşa că se hotărâse că următorul lucru pe care trebuia să-l facă era să călărească o vreme. O cursă dură, infernală, în care să simtă vântul în păr şi viteza în tot corpul. Ca administrator al averii Agathei putea să ia orice cal din grajd şi, chiar dacă era neobişnuit ca un angajat să galopeze ca nebunul, James intenţiona să mâne calul atât de repede încât nimeni să nu-l poată recunoaşte.

Când ajunse la grajduri, însă, îl găsi pe Malcom stând în două picioare şi zgâriind nebuneşte la uşă, mieunând ca un spirit din iad.

— Dumnezeule, pisico! Ce te-a apucat?

Malcom scoase un mieunat prelung, făcu câţiva paşi în spate, apoi lovi uşa cu capul. Atunci observă James că uşile laterale ale grajdului erau închise, lucru ciudat pentru acel moment al zilei. Deşi caii oaspeţilor fuseseră ţesălaţi de mult, şi vizitii probabil că plecaseră la tavernă ca să bea ceva, tot nu exista niciun motiv ca uşile să fie închise. Era o zi călduroasă, iar caii aveau nevoie de orice pală de vânt, oricât de firavă.

James deschise porţile, tresărind când auzi scârţâitul ascuţit al unei balamale ruginite. Probabil că el ar fi trebuit să se ocupe de astfel de lucruri, sau măcar să pună pe altcineva să facă treaba în locului lui. Bătu cu palma înmănuşată în coapsă un moment, apoi se îndreptă spre dulapul cu unelte, ca să caute ceva cu care să ungă balamaua. N-avea să dureze prea mult şi în plus se gândea că puţină muncă i-ar fi folosit.

Când întinse mâna ca să deschidă uşa dulapului, însă, auzi un sunet ciudat. Nu mai mult decât un foşnet, dar nu

un zgomot făcut de cai.

— E cineva aici? strigă James.

Se auzi din nou acelaşi foşnet, mai grăbit şi mai agitat, însoţit de un geamăt panicat. Marchizului îi îngheţă sângele în vene. Erau duzini de compartimente pentru cai, iar sunetul putea să vină din oricare dintre ele. Cu toate astea, cumva, el ştiu. Picioarele îl duseră în cel mai îndepărtat colţ şi, cu un strigăt sălbatic, smulse uşa din balamale.

* * *

Elizabeth ştia cum arăta iadul. Avea ochi albaştri, părul blond şi un zâmbet crud. I se opuse lui Fellport din toate puterile, dar era atât de uşoară încât el o trase spre capătul grajdului de parcă ar fi fost o pană.

Acolo, gura lui se lipi cu putere de a ei, iar ea încercă din răsputeri să nu desfacă buzele. Poate că îi fura demnitatea şi controlul, dar avea de gând să apere măcar o parte din ea în faţa lui.

El se retrase şi o lipi de un stâlp, strângându-i cu putere braţele.

— Te-am sărutat, domnişoară Hotchkiss, rosti pe un ton alunecos. Mulţumeşte-mi.

Ea nu făcu decât să-l privească revoltată. Fellport o trase spre el, apoi o împinse la loc pe stâlp, zâmbind larg când îi auzi capul lovindu-se de lemnul tare şi crăpat.

— Cred că trebuie să-mi spui ceva, rosti cu o dulceaţă otrăvitoare.

— Du-te naibii! strigă ea.

Ştia că nu trebuia să-l provoace şi că, dacă făcea asta, el avea să se răzbune, dar, blestemat să fie, n-avea să-i dea control asupra cuvintelor ei.

Fellport îi aruncă o căutătură urâtă şi, pentru un moment binecuvântat, Elizabeth se gândi că, poate, n-avea s-o pedepsească pentru că-l insultase. După aceea, însă, mormăind furios, el o trase de lângă stâlp şi o aruncă într-un compartiment gol al grajdului. Elizabeth ajunse în fân şi

încercă imediat să se ridice, însă Fellport se mişca atât de repede şi era atât de mare încât forţa cu care se aruncă asupra ei îi tăie tinerei răsuflarea.

— Lasă-mă în pace, neme…

El îi astupă gura cu mâna şi îi răsuci dureros capul într-o parte. Ea simţi fânul aspru care-i înţepa obrazul, dar nu-şi dădu seama dacă durea. Nu simţea nimic. Îşi părăsea corpul, mintea ei simţind că nu putea să treacă de o aşa oroare decât dacă se retrăgea, privea de deasupra, se despărţea de trupul acela, cel pe care-l abuza Fellport, şi-l făcea să-i fie străin.

Atunci, exact când separarea era aproape completă, auzi un zgomot. Fellport îl auzi şi el, iar mâna îi apăsă mai tare peste gura ei şi bărbatul rămase nemişcat. Se auzise poarta grajdului, care scârţâia. Grăjdarul intenţionase să o ungă cu o zi înainte, dar fusese chemat să ducă la bun-sfârşit o altă sarcină, iar în acea zi toată lumea fusese ocupată cu oaspeţii.

Scârţâitul însemna că mai era cineva cu ei şi, dacă era cineva acolo, Elizabeth avea o şansă.

— E cineva?

Vocea lui James. Elizabeth se zbătu aşa cum nu se mai zbătuse în viaţa ei. Găsi o forţă pe care nu visase că o are şi gemu şi strigă sub mâna lui Fellport.

Evenimentele următoare se pierdură în ceaţă. Elizabeth auzi un strigăt aproape inuman, apoi uşa se deschise, spărgându-se. Fellport fu ridicat de deasupra ei, iar ea se ghemui într-un colţ, strângându-şi rochia sfâşiată la piept.

James era ca posedat. Îl lovea pe celălalt bărbat cu brutalitate, şi în ochi avea o privire sălbatică. Îl împinse pe agresor cu capul în fân şi spuse:

— Îţi place gustul fânului? şuieră el. Îţi place să ţi se apese capul pe podea?

Elizabeth se uită la ei, fascinată şi îngrozită.

— Te simţi puternic dacă o ţii pe ea la pământ, dacă abuzezi pe cineva care e cât jumătate din tine? Asta e? Faci orice vrei fiindcă eşti mai mare şi mai puternic?

James îl împinse şi mai jos, frecându-i chipul în fân şi-n praf.

— Dar eu sunt mai mare şi mai puternic decât tine. Cum e, Fellport? Cum îţi e la mila mea? Aş putea să te fac bucăţi.

Urmă o tăcere aspră, întreruptă numai de respiraţia îngreunată a lui James. Îl privea fix pe Fellport, dar păru pierdut în depărtare când şopti:

— Am aşteptat momentul ăsta. Am aşteptat ani de zile ca să mă răzbun.

— Pe mine? ţipă Fellport.

— Pe voi toţi, se răsti James. Pe fiecare, de la primul la ultimul. N-am putut s-o salvez pe…

Se opri, şi nimeni nu mai respiră cât timp muşchii feţei lui tresăriră.

— Pot s-o salvez pe Elizabeth, şopti el. Nu te las să-i iei demnitatea.

— James? şopti tânăra.

Dumnezeule, avea de gând să-l omoare, iar ea, Dumnezeu s-o ierte, voia să-l vadă mort. Voia să-l facă mici fărâme pe bărbat, dar nu voia să-l vadă spânzurat pe James, şi sigur asta s-ar fi întâmplat. Fellport era baronet, şi un administrator de moşie nu avea cum să scape dacă omora un baronet.

— James, spuse mai tare, trebuie să te opreşti.

El se opri puţin, destul cât Fellport să-i vadă chipul.

— Tu! gemu acesta.

James tremura, dar vorbi pe un ton egal:

— Cere-i scuze domnişoarei.

— Stricatei ăsteia?

James îl lovi cu capul de duşumea.

— Cere-i scuze.

Fellport nu scoase niciun cuvânt. Atunci, cu o mişcare atât de rapidă încât Elizabeth aproape că n-o văzu, James scoase un pistol. Fetei i se tăie respiraţia şi îşi duse mâna tremurândă la gură. Se auzi un zgomot puternic, apoi James apăsă pistolul pe capul lui Fellport.

— Cere-i scuze domnişoarei.

— Eu, eu…

Fellport începu să tremure necontrolat şi nu reuşi să mai spună nimic. James mută pistolul încet, cu o mişcare aproape drăgăstoasă, spre tâmpla agresorului.

— Cere-ţi scuze.

— James, rosti Elizabeth pe un ton îngrozit, trebuie să te opreşti. Nu-i nimic, n-am nevoie de…

— Ba e ceva! se răsti el. N-o să fie niciodată bine ce-a făcut el, şi o să-şi ceară scuze sau îl…

— Îmi pare rău!

Cuvintele explodară din gura lui Fellport, ascuţite, panicate. James îl apucă de guler şi îl ridică de jos. Omului i se tăie răsuflarea când materialul îi intră în carne.

— O să pleci de la petrecerea asta, spuse James pe un ton letal.

Fellport scoase doar un sunet înecat. James se întoarse spre Elizabeth, fără să-i dea drumul celuilalt.

— Mă întorc imediat.

Ea dădu speriată din cap, împletindu-şi degetele ca să încerce să le oprească din tremurat. James îl trase afară pe Fellport, lăsând-o pe Elizabeth singură în grajd. Singură, cu o mie de întrebări.

De ce avea James un pistol? Unde învăţase să lupte cu atâta precizie? Loviturile lui nu erau acelea ale unui pugilist amator, ci ale cuiva învăţat să ucidă. Şi mai erau întrebările înfiorătoare, cele care-i făceau inima să continue să bată mai tare şi trupul să tremure. Dacă James n-ar fi dat peste ei? Dacă Fellport ar fi devenit brutal? Dacă…

Nu putea să-şi trăiască viaţa gândindu-se la ce ar fi putut să se întâmple, iar Elizabeth ştia că nu făcea decât să-şi prelungească suferinţa dacă se concentra pe ce ar fi putut să se întâmple în loc să se gândească la ce se întâmplase de fapt, dar nu putea să se oprească şi îşi tot amintea atacul. De fiecare dată ajungea la momentul în care James o salvase, dacă el nu apărea atunci, Fellport insista, o dezbrăca, o rănea şi o lua cu forţa…

— Opreşte-te! spuse cu voce tare, apăsându-şi tâmplele cu degetele şi aşezându-se pe duşumea.

Începu să tremure violent, iar suspinele pe care nu-şi dăduse voie să le simtă începură să i se adune în capul pieptului. Respiră adânc, încercând să-şi ţină corpul trădător sub control, dar nu era suficient de puternică să împiedice lacrimile.

Îşi lăsă capul să-i cadă în palme şi începu să plângă. Curând simţi ceva foarte neobişnuit. Malcom i se sui în braţe şi începu să-i lingă lacrimile, lucru care o făcu să plângă şi mai tare.

* * *

Discuţia lui James cu sir Bertram Fellport a fost foarte scurtă. Nu era nevoie de prea multe cuvinte ca să-i explice baronetului ce avea să se întâmple dacă mai călca vreodată pe proprietatea lui lady Danbury. Fellport tremura de frică şi furie, iar James îi spuse să stea departe de Elizabeth, oriunde s-ar fi aflat ea.

Până la urmă, dacă voia s-o ia de nevastă, cu siguranţă că ea şi cu Fellport s-ar fi văzut la Londra.

— Ne-am înţeles? întrebă James pe un ton înfiorător de calm.

Fellport aprobă cu o mişcare din cap.

— Atunci pleacă naibii de aici.

— Trebuie să-mi iau lucrurile.

— O să pun să-ţi fie aduse, rosti James apăsat. Ai venit cu trăsura?

Fellport clătină din cap.

— M-a adus Binsby.

— Bine. Oraşul e la mai puţin de o milă depărtare. Poţi să plăteşti pe cineva să te ducă în Londra de acolo.

Fellport aprobă din cap.

— Şi dacă spui vreun cuvinţel despre ce s-a întâmplat, rosti James pe un ton letal, dacă povesteşti cuiva că m-ai văzut aici, te omor.

Fellport dădu din nou din cap, pregătit parcă să-i urmeze ordinele şi să plece, dar James încă-l ţinea de guler.

— Încă un lucru, spuse el. Dacă vorbeşti despre mine,

aşa cum am spus, te omor. Dar dacă vorbeşti despre domnişoara Hotchkiss…

În acel moment, Fellport făcu pe el.

— O să te omor încet.

James îi dădu drumul, iar baronetul se împletici câţiva paşi, apoi o luă la sănătoasa. James îl privi cum dispare în spatele unui deal, apoi intră din nou în grajd. Nu-i plăcuse s-o lase pe Elizabeth singură după o experienţă atât de traumatizantă, dar nu avusese de ales. Trebuia să se ocupe de Fellport, şi nu credea că Elizabeth ar fi vrut să fie în aceeaşi încăpere cu nemernicul mai mult decât era necesar.

Plus că baronetul ar fi putut să-l dea de gol în orice moment. În clipa în care intră în grajd, o auzi cum plânge.

— Fir-ar să fie, şopti, repezindu-se la ea.

Nu ştia cum s-o facă să se simtă mai bine şi n-avea nici cea mai mică idee ce să facă. Ştia numai că ea avea nevoie de el, şi se ruga să n-o dezamăgească. Ajunse în capătul grajdului, la compartimentul al cărui uşă încă atârna ca beată din balamale. Elizabeth era ghemuită lângă peretele din spate, cu braţele în jurul gambelor şi cu capul pe genunchi. Pisica se strecurase în spaţiul îngust dintre coapsele ei şi restul trupului şi, spre uluirea lui James, încerca s-o liniştească.

— Lizzie? şopti el. Vai, Lizzie.

Ea se legăna încet, dintr-o parte într-alta, şi James văzu cum umerii îi tresăreau la fiecare răsuflare întretăiată. Cunoştea acel gen de răsuflare, aceea care apare atunci când încerci să-ţi ţii emoţiile sub control dar nu eşti suficient de puternic.

Se apropie repede de ea şi se aşeză alături, în fân. O cuprinse pe după umerii subţiri şi şopti:

— A plecat.

Ea nu răspunse, dar o simţi încordându-se. O privi. Avea hainele murdare, dar nu rupte şi, deşi era destul de sigur că Fellport nu apucase să o violeze, se rugă ca atacul să nu fi mers mai departe de un sărut apăsat.

Sărut! Aproape că scuipă cuvântul. Orice i-ar fi făcut

Fellport, oricât şi-ar fi forţat buzele peste buzele ei, acela nu fusese un sărut. Îi privi creştetul. Părul ei blond deschis era plin de paie şi, cu toate că nu-i vedea chipul, şi-o imagină pierdută, la distanţă.

Strânse pumnii. Sentimentul familiar de neputinţă îl cuprindea din nou. Simţea teroarea care se încolăcea în sufletul lui şi-i strângea stomacul.

— Te rog, şopti, spune-mi ce pot să fac.

Ea nu scoase niciun sunet, dar se lipi mai strâns de el, iar James o ţinu mai aproape.

— N-o să te mai deranjeze niciodată, spuse el apăsat, îţi promit.

— Încerc din răsputeri să fiu puternică, spuse ea întretăiat. În fiecare zi încerc…

James se răsuci şi o apucă de umeri, forţând-o să ridice privirea înlăcrimată spre el.

— Eşti puternică, spuse. Eşti cea mai puternică femeie pe care o cunosc.

— Încerc din răsputeri, spuse ea din nou, de parcă s-ar fi străduit să se asigure pe sine că nu minţea. În fiecare zi. Dar n-am fost destul de puternică. N-am fost…

— Nu spune asta. N-a fost vina ta. Bărbaţii ca Fellport…

James făcu o pauză ca să inspire adânc, întretăiat.

— Le fac rău femeilor. Numai aşa ştiu ei să se simtă puternici.

Ea nu spuse nimic, iar el o văzu cum încearcă să nu plângă.

— Violenţa asta e un defect al lui, nu are legătură cu tine.

Clătină din cap şi închise ochii pentru doar o clipă, apoi continuă:

— Nu i-ai cerut tu să-ţi facă asta.

— Ştiu, spuse ea, clătinând din cap şi zâmbindu-i cu cel mai trist zâmbet pe care-l văzuse vreodată. Dar n-am putut nici să-l opresc.

— Elizabeth, are de două ori greutatea ta!

Ea oftă prelung şi se retrase, lipindu-se de perete.

— Am obosit să fiu puternică. M-am săturat. Din ziua în care tata a murit…

James se uită la ea, încercă să-i prindă privirea care devenise distantă şi un sentiment ciudat, apăsător, îi strânse inima.

— Elizabeth, întrebă cu grijă, cum au murit părinţii tăi?

— Mama a murit într-un accident cu trăsura, spuse ea cu vocea spartă. Toată lumea a văzut trăsura distrusă. I-au acoperit trupul, dar toţi au văzut-o moartă.

El aşteptă o clipă, dându-i timp să vorbească şi despre tatăl ei, dar ea nu mai spuse nimic. Până la urmă, el întrebă în şoaptă:

— Şi tatăl tău?

— S-a sinucis.

James se miră, apoi îl cuprinse o furie greu de controlat. Nu ştia ce se întâmplase ca să-l facă pe tatăl ei să simtă atâta disperare, dar domnul Hotchkiss alesese calea laşului şi o lăsase pe fiica lui mai mare să aibă grijă de familia sa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, încercând să-şi ascundă furia.

Elizabeth ridică privirea şi de pe buze îi ieşi un sunet plin de amărăciune, fatalist.

— Trecuseră şase luni de la accidentul mamei. El întotdeauna a…

Se înecă şi tăcu, apoi continuă:

— Întotdeauna a iubit-o cel mai mult pe ea.

James începu să spună ceva, dar cuvintele ieşeau de pe buzele lui Elizabeth cu viteza unei cascade, de parcă s-ar fi rupt un zăgaz şi acum tânăra nu mai putea să oprească emoţia.

— N-a putut să meargă mai departe, spuse cu ochii strălucind de furie. În fiecare zi se îndepărta tot mai mult, pleca într-un loc secret, în care niciunul dintre noi nu putea să ajungă. Şi am încercat! Dumnezeule, îţi jur, am încercat.

— Ştiu, murmură el, strângându-i puţin umărul. Ştiu. Ştiu că aţi încercat.

— Chiar şi Jane şi Lucas. Se urcau în braţele lui, la fel ca înainte, dar el îi dădea la o parte. Nu ne mai îmbrăţişa, nu ne mai atingea. Spre final nici măcar nu ne mai vorbea.

Trase aer în piept, cu sete, dar nu o ajută să se liniştească.

— Am ştiut întotdeauna că nu putea să ne iubească aşa cum o iubise pe ea, dar aş fi crezut că ne iubea, totuşi, destul de mult.

Strânse pumnii, iar James o privi dezolat cum îl duce pe unul dintre ei la gură. Întinse mâna şi îi mângâie degetele, simţindu-se uşurat când ea îl prinse de mână.

— Am crezut, rosti Elizabeth, şoptind cu amărăciune, că ne iubea suficient cât să nu-şi ia viaţa.

— Nu e nevoie să mai spui nimic, şopti James, ştiind că momentul acela avea să-l urmărească tot restul vieţii. Nu trebuie să-mi spui.

— Nu, clătină ea din cap, vreau să-ţi spun. N-am mai rostit niciodată cuvintele acestea.

El aşteptă cât timp ea îşi căută curajul.

— S-a împuşcat, spuse ea abia şoptit. L-am găsit în grădină. Era atâta sânge…

Înghiţi în sec.

— N-am văzut niciodată atâta sânge.

James tăcu, dorindu-şi să spună ceva ca s-o ajute, dar ştiind că n-avea ce. Ea râse amar.

— Am încercat să-mi spun că a fost ultima lui dovadă de iubire, să se împuşte în grădină. Am făcut multe drumuri până la fântână, dar măcar sângele s-a scurs în pământ. Dacă s-ar fi împuşcat în casă, numai Dumnezeu ştie cum aş fi curăţat.

— Şi ce ai făcut? întrebă el încet.

— Am făcut să pară un accident de vânătoare, şopti ea. L-am târât în pădure. Toată lumea ştia că era vânător şi nimeni n-a bănuit altceva sau, dacă au bănuit, n-au spus nimic.

— L-ai târât? întrebă el, nevenindu-i să creadă. Tatăl tău era un bărbat mic? Adică, tu eşti mignonă şi…

— Era cam cât tine, dar ceva mai subţire. Nu ştiu de

unde am avut putere, spuse ea clătinând din cap. Probabil din teroare. N-am vrut să ştie copiii ce făcuse, adăugă, privindu-l deodată nesigură. Ei încă nu ştiu.

James îi strânse mâna.

— Am încercat să nu-l vorbesc de rău.

— Şi ai dus povara asta timp de cinci ani, rosti el cu blândeţe. Secretele sunt greu de dus, Elizabeth. Mai ales când le duci singur.

Umerii ei se ridicară într-un gest obosit.

— Poate că am greşit, dar m-am speriat. N-am ştiut ce altceva să fac.

— Mie mi se pare că ai făcut exact ce trebuia să faci.

— A fost înmormântat în pământ sacru, rosti ea pe un ton egal. Biserica, toţi în afară de mine, cred că n-a fost sinucidere. Toţi ne-au oferit condoleanţe, au spus că e o tragedie, iar eu abia dacă puteam să mă abţin să nu le strig adevărul.

Întoarse capul ca să se uite la el. Avea ochii umezi, de culoarea violetelor.

— Nu mi-a plăcut că în ochii tuturor a părut un erou. Eu am ascuns sinuciderea, dar nu voiam decât să le spun că a fost un laş, că m-a lăsat pe mine să strâng în urma lui. Voiam să-i apuc şi să-i zgâlţâi şi să le cer să nu mai tot spună ce tată bun a fost el. Fiindcă n-a fost, rosti apăsat, cu indignare. N-a fost un tată bun. Am fost doar nişte obstacole în viaţa lui. O voia numai pe mama, nu şi pe noi.

— Îmi pare rău, şopti James luând-o de mână.

— Nu e vina ta.

El zâmbi, încercând s-o facă şi pe ea să zâmbească.

— Ştiu, dar tot îmi pare rău.

Ei îi tremurară buzele, aproape zâmbind, dar nu tocmai.

— Nu-i ironic? Ai crede că iubirea e un lucru bun, nu?

— Iubirea e un lucru bun, Elizabeth.

Şi vorbea serios. Mai serios decât visase vreodată că ar putea să vorbească despre iubire. Ea clătină din cap.

— Părinţii mei s-au iubit prea mult unul pe celălalt. N-a rămas destul pentru noi, restul, şi după ce s-a dus

mama… Noi pur şi simplu n-am putut s-o înlocuim.

— Nu e vina ta, spuse James, căutându-i fascinat privirea. Nu există limite în iubire. Dacă inima tatălui tău n-a fost destul de mare pentru toată familia lui, ăsta e un defect al lui, nu al vostru. Dacă ar fi fost bărbat, şi-ar fi dat seama că un copil e o extensie minunată a dragostei pe care i-o purta mamei tale şi ar fi găsit puterea să continue în absenţa ei.

Elizabeth se gândi la cuvintele lui, lăsându-le să pătrundă încet în inima ei. Ştia că James avea dreptate, că slăbiciunile tatălui ei fuseseră ale lui, nu ale ei, dar era al naibii de greu să accepte asta. Ridică privirea spre James, care se uita la ea cald şi blând.

— Probabil că părinţii tăi te-au iubit foarte mult, spuse ea încet.

El tresări şi se retrase puţin, surprins.

— Părinţii mei, rosti încet, nu s-au iubit unul pe celălalt.

— Aha, spuse ea încet. Poate că e mai bine aşa. Până la urmă, ai mei…

— Ce-a făcut tatăl tău, o întrerupse James, a fost un gest de slăbiciune şi de laşitate. Ce-a făcut tatăl meu…

Elizabeth văzu durerea din ochii lui şi-i strânse mâna.

— Ce-a făcut tatăl meu, şopti el apăsat, ar trebui să-i asigure locul în iad.

Elizabeth simţi că i se usucă gura.

— Ce vrei să spui?

Urmă o tăcere lungă şi, când James vorbi în sfârşit, vocea îi sună ciudat.

— Eu aveam şase ani când a murit mama.

Elizabeth nu spuse nimic.

— Mie mi-au spus că a căzut pe scări. Şi-a rupt gâtul. Aşa o tragedie, spuneau cu toţii.

— Nu se poate, rosti Elizabeth fără să vrea.

James se întoarse brusc spre ea.

— Mama a încercat mereu să-mi spună că era neîndemânatică, dar eu o văzusem dansând. Fredona şi valsa de una sigură prin camera de concerte. Era cea mai

frumoasă şi mai graţioasă femeie pe care o văzusem vreodată. Uneori mă lua în braţe şi dansa, cu mine sprijinit de şoldul ei.

Elizabeth încercă să-i aline durerea zâmbindu-i.

— Aşa făceam şi eu cu Lucas.

James scutură din cap.

— Nu era deloc neîndemânatică. Nu se lovea niciodată de nimic şi nu răsturna nimic. El o lovea, Elizabeth. O lovea în fiecare zi.

Ea înghiţi în sec, cu buza de jos prinsă între dinţi. Deodată, furia lui dezlănţuită împotriva lui Fellport avea mult mai mult sens. Supărarea lui avea mai mult de douăzeci de ani şi îl însoţise de prea multă vreme.

— Te-a lovit şi pe tine? întrebă ea în şoaptă.

El clătină din cap.

— Niciodată. Eu eram urmaşul lui, şi îi amintea ei asta tot timpul. Ea nu mai valora nimic după ce mă făcuse pe mine. Poate că era soţia lui, dar eu eram sânge din sângele lui.

Pe Elizabeth o traversă un fior şi tânăra ştiu că el repeta cuvinte pe care le auzise de prea multe ori.

— Se folosea de mine, continuă James, privind în gol şi cu mâinile lui mari tremurând. Mă folosea ca să-şi înteţească furia împotriva ei. Nu era niciodată de acord cu felul în care mă creştea ea. Dacă o vedea că mă lua în braţe sau mă liniştea când plângeam, făcea o criză de nervi. Ţipa că mă răsfaţă şi că avea să mă transforme într-un netot.

— Vai, James, rosti Elizabeth mângâindu-i părul.

Nu se putuse opri, fiindcă nu văzuse niciodată pe nimeni să aibă mai multă nevoie de consolare.

— Aşa am învăţat să nu plâng, rosti el, clătinând din cap cu disperare. După o vreme, am început să mă feresc de îmbrăţişările ei. Dacă nu o mai prindea cu mine în braţe, poate că n-avea să mai dea în ea.

— Dar el nu s-a oprit, aşa e?

— Nu. Găsea întotdeauna un motiv ca s-o pună la locul ei. Până la urmă…

Oftă adânc.

— Până la urmă a decis că locul ei era la picioarele scărilor.

Elizabeth simţi ceva fierbinte pe obraji şi abia atunci îşi dădu seama că plângea.

— Cu tine ce s-a întâmplat?

— Ăsta, rosti James puţin mai tare, este, probabil, singurul lucru bun din toată povestea asta. Mătuşa mea, sora mamei mele, a venit şi m-a luat la ea. Cred că bănuise întotdeauna că mama era abuzată, dar nu visase că lucrurile stăteau atât de rău. Mult mai târziu mi-a spus că pentru nimic în lume n-avea să-l lase pe tata să se apropie de mine.

— Crezi că ar fi făcut asta?

— Nu ştiu. Eram preţios, ca unic moştenitor, dar omul avea nevoie să abuzeze pe cineva şi, dacă mama nu mai era…

Ridică din umeri.

— Cred că mătuşa ta e o femeie foarte specială.

El o privi, dorindu-şi mai mult decât orice să-i spună adevărul, dar nu putu. Nu încă.

— Aşa este, rosti emoţionat. Ea m-a salvat. Ar fi putut la fel de bine să mă scoată dintr-o clădire în flăcări. M-a salvat.

Elizabeth îl atinse pe obraz.

— Cred că ea te-a învăţat cum să fii fericit.

— Încerca să mă ia în braţe, spuse el. În primul an a încercat să-mi arate iubire, şi eu mă tot feream. Credeam că unchiul meu ar fi bătut-o dacă mă lua în braţe.

Îşi trecu mâna prin păr şi lăsă să-i scape un râs furios.

— Poţi să crezi aşa ceva?

— Cum să fi gândit altfel? întrebă Elizabeth încet. Tatăl tău era singurul bărbat pe care-l ştiai.

— Ea m-a învăţat cum să iubesc, mai spuse el, răsuflând întretăiat. Încă nu sunt prea priceput la iertare, dar ştiu ce e iubirea.

— Tatăl tău nu merită să fie iertat, spuse ea. Am încercat mereu să trăiesc după cuvântul lui Dumnezeu şi

ştiu că ar trebui să întoarcem şi celălalt obraz, dar tatăl tău nu merită asta.

James tăcu un moment, apoi se întoarse spre ea şi spuse:

— A murit când aveam eu douăzeci de ani. N-am mers la înmormântare.

Era cea mai mare insultă pentru un părinte, de la copilul său. Elizabeth dădu din cap aprobator.

— L-ai văzut când erai mic?

— Uneori eram obligat, nu puteam să evit. Eram fiul lui. Legal, mătuşa mea nu avea niciun drept, dar a fost puternică şi l-a intimidat. Nu cunoscuse niciodată o femeie care să-l înfrunte şi nu ştia cum să se poarte cu ea.

Elizabeth se aplecă înainte şi-l sărută pe frunte, cu blândeţe.

— În seara asta o să mă rog şi pentru mătuşa ta.

Îi duse mâna la obraz şi îl mângâie cu regret, dorindu-şi să poată să dea timpul înapoi şi să-l ia în braţe pe băieţelul de demult, să-i arate că lumea putea să fie un loc sigur şi plin de iubire.

El îşi răsuci capul în palma ei şi o sărută, căutându-i căldura pielii şi bucurându-se de căldura din inima ei.

— Mulţumesc, şopti.

— Pentru ce?

— Pentru că eşti aici. Pentru că m-ai ascultat. Pentru că eşti cine eşti.

— Atunci şi eu îţi mulţumesc. Pentru aceleaşi lucruri.

Capitolul 16

În timp ce-o conducea pe Elizabeth acasă, James începu să-şi vadă foarte clar viaţa. De când fusese dat afară de la minister, nu făcuse decât să plutească mai mult decât

să trăiască. Începuse să se simtă mereu trist, ştiind că trebuia să facă paşi înainte, dar nemulţumit de opţiunile pe care le avea. Ştia că era nevoie să se însoare, dar aproape toate femeile din Londra îl lăsau indiferent. Trebuia să se ocupe mai activ de banii şi de pământurile sale, dar era greu să se simtă acasă la castelul Riverdale, când vedea în fiecare colţ umbra tatălui său.

În numai o săptămână, viaţa lui o apucase într-o direcţie diferită. Pentru prima dată în mai bine de un an, îşi dorea ceva. Dorea pe cineva. O dorea pe Elizabeth.

Fusese vrăjit de ea încă de dinainte, fermecat şi obsedat până în punctul în care decisese să o lă de nevastă, dar se întâmplase ceva magic mai devreme, în grajd, când încercase să o liniştească pe Elizabeth.

Se trezi că-i spune lucruri pe care le păstrase ani întregi pentru sine şi, pe măsură ce cuvintele curgeau, el simţise cum un gol din inimă i se umplea şi ştiuse că nu era fermecat de Elizabeth, nu era vrăjit şi nici obsedat.

Avea nevoie de ea. Ştia că n-avea să-şi găsească liniştea dacă nu o făcea a lui, dacă nu ajungea să-i cunoască fiecare bucăţică de trup şi fiecare ungher al sufletului. Dacă aceea era iubirea, atunci el era dispus să se predea de bunăvoie.

Nu putea, totuşi, să-şi abandoneze responsabilităţile, şi nu voia să încalce promisiunea pe care i-o făcuse mătuşii sale. O să rezolve misterul şantajului. După tot ce făcuse Agatha pentru el încă din copilărie, putea să rezolve cazul acesta pentru ea.

Elizabeth o iubea pe contesă, aşa că, era sigur, avea să înţeleagă. Dar nu putea să stea şi să aştepte. Îi spusese Agathei că trebuia să aştepte încă un bilet, şi era adevărat, însă el se săturase să nu facă nimic.

O privi pe Elizabeth, cu ochii ei adânci şi cu pielea perfectă, şi se hotărî.

— Trebuie să plec la Londra mâine, spuse deodată.

Ea se întoarse imediat spre el.

— La Londra? repetă. De ce?

— O afacere neplăcută de familie, răspunse, supărat

că nu putea să-i spună tot adevărul, dar puţin mai liniştit la ideea că nu o minţea cu adevărat.

— Am înţeles, spuse ea încet.

Sigur că nu înţelegea, se gândi el supărat. Cum ar fi putut? Dar nu-i putea mărturisi. Era puţin probabil ca acela care o şantaja pe Agatha să devină violent, dar James nu-şi permitea să scoată din calcul această posibilitate. Nu putea s-o ferească pe Elizabeth decât ascunzându-i adevărul.

— Mă întorc curând, îi spuse. Poate într-o săptămână.

— Doar n-ai de gând să te duci după Fellport, nu? întrebă ea, încruntându-se de îngrijorare. Dacă faci asta…

El îi duse degetul la buze.

— Nu mă duc după el.

Ea tot nu era sigură.

— Dacă-l ataci iar, o să fii spânzurat, insistă. Sigur ştii că…

James o făcu să tacă, sărutând-o scurt, dar plin de pasiune.

— Nu-ţi face griji din cauza mea, îi murmură aproape de colţul gurii.

Se retrase şi îi luă mâinile într-ale sale.

— Trebuie să fac câteva lucruri, să mă ocup de ceva înainte…

Tăcu, iar în ochii ei apăru o întrebare nerostită.

— O să fim împreună, jură el. Promit.

Înainte să plece o mai sărută o dată.

— Viitorul e luminos, îi şopti, moale şi dulce. Foarte luminos.

* * *

Elizabeth păstra încă acele cuvinte aproape de inimă, la zece zile după aceea, când James încă nu dăduse niciun semn. Nu ştia sigur de ce era atât de optimistă în privinţa viitorului. Era tot însoţitoarea contesei, şi James era tot un administrator de moşie, şi niciunul dintre ei nu avea un sfanţ, dar, cumva, ea avea încredere în capacitatea lui de-a face viitorul să fie luminos, aşa cum promisese.

Poate că avea o moştenire de la o rudă îndepărtată. Poate că îl cunoştea pe vreunul dintre profesorii de la Eton şi putea să aranjeze ca Lucas să meargă acolo pe o sumă mai mică. Poate...

Poate, poate, poate. Viaţa era plină de posibilităţi, şi, deodată, acestea păreau mai promiţătoare.

După atâţia ani în care dusese pe umerii săi toate acele responsabilităţi, se simţea tare fericită fără îngrijorările permanente. Dacă James spusese că putea să-i rezolve problemele, ea îl credea. Poate că era o prostie să creadă că un bărbat avea cum să apară pur şi simplu în viaţa ei şi s-o facă perfectă. Până la urmă, tatăl ei nu fusese un model de bărbat pe care să te poţi baza, dar cu siguranţă că merita şi ea puţină magie pe lumea asta. Acum, că-l găsise pe James, n-o lăsa inima să se gândească la toate lucrurile care ar fi putut să meargă prost. Avea inima uşoară, mai uşoară decât o avusese de ani buni, şi nu voia să se gândească la nimic din ce ar fi putut să-i fure fericirea.

Lady Danbury îi confirmă că James îşi luase concediu ca să-şi viziteze familia. Era mare lucru pentru un administrator de moşie, dar Elizabeth presupuse că el avea mai multă înţelegere din partea contesei din cauza legăturilor lor de familie.

Ciudată era, totuşi, starea de iritare permanentă a lui lady D. Poate că îi dăduse răgaz lui James ca să-şi rezolve treburile, dar n-o făcuse cu graţie şi demnitate. Elizabeth nici nu mai ştia de câte ori o prinsese pe bătrâna doamnă bombănind din cauza absenţei lui.

În ultima vreme, totuşi, ea fusese prea ocupată cu balul mascat pe care-l pregătea ca să îl mai vorbească de rău pe James. Avea să fie cel mai mare bal ţinut de ani buni la conacul Danbury, şi toţi cei din personal, plus alţi cincizeci de servitori aduşi special pentru eveniment, se agitau cu pregătirile. Elizabeth abia dacă reuşea să ajungă din salon în bibliotecă, la trei uşi mai departe, fără să se împiedice de cineva sau de altcineva care venea în fugă la contesă ca să întrebe despre lista de invitaţi, despre meniu,

despre lampioanele chinezeşti, costume sau…

Da, costume. La plural. Spre uimirea ei, lady Danbury ceruse două costume. Regina Elizabeth pentru sine şi o păstoriţă pentru Elizabeth. Pe tânără n-o amuzase deloc acest lucru.

— N-am de gând să port pe mine ăsta toată noaptea, jurase ea.

— Ce să spun! Asta nu-i nimic, râse lady D. Aşteaptă să vezi oaia.

— Poftim?

— Glumesc. Dumnezeule, fetiţă, trebuie să înveţi să ai mai mult simţ al umorului.

Elizabeth spuse multe silabe fără sens, pe un ton indignat, înainte să reuşească un „Ba vă rog foarte mult!”

Lady D flutură din mână.

— Ştiu, ştiu. Acum o să-mi spui că oricine a supravieţuit în serviciul meu timp de cinci ani are un excelent simţ al umorului.

— Cam aşa ceva, rosti Elizabeth ca pentru sine.

— Sau poate că, dacă n-ai fi avut foarte mult simţ al umorului, până acum te-ar fi ucis chinul de a-mi fi însoţitoare.

Elizabeth clipi.

— Lady Danbury, cred că şi dumneavoastră începeţi să aveţi simţul umorului.

— La vârsta mea, e necesar. Numai aşa pot să supravieţuiesc fiecărei zile.

Elizabeth nu făcu decât să zâmbească.

— Unde mi-e pisica?

— N-am idee, lady Danbury. Nu l-am văzut în dimineaţa asta.

Contesa privi în toate direcţiile, vorbind în timp ce căuta din ochi motanul.

— Oricum, declară, s-ar spune că merit mai mult respect.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi cu asta.

Expresia de pe chipul lui lady D deveni tristă.

— Tu şi James nu-mi daţi voie să mă împăunez prea

tare.

Înainte ca Elizabeth să poată să răspundă, contesa reveni la poziţia iniţială şi spuse:

— La vârsta mea e normal să fiu mai mândră.

— Şi câţi ani aveţi astăzi?

Lady D o dojeni mişcând acuzator din deget.

— Nu fi obraznică! Ştii bine câţi ani am.

— Încerc să ţin minte, da.

— Hmm. Unde mi-e pisica?

Fiindcă răspunsese deja la această întrebare, Elizabeth spuse:

— Când aşteptaţi să se întoarcă domnul Siddons?

Lady Danbury o întrebă cu o privire şireată:

— Administratorul meu plin de neprevăzut?

— Da.

— Nu ştiu, fir-ar el să fie. Toate bunurile mele ajung în ruină fără el.

Elizabeth se uită pe fereastră, la câmpia perfect îngrijită din faţa conacului.

— Cred că exageraţi puţin.

Lady D dădu să spună ceva, dar Elizabeth ridică o mână şi rosti:

— Nu-mi spuneţi că la vârsta dumneavoastră aveţi dreptul să exageraţi.

— Dar am dreptul. Hmm. Malcom!

Elizabeth se uită spre uşă. Regele conacului Danbury intra în salon, cu lăbuţele grase mişcându-se încet pe covor.

— Aici erai, scumpule, spuse lady Danbury. Vino la mama.

Dar Malcom nici măcar nu-i făcu semn din coada cafenie. Lady D privi oripilată cum motanul merge la Elizabeth şi-i sare în braţe.

— Ce pisicuţă drăguţă, îl alintă aceasta.

— Ce se petrece aici? întrebă contesa.

— Eu şi Malcom ne-am împrietenit puţin.

— Dar nu poate să te sufere!

— Vai, lady Danbury, spuse Elizabeth prefăcându-se

şocată. Şi în toţi aceşti ani aţi susţinut că e o pisicuţă foarte prietenoasă.

— E o pisicuţă perfectă, asta sigur, spuse lady D nemulţumită.

— Ca să nu mai amintesc de toate dăţile când mi-aţi spus că totul e în capul meu.

— Am minţit!

Elizabeth îşi duse mâna la obraz, prefăcându-se uluită.

— Nu se poate!

— Îmi vreau pisica înapoi.

Elizabeth ridică din umeri, iar Malcom se aşeză pe spate şi-şi întinse lăbuţele din faţă deasupra capului.

— Felină trădătoare şi mizerabilă!

Tânăra îi zâmbi animalului şi-i mângâie blăniţa de sub bărbie.

— Viaţa e frumoasă, nu, Malcom? Foarte, foarte frumoasă.

Malcom începu să toarcă, iar Elizabeth îşi dădu seama că avea dreptate.

* * *

În Londra, James era frustrat din cale-afară. Petrecuse mai bine de o săptămână investigând viaţa Agathei, dar nu găsise nimic care să dea de bănuit. Nu exista nimeni care măcar să cunoască pe cineva care să-i poarte pică mătuşii sale. Mulţi aveau multe de spus despre inteligenţa ei şi! despre felul direct de-a vorbi, dar nimeni n-o ura cu adevărat.

Mai mult decât atât, nu exista nici măcar o şoaptă despre vreun scandal în trecutul ei. Din punctul de vedere al londonezilor, Agatha, lady Danbury, dusese o viaţă exemplară, onorabilă, exemplu de conduită englezească.

Adevărul fie spus, James nu-şi amintea să mai fi condus vreodată o investigaţie atât de plictisitoare. Ştiuse că nu exista pericolul să găsească lucruri substanţiale. Până la urmă, cel care o şantaja făcuse asta în Surrey, dar nici nu

găsise vreun indiciu la conacul Danbury, iar Londra părea următorul pas logic. Dacă inamicul Agathei îi aflase secretul prin eficienta reţea de bârfe londoneze, atunci era de aşteptat ca unul dintre orăşeni să aibă o informaţie preţioasă.

James fusese amar dezamăgit. Nu avea ce face, trebuia să se întoarcă la conac şi să spere că apăruse încă o scrisoare de şantaj. Părea puţin probabil, oricum, fiindcă mătuşa lui l-ar fi anunţat dacă ar fi primit încă un bilet de ameninţare. Ştia unde să-l găsească. Îi spusese exact unde pleacă şi ce spera să facă.

Agatha se opusese plecării sale, convinsă că persoana care o şantaja era în Surrey, ascunsă în umbra conacului Danbury. Când ieşise el pe uşă, Agatha era supărată de tot, mai nervoasă decât pisica.

James tresări cu gândul la sărmana Elizabeth, obligată să îi ţină companie mătuşii lui arţăgoase timp de o săptămână. Oricum, dacă exista cineva care să poată să o liniştească pe Agatha, aceea era Elizabeth.

Încă trei zile. Nu voia să dedice mai mult investigaţiei din Londra. După alte trei zile intenţiona să se întoarcă la conac, să o anunţe pe mătuşa sa că n-a reuşit să-l găsească pe vinovat şi s-o ceară pe Elizabeth de soţie. Încă trei zile şi putea să ia viaţa de la capăt.

*

Vineri după-amiaza, conacul Danbury era sub asediu. Elizabeth se încuiase în bibliotecă o oră întreagă, doar ca să evite valurile de servitori care pregăteau conacul pentru evenimentul din acea seară. Cu toate astea, n-avea cum să scape de activitatea susţinută. Lady Danbury insistase ca tânăra să se pregătească la conac. Era o propunere înţeleaptă, fiindcă aşa ea nu era nevoită să vină de acasă în costum, dar era şi imposibil să aibă parte de câteva minute de linişte.

Timpul petrecut în bibliotecă nu putea fi pus la socoteală. Cum s-ar fi putut, când nu mai puţin de cinci

servitori bătuseră la uşă, cerându-i părerea despre cele mai stupide probleme. Până la urmă, ea ridicase braţele şi strigase:

— Întrebaţi-o pe lady Danbury.

Când primele trăsuri intrară pe alee, Elizabeth fugi sus, în camera pe care i-o rezervase contesa pentru acea seară. Costumul de păstoriţă atârna în dulap, iar bastonul era alături, sprijinit de perete.

Elizabeth se aşeză pe pat. Nu voia să ajungă devreme. Se aştepta să petreacă seara de una singură. Nu îi displăcea propria companie, dar nu dorea să fie evident pentru toată lumea că era neînsoţită. Dacă ajungea la petrecere după ce soseau ceilalţi invitaţi putea să se amestece printre ei. Până atunci, oaspeţii contesei aveau să fie deja adânciţi în conversaţie şi n-aveau s-o observe tocmai pe ea.

Invitaţii sosiră, însă, ca un potop, şi nu pe rând, iar Elizabeth o cunoştea pe lady Danbury suficient încât să ştie că aceasta ar fi fost în stare s-o tragă de păr în jos, pe scări, dacă-şi mai amâna mult sosirea. Îmbrăcă hainele de păstoriţă, îşi puse masca pe care i-o procurase lady D şi se privi în oglindă.

— Arăt ridicol, spuse. Complet ridicol.

Rochia albă era o masă mare de volane şi panglici, împodobită cu mai multă dantelă decât şi-ar fi putut permite orice păstoriţă, iar partea de sus a rochiei, deşi nu era indecentă, avea un decolteu mai adânc decât orice purtase ea vreodată.

— De parcă o păstoriţă ar putea să alerge pe câmp îmbrăcată aşa, bombăni ea.

Sigur, era puţin probabil şi ca o păstoriţă să poarte mască împodobită cu pene, dar asta avea prea puţină importanţă comparativ cu decolteul generos.

— Nu-mi pasă, declară. Oricum nimeni n-o să ştie cine sunt şi, dacă încearcă vreun domn ceva nepotrivit, măcar o să am la mine blestematul de baston.

Cu asta, Elizabeth apucă obiectul sus-menţionat şi împunse aerul ca un spadasin. Înarmată pe placul ei, ieşi în

marş din cameră şi se îndreptă spre scări. Înainte să apuce să coboare, o uşă se deschise larg şi o femeie îmbrăcată în dovleac se repezi afară, lovindu-se de ea.

Amândouă aterizară pe covor, scoţând un sunet înfundat şi cerându-şi scuze una alteia. Elizabeth se ridică, apoi se uită la dovleac, care stătea încă pe jos.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă ea.

Dovleacul, care-şi ţinea masca, dădu din cap.

— Mulţumesc. Sunt cam neajutorată zilele astea.

Elizabeth clipi de câteva ori, apoi înţelese ce voia să spună dovleacul, adică… doamna.

— Nu se poate, rosti ea, aşezându-se în genunchi lângă cealaltă femeie. Te simţi bine? E bine şi…

Făcu un gest spre burta doamnei, deşi era greu de observat aşa, ascunsă sub costumul de dovleac.

— N-am păţit nimic, o asigură aceasta. Numai orgoliul mi-a fost rănit, te asigur.

— Dă-mi voie să te ajut.

Era greu de manevrat costumul, dar Elizabeth reuşi s-o ajute să se ridice.

— Îmi pare foarte rău că te-am lovit, îşi ceru scuze străina. Am întârziat şi ştiu că soţul meu e jos, bate din picior…

— Nu-i nicio problemă, te asigur, spuse Elizabeth.

Apoi, fiindcă doamna aceea era un dovlecel prietenos, adăugă:

— Îţi sunt recunoscătoare, să ştii. S-ar putea să fie prima dată când nu cauzez eu aşa un accident. De obicei sunt tare neîndemânatică.

Noua ei. Prietenă râse.

— Dacă tot ne-am cunoscut, dă-mi voie să fiu foarte directă şi să mă prezint. Sunt doamna Blake Ravenscroft, dar m-aş simţi de-a dreptul insultată dacă mi-ai spune altfel decât Caroline.

— Eu sunt domnişoara Elizabeth Hotchkiss, însoţitoarea lui lady Danbury.

— Doamne, chiar aşa? Am auzit că poate să fie destul de dificilă!

— E foarte simpatică în spatele aparenţei înfiorătoare, dacă ai grijă să n-o superi.

Caroline dădu din cap şi-şi atinse coafura şaten-deschis.

— Cum îmi stă părul?

Elizabeth dădu din cap.

— Aşa cum trebuie pentru un dovleac.

— Da, presupun că dovlecii au parte de mai multă înţelegere în ceea ce priveşte coafura.

Elizabeth râse din nou. O plăcea pe femeia aceea. Caroline îi întinse braţul.

— Coborâm?

Elizabeth aprobă din cap, şi, împreună, păşiră pe trepte.

— Îmi scot codiţa în cinstea ta, spuse Caroline râzând şi ridicându-şi masca verde în semn de salut. Soţul meu a petrecut ceva timp aici, mic fiind, şi mă asigură că până azi îi e teamă de contesă.

— Soţul tău a fost prieten cu unul dintre copiii ei?

— Cu nepotul ei, de fapt. Marchizul de Riverdale. Sper să-l vedem în seara asta, fiindcă probabil a fost invitat. Îl cunoşti?

— Nu, dar am auzit câte ceva despre el săptămâna trecută.

— Chiar aşa? rosti Caroline, coborând cu atenţie. Ce mai face? N-am primit nicio veste de la el în ultima lună.

— Nu ştiu. Lady Danbury a dat o petrecere mică în grădină, iar el a trimis un bilet în care-l ruga pe unul dintre oaspeţi să vină în Londra imediat.

— Ce interesant şi ce tipic pentru James.

Elizabeth zâmbi când auzi numele. Avea şi ea un James al ei, pe care abia aştepta să-l revadă. Caroline se opri pe o treaptă şi se răsuci spre Elizabeth cu o expresie foarte prietenoasă şi foarte băgăreaţă.

— Ce-a fost asta?

— La ce te referi?

— La zâmbetul tău. Şi să nu spui că n-ai zâmbit, fiindcă te-am văzut.

Elizabeth simţi că roşeşte.

— Nu e mare lucru. Am un pretendent care se numeşte tot James.

— Serios? rosti Caroline, cu privirea strălucitoare a unei peţitoare înnăscute. Trebuie să ne faci cunoştinţă.

— Mă tem că el nu e aici. E noul administrator al averii lui lady Danbury, dar a fost chemat la Londra de curând. Cred că e ceva destul de urgent.

— Păcat. Deja simt că noi două suntem prietene şi mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

Elizabeth simţi cum îi dau lacrimile.

— Ce frumos din partea ta să spui asta.

— Crezi? Mă bucur că nu mă consideri prea directă. N-am fost crescută în înalta societate şi am prostul obicei să vorbesc fără să gândesc prea mult înainte. Îl înnebuneşte pe soţul meu.

— Sunt sigură că te adoră.

Lui Caroline îi străluciră ochii, iar Elizabeth îşi dădu seama că ea şi soţul ei se iubeau.

— Am întârziat atât încât sigur o să-mi tragă o săpunealã, recunoscu aceasta. Îşi face atâtea griji…

— Atunci să mergem.

— Abia aştept să i te prezint lui Blake.

— Mi-ar plăcea mult, dar înainte trebuie să o găsesc pe lady Danbury şi să mă asigur că nu are nevoie de ceva.

— Te cheamă datoria. Dar promite-mi că ne întâlnim mai târziu, rosti Caroline, arătând spre costumul pe care-l purta. Sunt destul de uşor de găsit.

Elizabeth ajunse la baza scărilor şi îşi desprinse braţul de braţul lui Caroline.

— Îţi promit.

Apoi, zâmbind şi făcându-i celeilalte cu mâna, ieşi din sala de bal. Lady Danbury trebuia să fie afară, la intrare, ca să-şi primească oaspeţii, şi era mai simplu să iasă în curte decât să se lupte cu valurile de oameni care intrau.

*

— Ce naiba?

James adăugă alte câteva blesteme mai întunecate şi mai apăsate când se văzu nevoit să-şi ţină în frâu calul ca să ocolească trăsurile care se îndreptau încet spre conacul Danbury.

Balul mascat. Blestematul, enervantul, incomodul bal mascat, de care el uitase cu totul. Pusese la cale fiecare detaliu. Avea să se ducă la mătuşa sa, să-i spună că eşuase, că nu îl găsise pe cel care o şantaja, şi să-i promită că va mai încerca, dar că nu putea să-şi lase viaţa deoparte între timp.

După aceea voia să călărească până acasă la Elizabeth şi s-o ceară de soţie. Zâmbise ca prostul tot drumul spre casă, plănuind cu grijă fiecare cuvinţel. Se gândise chiar să-l ia pe Lucas deoparte şi să-i ceară mâna surorii lui. Nu că James avea de gând să-l lase pe băiatul de opt ani să-i spună ce să facă, însă, cumva, gândul să-l includă pe copil îi încălzea inima. Plus că Elizabeth ar fi găsit gestul fermecător, şi probabil că acela era şi scopul lui.

Dar n-avea să scape din conacul Danbury în acea. Seară şi clar nu avea cum să obţină o audienţă la mătuşa sa.

Frustrat de mulţimea de trăsuri, îşi îndemnă calul să iasă de pe drumul principal şi o luă prin câmpul împădurit de pe margine. Luna era plină şi prin ferestrele conacului răzbătea destulă lumină ca marchizul să vadă pe unde mergea, aşa că nu fu nevoit să încetinească prea mult în drumul său spre grajd.

Se ocupă de cal, apoi intră în căsuţa lui, zâmbind când îşi aminti cum intrase Elizabeth acolo cu săptămâni în urmă, ca să-i caute printre lucruri. Încă nu-i spusese că ştia. Nu conta, fiindcă aveau la dispoziţie o viaţă întreagă ca să-i povestească lucruri şi să-şi facă amintiri noi cu ea.

Încercă să ignore sunetele petrecerii, preferând liniştea şi pacea adăpostului său temporar, dar nu reuşi să-şi ignore propriul stomac, care scotea nişte sunete grăitoare. Se grăbise înapoi în Surrey, nerăbdător s-o vadă

pe Elizabeth, şi nu se oprise nici măcar pentru o îmbucătură de pâine. La el în căsuţă, bineînţeles, nu se găsea nimic de mâncare, aşa că blestemă cu voce tare, apoi ieşi din nou. Dacă avea puţin noroc, putea să ajungă în bucătărie fără să fie recunoscut sau oprit de vreun petrecăreţ ameţit.

Merse cu privirea în jos printre oamenii care începuseră să iasă pe verandă. Dacă se purta ca un servitor, oaspeţii Agathei aveau să vadă un servitor şi, cu puţin noroc, aveau să-l lase în pace. Dumnezeu ştia că nimeni nu s-ar fi aşteptat ca marchizul de Riverdale să fie atât de plin de praf şi cu hainele mototolite.

Trecuse de mulţime şi era la jumătatea drumului spre destinaţie când văzu din colţul ochiului o păstoriţă blondă care se împiedică de o piatră, îşi flutură braţele, încercând să-şi păstreze echilibrul, apoi se redresă folosindu-se de bastonul pe care-l înfipsese în pământ.

Elizabeth. Ea trebuia să fie. Nicio altă păstoriţă blondă n-ar fi putut să fie atât de încântător de neîndemânatică. Părea că se strecoară de-a lungul conacului, îndreptându-se spre intrare. Jack schimbă puţin direcţia şi o apucă spre ea, cu inima plină la gândul că avea s-o ia în braţe curând. Când devenise aşa un romantic? Cine mai ştia? Cui îi păsa? Era îndrăgostit. O găsise în sfârşit pe femeia care-i întregea inima şi, dacă asta-l făcea un prost, atunci aşa să fie.

Se apropie pe tăcute din spatele ei şi, înainte ca Elizabeth să-i audă paşii pe aleea pietruită, el întinse mâna şi-o prinse de încheietură. Ea se răsuci scoţând un sunet speriat, iar el văzu cu plăcere cum panica din privirea ei se transformă în bucurie.

— James! strigă ea, întinzând mâna liberă spre el. Te-ai întors.

El îi sărută amândouă mâinile, pe rând.

— N-am putut să stau departe de tine.

Timpul pe care-l petrecuseră separat o făcuse să devină timidă din nou, şi nu-l privi în ochi când şopti:

— Mi-a fost dor de tine.

La naiba cu bunele maniere. O strânse în braţe şi o sărută, apoi, când reuşi să-şi desprindă buzele de buzele ei,

îi şopti:

— Vino cu mine.

— Unde?

— Oriunde.

Iar ea îl urmă.

Capitolul 17

Noaptea aceea părea magică. Luna strălucea şi în aer plutea mirosul delicat al florilor de câmp, în timp ce vântul şoptea romantic în jurul lor. Elizabeth se simţea ca o prinţesă. Femeia care alerga peste câmp, cu părul blond precum o fundă aurie, nu putea să fie Elizabeth Hotchkiss cea obişnuită. Pentru o noapte, se transformase. Pentru o noapte, inima ei nu ascundea nicio grijă şi nicio povară. Tânăra se simţea cuprinsă de râs şi pasiune, învăluită de cea mai pură bucurie.

Fugiră ţinându-se de mână. Conacul dispăru din vedere, deşi sunetele petrecerii încă mai ajungeau până la ei. În jurul lor, pădurea deveni mai deasă şi, până la urmă, James se opri, cu răsuflarea tăiată de oboseală şi bucurie.

— Dumnezeule, oftă Elizabeth, aproape lovindu-se de el. N-am mai fugit atât de repede de când…

El o cuprinse de talie şi-i tăie răsuflarea.

— Sărută-mă, îi ceru.

Ea, pierdută în minunea nopţii, uită de orice maniere şi de orice scrupule. Întinse buzele, oferindu-i-le ca să fie sărutate, iar el îi captură gura în cel mai minunat amestec de tandreţe şi nevoie.

— N-o să te fac a mea. Nu acum, nu încă, jură cu buzele lipite de pielea ei, dar lasă-mă să te iubesc.

Elizabeth nu înţelese ce voia el să spună, dar îşi simţea sângele curgându-i fierbinte prin vene şi nu-i putu refuza nimic. Ridică privirea, văzu focul din ochii lui ciocolatii şi se hotărî.

— Iubeşte-mă, şopti. Am încredere în tine.

James îi atinse tâmplele cu degete tremurânde, pline de adoraţie. Părul ei era auriu şi mătăsos sub mâna sa, iar ea părea atât de fragilă şi de mică pe lângă braţele lui mari şi deodată neîndemânatice! Ar fi putut s-o rănească, îşi dădu seama. Era mică şi delicată, cu totul sub protecţia lui.

— O să fiu blând, îi şopti, abia recunoscându-şi propria voce. N-o să-ţi fac niciodată vreun rău. Niciodată.

Elizabeth avea încredere în el, iar acea încredere i se părea un dar puternic, preţios, care-i schimba sufletul cu totul.

El îşi lăsă degetele să alunece pe deasupra obrajilor ei, până la pielea dezgolită a decolteului. Costumul de păstoriţă nu semăna cu rochiile ei obişnuite şi îl ademenea cu umerii ei goi, ameninţând să alunece la cea mai mică atingere. Putea să îşi strecoare degetele pe sub materialul delicat şi să dezgolească un umăr delicat, apoi pe celălalt, apoi să tragă de rochie în jos şi s-o lase goală pe iubita lui…

Sângele i se grăbi spre zonele intime. Dumnezeule, dacă era atât de aprins numai la gândul s-o dezbrace, oare ce avea să se întâmple când ea va fi goală şi dornică în braţele lui? Cum să facă dragoste cu ea pe cât de blând şi atent merita?

Răsuflarea îi ardea plămânii când îi lăsă rochia să alunece de pe unul dintre umeri, fără să-şi ia ochii de la pielea pe care o descoperea. Elizabeth strălucea în lumina lunii precum cea mai rară perlă, iar el se aplecă şi atinse cu buzele curbura seducătoare şi caldă unde umărul se întâlnea cu gâtul. Simţi de parcă i-ar fi aparţinut ei cu totul.

În timp ce o săruta, îi dezgoli şi celălalt umăr şi o simţi tresărind când materialul coborî, dându-i la iveală curbura delicată a sânilor. Ea murmură ceva, poate numele lui, dar nu spuse nu, aşa că el desfăcu singurul nasture al rochiei, poziţionat între sânii ei, desfăcându-i decolteul doar atât cât era nevoie ca îmbrăcămintea să-i alunece la o parte.

Ea ridică mâinile ca să se acopere, dar el i le prinse şi le ţinu la o parte, apoi se aplecă şi o sărută uşor pe buze.

— Eşti frumoasă, îi şopti, iar căldura sa îi atinse interiorul gurii. Foarte frumoasă.

Încă ţinându-i amândouă mâinile într-o singură mână de-a lui, James îi cuprinse cu mâna liberă unul dintre sâni, care-i umplu palma. Era surprinzător de moale şi de plin, iar el nu-şi putu stăpâni un geamăt de plăcere când îi simţi sfârcul strângându-se sub atingerea sa.

Îi privi chipul, dorindu-şi să-i vadă expresia, dorindu-şi să ştie că ei îi plăcea mângâierea lui. Elizabeth avea buzele desfăcute şi strălucitoare, de parcă tocmai şi-ar fi trecut limba peste ele. Avea privirea pierdută şi respira scurt şi repede.

El îi cuprinse posteriorul cu una dintre palme şi o trase în jos, pe pământ. Iarba era moale, un covor rece sub ei, iar părul lui Elizabeth se desfăcu într-un evantai blond, precum părul unei prinţese. James nu făcu nimic decât s-o privească un moment, mulţumindu-i în şoaptă zeului care-l adusese până aici, apoi îşi coborî capul spre sânul ei şi îl sărută.

Elizabeth scoase un „vai!” surprins când buzele lui se strânseră în jurul sfârcului. James avea respiraţia fierbinte, iar sângele ei părea şi el fierbinte sub aceasta. Trupul îi deveni cu totul străin, părând aproape prea mare pentru piele. Fu copleşită de dorinţa să se mişte, să întindă degetele de la picioare şi să atingă iarba, să-şi împletească degetele mâinilor în părul lui des şi castaniu.

Se arcui sub el, cuprinsă de forţa unui diavol pasional care-o îndemna să caute orice îi oferea el.

— James, rosti întretăiat, din nou şi din nou.

Numele lui era singurul cuvânt care-i venea pe buze.

Părea o rugăciune şi o rugăminte în acelaşi timp.

Rochia îi era atât de jos cât putea să ajungă, iar el îi atinse un picior, trecând cu palma peste gambă şi alunecând în sus, spre genunchi. După aceea, atât de încet încât ea aproape că simţi durere din cauza dorinţei, el îi cuprinse şi-i strânse în palmă carnea moale a pulpei.

Elizabeth îi rosti din nou numele, dar el o săruta deja, făcând cuvintele să se piardă în sărut. O mângâie mai sus pe picior, spre pielea fină a coapsei. Tânăra se încordă, simţind că se apropiau de ceva, un loc secret din care n-

avea să mai poată să se întoarcă.

James o privi, iar ea se văzu nevoită să clipească de câteva ori ca să-i distingă trăsăturile mult iubite. Cu un zâmbet şiret, el întrebă:

— Mai mult?

Dumnezeu s-o aibă în pază, ea dădu din cap şi văzu cum el zâmbeşte mai larg, apoi coboară capul şi-o îndeamnă pe tăcute să ridice bărbia, ca să poată să o sărute pe gât. Şi în acel moment mâna lui urcă mai mult.

Ajunsese la încheietura coapsei, aproape de centrul fiinţei ei, ceea ce o sperie puţin, iar picioarele începură să-i tremure de emoţie.

— Ai încredere în mine, şopti el. Ai încredere. O să-ţi placă, promit.

Ea continuă să tremure, dar desfăcu puţin picioarele, dându-i voie să se aşeze între coapsele ei. Până atunci nu-şi dăduse seama că el îşi susţinea greutate pe braţe. Asta se schimbă când el îşi lăsă trupul să coboare peste al ei. Greutatea sa, lungimea, căldura lui, îi trimiteau fiori de plăcere. Era mult mai mare decât ea, şi Elizabeth înţelese că nu ştiuse niciodată înainte cât de puternic era.

El îi mângâie coapsele, cu degetele apropiindu-se periculos de cârlionţii dintre ele, îi strânse şi-i tachină pielea sensibilă. Apoi o atinse.

Elizabeth era cu totul nepregătită pentru electricitatea pură care-i traversă şira spinării. Nu ştiuse că se putea să simţi atâta căldură, atâta nevoie, atâta disperare să fii atinsă de o altă fiinţă.

Degetele lui o mângâiară până când tânăra simţi că nu poate să mai reziste, dar el nu se opri. Răsuflarea sa fierbinte îi atingea urechea, gata s-o aprindă, dar el nu se opri din şoapte – cuvinte de iubire şi pasiune. De fiecare dată când Elizabeth simţea că e la limită, el o ducea şi mai sus, la un nou nivel de pasiune. Degetele i se încleştară în iarbă de teamă ca nu cumva, dacă-l atingea pe James, să-l rupă cămaşa, dar el o pătrunse cu un deget şi şopti:

— Atinge-mă.

Încet, temându-se de propria pasiune, ea duse mâinile

la gulerul lui. Nasturele de sus era desfăcut, iar următorul alunecă repede prin gaică. Elizabeth abia aştepta să-l atingă.

— Doamne, rosti el întretăiat. Mă omori.

Ea se opri şi-i căută speriată privirea.

— Nu, spuse el râzând puţin. E bine.

— Eşti sigur, fiindcă… Vai!

Nu ştia exact ce făcuse el, cum îşi mişcase degetele, dar presiunea care crescuse în interiorul ei explodă deodată. Trupul i se încordă, apoi se arcui, tremură şi, când coborî în sfârşit înapoi pe pământ, Elizabeth era convinsă că se spărsese în milioane de bucăţi mai mici.

— James, oftă, mă faci să mă simt atât de bine.

El era încă foarte aprins şi chinuit de dorinţa care, ştia, n-avea să-i fie împlinită în acea seară. Braţele începură să-i tremure sub greutatea trupului, aşa că se rostogoli pe o parte, aşezându-se lângă ea pe iarbă. Se sprijini într-un cot şi îi privi chipul frumos. Avea ochii închişi şi buzele desfăcute, iar el era convins că nu mai văzuse niciodată ceva atât de frumos.

— Am atâtea să-ţi spun, şopti dându-i părul la o parte de pe frunte.

Ea deschise ochii şi întrebă:

— Ce ai să-mi spui?

— Mâine, promise el, ridicându-i cu blândeţe partea de sus a rochiei.

Părea un păcat să acoperi ceva atât de frumos, dar ştia că ei îi era încă greu să fie goală, sau cel puţin aşa i-ar fi fost imediat ce-şi aducea aminte. Elizabeth roşi, dovedindu-i teoria cum că, orbită de pasiune, ea uitase că e pe jumătate dezbrăcată.

— De ce nu poţi să-mi spui în seara asta?

Era o întrebare bună. Simţi impulsul să-i spună cine era cu adevărat şi s-o ceară de soţie, dar ceva îl opri. Avea de gând să facă o astfel de cerere o singură dată în viaţă, şi voia să fie perfect. Nu visase niciodată să găsească o femeie care să-i fure sufletul cu totul, iar Elizabeth merita trandafiri şi diamante, de la un marchiz aşezat într-un

genunchi.

În plus, simţea că-i datorează Agathei adevărul despre finalul şaradei, înainte să-şi dezvăluie identitatea.

— Mâine, promise din nou. Mâine.

Ea păru mulţumită, fiindcă oftă şi spuse:

— Presupun că ar trebui să ne întoarcem.

El ridică din umeri şi zâmbi larg:

— Eu nu am nicio întâlnire urgentă.

Ea îi aruncă o privire prefăcut supărată.

— Da, dar eu sunt aşteptată. Lady Danbury m-a bătut la cap toată săptămâna să vin la balul ei mascat şi, dacă nu merg, n-o să mai scap de gura ei, spuse, privindu-l pe sub gene. Şi aşa mai are un pic şi mă scoate din minţi. Nu vreau să aud un discurs interminabil, fiindcă sigur înnebunesc.

— Da, murmură James, e destul de pricepută să te facă să te simţi vinovat.

— De ce nu vii şi tu cu mine? întrebă ea.

Cea mai proastă idee. Ar fi putut fi recunoscut de mulţi oameni.

— Mi-ar plăcea, minţi el, dar nu pot.

— De ce?

— Sunt prăfuit de pe drum, şi…

— Îţi periem hainele.

— Nu am costum.

— Ei! Jumătate dintre bărbaţi au venit oricum fără costum. Sunt convinsă că putem să găsim o mască pentru tine.

Disperat, el spuse:

— Nu pot să mă arăt printre oameni aşa cum sunt acum.

Ea închise brusc gura. După câteva secunde de tăcere stânjenită, ea întrebă:

— La ce te referi?

James gemu. Oare nimeni nu-i explicase cum stătea treaba cu bărbaţii şi femeile? Probabil că nu. Mama ei murise când ea avea numai optsprezece ani, şi i se părea greu de imaginat că mătuşa Agatha îşi asumase aşa o sarcină delicată. Se uită la ea. Îl privea întrebătoare.

— Presupun că nu o să-mi dai voie să zic doar că aş vrea să fac o baie într-un lac şi cu asta, basta.

Ea clătină din cap.

— Nici nu credeam, bombăni el.

— Tu nu ai…

— Exact! Nu am.

— Problema, spuse ea fără să-l privească, e că nu ştiu exact ce nu ai făcut.

— O să-ţi arăt mai târziu, îi promise el. Dumnezeu să mă apere, dacă nu-ţi arăt mai târziu, o să fiu mort într-o lună.

— O lună întreagă?

O lună? Oare înnebunise? Trebuia să primească dispensă.

— O săptămână. Cel mult.

— Am înţeles.

— Nu cred, dar o să înţelegi.

Elizabeth tuşi, apoi se înroşi.

— Despre orice ar fi vorba, rosti încet, am impresia că nu e ceva cuviincios.

El îi duse mâna la buze.

— Tu eşti încă virgină, Elizabeth, iar eu sunt foarte frustrat.

— Vai! Eu…

Îi zâmbi stânjenită, apoi continuă:

— Mulţumesc.

— Ţi-aş spune că nu e nicio problemă, rosti el apucând-o de braţ, dar ar însemna să te mint cu neruşinare.

— Presupun, adăugă ea cu şiretenie, că ai minţi şi dacă ai spune „a fost plăcerea mea”.

— Asta ar fi o minciună sfruntată. Imensă.

Ea râse.

— Dacă nu începi să mă respecţi cum trebuie, spuse el, s-ar putea să te trag după mine în lac.

— Sunt sigură că suporţi să fii tachinat puţintel.

— Cred că în seara asta am fost tachinat până la limita la care poate să meargă corpul meu.

Ea chicoti din nou.

— Îmi pare rău, rosti întretăiat. Nu vreau să râd de tine, dar…

— Ba vrei.

James încercă să nu râdă, dar nu reuşi.

— Bine, vreau, dar e doar pentru că…

Se opri din mers şi îi atinse chipul.

— Doar pentru că mă faci să mă simt atât de fericită şi de liberă. Nici nu-mi amintesc când m-am simţit ultima dată în stare să râd pur şi simplu.

— Dar când eşti cu familia ta? întrebă el. Ştiu că-i adori pe copii.

— Aşa e, dar chiar şi când râdem, glumim şi ne simţim bine, deasupra mea e întotdeauna un nor care-mi aminteşte constant că totul ar putea să-mi fie luat, că aş rămâne fără ei dacă n-aş putea să-i întreţin.

— N-o să mai fie nevoie să te temi niciodată de asta, spuse el cu tonul unui jurământ apăsat. Niciodată.

— James, spuse ea cu tristeţe, eşti foarte drăguţ că spui asta, dar nu văd cum ai putea…

— Trebuie să ai încredere în mine în privinţa asta, o întrerupse el. Am câţiva aşi în mânecă. În plus, credeam că ai spus că norul dispare atunci când eşti cu mine.

— Când sunt cu tine uit de griji, dar ele nu dispar.

El o mângâie pe mână.

— S-ar putea să te surprind, Elizabeth Hotchkiss.

Merseră într-o tăcere plăcută spre conac. Când se apropiară, zgomotele de la petrecere se auziră mai tare, muzică, vorbă şi câte un hohot de râs.

— Cred că petrecerea e un succes, comentă Elizabeth.

— Lady Danbury n-ar accepta să fie altfel, răspunse James.

Se uită la conacul mare, din piatră, de care se apropiau. Oaspeţii se răspândiseră pe verandă, iar el ştia că trebuie să dispară imediat.

— Elizabeth, spuse, trebuie să te las acum, dar te caut mâine.

— Nu, te rog, rămâi, spuse ea zâmbindu-i, cu ochii ei albaştri mari şi rugători. N-am dansat niciodată împreună.

— Îţi promit că o să dansăm.

James se uită la cei mai apropiaţi dintre invitaţi. Printre ei nu era nimeni cunoscut, dar trebuia să fie atent.

— Îţi caut o mască, dacă de asta te temi.

— Nu, Elizabeth, nu pot. Trebuie să accepţi asta.

Ea se încruntă.

— Nu văd de ce trebuie să…

— Aşa trebuie. Eu… Au!

Ceva foarte mare se lovi de spatele lui James. Clar, nu erau pe cât de departe de mulţime crezuseră că sunt. Se răsuci ca să-l apostrofeze pe oaspetele neatent şi dădu nas în nas cu Caroline Ravenscroft.

* * *

Elizabeth privi scena nevenindu-i să creadă, îngrozită.

— James? întrebă Caroline făcând ochii mari de bucurie. Vai, James, cât mă bucur să te văd!

Elizabeth se uită de la unul la celălalt, încercând să-şi dea seama cum de se cunoşteau. Dacă prietena ei îl ştia pe James, cu siguranţă că îşi dăduse seama că el era administratorul de moşie despre care-i povestise.

— Caroline, răspunse James pe un ton foarte crispat. Caroline îl îmbrăţişă, dar costumul ei de dovleac îi îngreună treaba.

— Unde ai fost? ceru ea să ştie. Eu şi Blake suntem foarte supăraţi. Te caută de… Elizabeth?

James îngheţă.

— De unde o cunoşti pe Elizabeth? întrebă încet şi atent.

— Ne-am cunoscut în seara asta, răspunse Caroline făcând un semn din mână şi întorcându-se spre noua ei prietenă. Elizabeth, te-am căutat toată seara. Unde ai dispărut? Şi de unde-l cunoşti pe James?

— Eu… Eu…

Elizabeth nu reuşea să vorbească, nu putea să spună

lucrul care devenea din ce în ce mai evident.

— Când ai cunoscut-o pe Elizabeth? întrebă Caroline, întorcându-se spre James, cu părul prins în coadă atingându-i acestuia umărul. I-am povestit despre tine după-amiază şi a zis că nu te cunoaşte.

— Mi-ai povestit despre el? şopti Elizabeth. Ba nu. N-ai spus nimic despre James. Singurul despre care mi-ai zis a fost…

— James, o întrerupse Caroline. Marchizul de Riverdale.

— Nu, spuse Elizabeth pe un ton tremurat, în timp ce în minte i se aglomerau imagini cu cărţulia mică şi roşie cu titlul „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”. El nu este…

Caroline se răsuci către marchiz.

— James? întrebă, apoi făcu ochii mari, dându-şi seama că dezvăluise, fără să vrea, un secret. Vai, nu, îmi pare rău. N-aş fi visat că lucrezi sub acoperire aici, la conacul Danbury. Mi-ai spus că ai terminat cu asta.

— Cu ce? întrebă Elizabeth pe un ton cam ascuţit.

— Nu are legătură cu ministerul, se răsti James.

— Atunci cu ce? întrebă Caroline.

— Marchizul de Riverdale? repetă Elizabeth. Eşti, marchiz?

— Elizabeth, spuse James, aproape ignorând-o pe Caroline. Dă-mi voie să-ţi explic.

Marchiz. James era marchiz, şi probabil că-şi bătuse joc de ea săptămâni la rând.

— Nemernicule! şuieră ea.

Apoi, folosindu-se de toate lecţiile de box pe care el i le dăduse, plus ceva intuiţie, trase braţul înapoi şi lovi. James se clătină, iar Caroline ţipă, în timp ce Elizabeth se îndepărtă cu paşi apăsaţi.

— Elizabeth! strigă James după ea. Treci imediat înapoi. O să mă asculţi chiar dacă nu vrei!

O prinse de cot.

— Dă-mi drumul! strigă ea.

— Nu, până nu mă asculţi.

— Cât trebuie să te fi distrat pe seama mea, rosti ea

înecat. Ce distractiv a fost să te prefaci că mă înveţi cum să mă căsătoresc cu un marchiz. Nemernicule. Nemernic blestemat!

El aproape că făcu un pas în spate auzind veninul din glasul ei.

— Elizabeth, nici măcar o dată nu am…

— Ai râs de mine cu prietenii tăi? Ai râs de săraca însoţitoare a contesei, care a crezut că ar putea să se mărite cu un marchiz?

— Elizabeth, am avut motive să-mi ascund identitatea. Te grăbeşti să tragi concluzii.

— Nu mă lua de sus, îl repezi ea, încercând să scape din strânsoarea lui. Să nu mai vorbeşti cu mine niciodată.

— Nu te las să pleci până nu mă asculţi.

— Şi te-am lăsat să mă atingi, şopti ea, îngrozită. Te-am lăsat să mă atingi, şi totul n-a fost decât o minciună.

El o prinse şi de braţul celălalt şi o trase la pieptul lui, lipindu-i sânii de el.

— Să nu cumva, şuieră, să mai spui vreodată că a fost o minciună.

— Atunci ce-a fost? Nu mă iubeşti. Nici măcar nu mă respecţi destul încât să-mi spui cine eşti.

— Ştii bine că nu e adevărat.

Ridică privirea şi văzu că oamenii se adunau pe lângă Caroline, care rămăsese cu gura căscată la câţiva metri de ei.

— Vino cu mine, îi ordonă, trăgând-o după colţul conacului. Discutăm în particular.

— Nu merg nicăieri cu tine, spuse, înfigându-şi călcâiele în pământ, deşi nu se putea opune forţei lui. Mă duc acasă şi, dacă mai încerci vreodată să-mi vorbeşti, nu sunt responsabilă de consecinţe.

— Elizabeth, ţi-ai pierdut uzul raţiunii.

Atunci tânăra îşi pierdu controlul. Fie că din cauza vocii lui, fie că din cauza cuvintelor, n-avea să ştie, dar izbucni:

— Să nu-mi spui tu mie ce am pierdut! strigă, lovindu-l cu pumnii în piept. Să nu-ndrăzneşti să-mi spui nimic!

James rămase nemişcat şi o lăsă să-l lovească. Stătea atât de neclintit încât până la urmă braţele ei se opriră, fiindcă nu li se opunea rezistenţă. Se retrase, respirând violent, şi îl privi.

— Te urăsc, rosti încet, apăsat.

El nu răspunse.

— Nici n-ai idee ce ai făcut, şopti ea, clătinând din cap. Nici nu crezi că ai greşit vreun pic.

— Elizabeth.

James nu visase că ar fi putut să aibă nevoie de atâta forţă ca să rostească un cuvânt simplu.

Ea îi aruncă o privire plină de milă, de parcă şi-ar fi dat seama deodată că el era sub nivelul ei, că n-avea să fie demn de iubirea şi respectul ei.

— Mă duc acasă. Poţi s-o informezi pe lady Danbury că mi-am dat demisia.

— Nu poţi să demisionezi.

— De ce nu?

— Are nevoie de tine. Şi tu ai nevoie…

— De bani? se răsti ea. Asta voiai să spui?

El simţi cum obrajii i se încing şi ştiu că ea îi citea răspunsul în privire.

— Sunt lucruri pe care nu le fac pentru bani, îi spuse ea, şi, dacă tu crezi că o să vin aici ca să lucrez pentru mătuşa ta… Doamne! rosti surprinsă, de parcă tocmai ar fi înţeles ce spunea. E mătuşa ta! Probabil că a ştiut. Cum a putut să-mi facă una ca asta?

— Agatha n-a ştiut ce se întâmpla între noi. Dacă vrei să dai vina pe cineva, nu pe ea trebuie s-o dai.

— Am avut încredere în ea, şopti tânăra. Mi-a fost ca o mamă. De ce a lăsat aşa ceva să se întâmple?

— James? Elizabeth?

Se întoarseră şi dădură cu ochii de un dovleac temător, care îi privea de după colţ şi avea în urmă un pirat cu părul negru, puţin supărat, care dădea din braţe în direcţia cealaltă şi striga:

— Plecaţi! Toţi! Nu-i nimic de văzut aici.

— Nu e momentul, Caroline, rosti James scurt.

— De fapt, răspunse aceasta încet, mă tem că am ajuns exact la momentul potrivit. Poate că am putea să mergem înăuntru? Undeva mai ferit?

Blake Ravenscroft, soţul lui Caroline şi prietenul cel mai bun al lui James, păşi în faţă.

— Are dreptate, James. Deja au început bârfele. Jumătate dintre invitaţi o să se strecoare spre locul ăsta în câteva minute.

Caroline aprobă din cap.

— Mă tem că o să urmeze un scandal teribil.

— Sunt sigură că deja a început, răspunse Elizabeth. Nu mă interesează, oricum. N-o să-i mai văd niciodată pe oamenii ăştia.

James simţi cum unghiile i se înfig în palme. Începea să se sature de încăpăţânarea ei. Nici măcar o clipă nu-i dăduse ocazia să-i povestească motivele sale. Ce prostie spusese despre încrederea în el? Dacă ar fi avut cu adevărat încredere în el, l-ar fi lăsat să-i spună ceva.

— O să-i vezi din nou, rosti pe un ton ameninţător.

— Când anume? îl provocă ea. Nu sunt ca voi, aşa cum foarte bine ai subliniat, chiar dacă indirect.

— Nu, spuse el încet. Tu eşti mult mai bună.

Ea tresări şi tăcu. Gura îi tremură şi, cu voce întretăiată, spuse:

— Nu. Nu poţi să-mi faci asta. Eşti de neiertat şi nu-ţi dau voie să foloseşti cuvinte frumoase ca să scapi.

James strânse din dinţi şi făcu un pas spre ea, fără să-i pese că Blake şi Caroline îi priveau cu ochii mari.

— Îţi dau o zi să uiţi de supărare, Elizabeth. Ai un timp la dispoziţie până mâine, la ora asta.

— Şi după aceea ce se întâmplă?

El îi aruncă o privire aprinsă, intimidând-o intenţionat cu trupul său mare.

— Şi după aceea o să te măriţi cu mine.

Capitolul 18

Elizabeth îl lovi din nou, de această dată luându-l în aşa măsură prin surprindere încât el căzu la pământ.

— Ce lucru oribil! strigă ea.

— Elizabeth, rosti Caroline, apucând-o de încheietură şi trăgând-o deoparte. Cred că tocmai te-a cerut de soţie. Ăsta e un lucru frumos. E frumos, mai spuse, întorcându-se spre soţul ei, care se uita la James şi încerca să nu râdă. Nu e frumos?

— Nu vorbeşte serios, se răsti Elizabeth. Spune asta numai fiindcă se simte vinovat. Ştie că a greşit şi…

— Stai puţin, rosti Blake. Credeam că ai spus că nu ştie că a greşit.

— Nu ştia. Nu ştie. Nu ştiu!

Elizabeth se răsuci şi îi aruncă o privire bănuitoare domnului chipeş şi brunet.

— Tu nici nu erai acolo. De unde ştii ce-am spus? Ai tras cumva cu urechea?

Blake, care lucrase şi el cu James la minister, ridică pur şi simplu din umeri.

— Mă tem că e în natura mea.

— Ei bine, e un obicei dezgustător. Eu…

Se opri brusc, făcând un gest de nerăbdare spre el.

— Şi tu cine eşti?

— Blake Ravenscroft, rosti el, făcând apoi o plecăciune politicoasă.

— Soţul meu, adăugă Caroline.

— Da, cel care e prieten cu el, – Elizabeth arătă cu mâna spre James, care stătea pe pământ, ţinându-se de nas,– de ani de zile. Mă scuzi, dar legătura asta nu te prea recomandă ca fiind o persoană deosebită.

Blake nu făcu decât să zâmbească. Elizabeth clătină din cap, simţindu-se ciudat de nesigură. Lumea se dărâma în jurul ei cu o viteză ameţitoare, toată lumea vorbea în acelaşi timp şi singurul lucru care avea sens era supărarea pe James. Întinse arătătorul spre el, încă uitându-se urât la Blake.

— E aristocrat. Un blestemat de marchiz.

— Şi asta e rău? întrebă Blake, ridicând din sprâncene.

— Ar fi trebuit să-mi spună!

— James, spuse Caroline, îngenunchind lângă el, atât cât îi permitea costumul. Sângerezi?

Să sângereze? Elizabeth nu putea să sufere că îi păsa, dar nu putu să nu tresară şi se întoarse imediat spre James. Nu putea să-l ierte pentru ce făcuse şi nu voia să-l mai vadă niciodată, dar nici nu voia să ştie că suferă.

— Nu sângerez, spuse el cu obidă.

Caroline se uită la soţul ei şi rosti:

— L-a lovit de două ori.

— De două ori? întrebă Blake zâmbind larg. Serios?

— Nu e amuzant, spuse Caroline.

Blake se uită în jos, spre James.

— Ai lăsat-o să dea în tine de două ori.

— Ei bine, doar eu am învăţat-o să lovească.

— Asta, amice, dovedeşte cât de lipsit de intuiţie ai fost.

James se uită urât la el.

— Încercam s-o învăţ să se apere.

— De cine? De tine?

— Nu! De… Pentru Dumnezeu, ce contează? Eu…

James ridică privirea şi o văzu pe Elizabeth cum se îndepărta încet, aşa că se ridică imediat.

— Nu pleci nicăieri, se răsti, apucând-o de cordonul rochiei.

— Dă-mi drumul! Au, James! strigă ea, zbătându-se ca peştele pe uscat şi încercând să se răsucească şi să se uite urât la el. Dă-mi drumul!

— Nici într-un milion de ani.

Elizabeth se uită rugător la Caroline. Sigur că o femeie i-ar fi înţeles oful.

— Te rog, spune-i să-mi dea drumul.

Caroline se uită de la James la Blake şi înapoi la ea. Nu ştia dacă să-i fie loială prietenului ei vechi sau să i se facă milă de Elizabeth, aşa că spuse cu nesiguranţă:

— Nu ştiu ce se petrece. Ştiu doar că nu ţi-a spus cine

e.

— Şi nu ajunge?

— Ei bine, trase Caroline de timp, James le spune foarte rar celorlalţi cine este.

— Poftim? rosti Elizabeth pe un ton ascuţit, răsucindu-se ca să-l lovească pe James în umărul lui de aristocrat. Ai mai făcut asta? Dezgustătorule, amoralule…

— Destul! strigă James.

Şase capete costumate apărură de după colţ.

— Chiar cred că trebuie să intrăm în casă, rosti Caroline pe un ton pierdut.

— Doar dacă nu vă place publicul, adăugă Blake.

— Vreau să plec acasă, afirmă Elizabeth, deşi nimeni n-o asculta.

Nu ştia de ce se mira, fiindcă oricum nimeni n-o ascultase întreaga seară. James făcu scurt semn din cap către Blake şi Caroline, apoi făcu semn cu capul spre conac.

Strânse cordonul rochiei lui Elizabeth şi, când începu să meargă spre casă, ea n-avu de ales şi trebui să-l urmeze.

Câteva momente mai târziu ajunseră în bibliotecă. Viaţa era plină de ironii necioplite. „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz” era sigur pe raftul unde-o lăsase.

Elizabeth se abţinu să nu izbucnească într-un râs lipsit de noimă. Doamna Seeton avea dreptate. Chiar era câte un marchiz la fiecare colţ. Nobili peste tot, aşteptând să umilească femei naive ca ea.

Asta făcuse James. De fiecare dată când o învăţase câte ceva despre cum să găsească un soţ, un marchiz, fir-ar el să fie, o umilise. De fiecare dată când încercase să o înveţe cum să zâmbească sau cum să flirteze, fusese umilită. Când o sărutase prefăcându-se că nu era decât un simplu administrator de avere, o acoperise cu minciuni.

Dacă n-ar fi ţinut-o el de cordon, probabil că ar fi apucat cartea aia blestemată şi ar fi aruncat-o pe fereastră, apoi i-ar fi împins şi pe James după ea.

Simţi că e privită, privită atent, şi ridică ochii spre el, doar ca să-l vadă uitându-se spre cartea doamnei Seeton.

— Să nu spui nimic, şopti, conştientă de prezenţa celor doi Ravenscroft. Te implor să nu mă pui într-o situaţie atât de stânjenitoare.

James dădu scurt din cap, iar ea simţi cum tot trupul i se destinde, uşurat. Nu-l cunoştea pe Blake, abia dacă o ştia pe Caroline, şi nu ar fi suportat ca ei să afle că fusese în situaţia jalnică să caute ajutor într-o carte.

Blake închise uşa bibliotecii în urma lui, apoi îi privi pe cei dinăuntru fără expresie.

— Ei bine, rosti, uitându-se de la James la Elizabeth, vreţi să plecăm?

— Da, răspunse James pe un ton apăsat.

— Nu! aproape că strigă Elizabeth.

— Cred că ar fi bine să mergem, îi spuse Blake soţiei sale.

— Elizabeth vrea să rămânem, răspunse Caroline, şi nu putem s-o lăsăm singură aici, cu el.

— Nu se cade, adăugă repede Elizabeth.

Nu voia să fie singură cu James. Dacă rămâneau numai ei doi, avea s-o convingă, şi ea ar fi uitat ce era bine şi ce era adevărat. Îl ştia în stare şi nu putea să sufere asta.

— Cred că am renunţat de mult la buna cuviinţă, rosti el.

Caroline se sprijini de marginea unei mese.

— Vai de mine.

Blake îi aruncă o privire amuzată.

— De când eşti tu aşa preocupată de buna cuviinţă?

— De când… Mai bine taci! Nu vrei să se căsătorească? adăugă încet.

— Acum cinci minute nici nu ştiam că domnişoara există.

— Nu mă mărit cu el, declară Elizabeth, încercând să nu bage în seamă faptul că vocea îi era spartă. Şi mi-ar plăcea dacă voi doi nu aţi vorbi de parcă eu n-aş fi de faţă.

Caroline se uită în podea.

— Scuze, spuse încet. Nici eu nu pot să sufăr când oamenii fac asta cu mine.

— Vreau să merg acasă, rosti din nou Elizabeth.

— Ştiu, draga mea, murmură Caroline, dar trebuie să rezolvăm situaţia asta, şi…

Cineva începu să bată la uşă.

— Pleacă! strigă Blake.

— O să te simţi mai bine de dimineaţă dacă ne lămurim acum, continuă Caroline. Îţi promit că…

— Linişte!

Vocea lui James zgudui cu atâta forţă încăperea, încât Elizabeth se aşeză. Din păcate, el încă îi ţinea cordonul, aşa că ea se trezi sufocată.

— James, rosti întretăiat. Dă-mi drumul.

El eliberă cordonul, deşi mai mult din dorinţa de-a avea braţele libere ca să gesticuleze decât din alt motiv.

— Pentru Dumnezeu, tună el, cum să gândesc cu atâta gălăgie? Nu putem să vorbim despre un singur lucru? Numai unul, ca să pot şi eu să înţeleg ceva?

— De fapt, interveni Caroline, probabil cam lipsit de înţelepciune, dacă vrei să vorbim la obiect, conversaţia era despre acelaşi lucru, dar toată lumea a zis câte ceva în acelaşi timp…

Soţul ei o trase mai aproape, cu destulă autoritate încât s-o facă să scoată un sunet de uimire, după care să tacă.

— Am nevoie să-i vorbesc lui Elizabeth, spuse James. Singuri.

Elizabeth răspunse repede şi cu un ton sigur:

— Nu.

Blake începu să se îndrepte spre uşă, trăgând-o pe Caroline după sine.

— E momentul să plecăm, draga mea.

— Nu putem s-o lăsăm singură aici, dacă nu vrea, protestă aceasta. Nu e drept şi nu pot, cu conştiinţa împăcată, să…

— N-o să-i facă niciun rău, o întrerupse Blake.

Caroline îşi prinse un picior de piciorul unei mese.

— N-o las aici, rosti apăsat.

Elizabeth îi spuse pe tăcute „mulţumesc”, din cealaltă parte a camerei.

— Blake, spuse James, uitându-se la Caroline, care apucase cu braţele portocalii de dovleac spătarul unui scaun.

Blake ridică din umeri.

— O să afli curând, James, că uneori pur şi simplu nu poţi să o convingi pe soţia ta.

— Poate să afle cu altă soţie, spuse Elizabeth, fiindcă eu nu mă mărit cu el.

— Bine! explodă James, dând din mână furios spre Blake şi Caroline. Rămâneţi şi ascultaţi. Oricum probabil că aţi fi tras cu urechea la uşă. Cât despre tine, spuse răsucindu-se către Elizabeth, tu o să mă asculţi şi o să te măriţi cu mine.

— Vezi? îi şopti Caroline lui Blake. Ştiam eu că o să ne lase să rămânem.

James se răsuci încet, atât de încordat încât îi tremura bărbia.

— Ravenscroft, îi spuse lui Blake pe un ton periculos de controlat. Ţie nu-ţi vine câteodată s-o strângi de gât?

— Ba tot timpul, rosti vesel Blake, dar de cele mai multe ori mă bucur că s-a măritat cu mine şi nu cu tine.

— Poftim? strigă Elizabeth. A cerut-o de soţie?

Se uită de câteva ori de la unul la celălalt, şi până la urmă îşi fixă privirea pe Caroline.

— Te-a cerut de soţie?

— Da, răspunse Caroline dând din umeri, dar nu vorbea serios.

Elizabeth se uită la James.

— Obişnuieşti să faci cereri nesincere în căsătorie?

James se uită şi mai urât la Caroline.

— Nu mă ajuţi deloc.

Caroline se uită speriată la soţul ei.

— Nu-mi cere mie ajutorul, spuse acesta.

— M-ar fi luat de soţie dacă acceptam, explică ea oftând, dar m-a cerut numai ca să-l convingă pe Blake să se însoare cu mine. A fost foarte frumos din partea lui. O să fie un soţ minunat, Elizabeth. Îţi promit.

Elizabeth se uită la toţi trei nevenindu-i să creadă. Era

obositor să-i asculte vorbindu-şi.

— Te-am zăpăcit, nu-i aşa? întrebă Caroline.

Elizabeth nu reuşi să spună nimic.

— E o poveste remarcabilă, spuse Blake ridicând din umeri. Aş scrie o carte despre ea, dar nu m-ar crede nimeni.

— Zici? întrebă Caroline cu privirea luminată de plăcere. Cum i-ai spune?

— Nu ştiu sigur, rosti Blake, scărpinându-şi bărbia. Poate ceva despre cum să prinzi o moştenitoare.

James se apropie furios de Blake.

— De ce nu „Cum să-ţi înnebuneşti prietenii de tot”?

Elizabeth clătină din cap.

— Sunteţi nebuni cu toţii. Sunt convinsă.

Blake ridică din umeri.

— Şi eu sunt convins de cele mai multe ori de acelaşi lucru.

— Pot să vorbesc puţin cu Elizabeth, vă rog? se răsti James.

— Scuze, spuse Blake pe un ton special ales ca să-l irite. Uitasem de ce suntem cu toţii aici.

James îşi trecu mâna stângă prin păr şi trase. I se părea că numai aşa poate să nu-l lovească pe Blake.

— Încep să înţeleg, rosti apăsat, de ce trebuie să curtezi în intimitate.

Blake ridică o sprânceană.

— Adică?

— Adică aţi stricat totul.

— De ce? se opuse Elizabeth. Fiindcă ţi-au dat în vileag identitatea?

— Voiam să-ţi spun totul mâine.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu! strigă James. Ăsta e adevărul.

— Mă scuzaţi că vă întrerup, spuse şi Caroline, dar n-ar trebui să-ţi pese dacă te crede? Doar ai cerut-o de soţie.

James începu să tremure, dorindu-şi cu disperare să strângă pe cineva de gât, dar neştiind sigur cu cine să

înceapă. Blake îl privea batjocoritor, Caroline era cea mai băgăreaţă femeie din lume, iar Elizabeth…

Elizabeth. Da, pe ea voia s-o omoare, fiindcă numai când îi rostea numele în gând îi creştea temperatura, şi nu din cauza pasiunii.

Era furios până la os, cu dinţii strânşi şi muşchii încordaţi, iar cei trei oameni care erau cu el nu înţelegeau, era clar, că se jucau cu focul de fiecare dată când făceau câte o glumă proastă cu el.

— Acum o să vorbesc eu, spuse încet şi pe un ton egal, şi oricine mă întrerupe, zboară afară pe fereastră. E clar?

Nimeni nu spuse nimic.

— E clar?

— Credeam că vrei să tăcem, răspunse Blake.

Cuvintele soţului ei fură de ajuns pentru ca doamna Ravenscroft să deschidă gura:

— Crezi că-şi dă seama că fereastra nu e deschisă?

Elizabeth îşi duse mâna la gură, iar James se uită urât la ea. Dumnezeu s-o apere dacă pufnea în râs. Trase aer în piept şi se uită în ochii ei albaştri.

— Nu ţi-am spus cine sunt fiindcă am fost chemat aici ca să investighez un caz de şantaj.

— Cineva o şantajează pe mătuşa ta? rosti Caroline cu răsuflarea tăiată.

— Dumnezeule! exclamă Blake. Cretinul probabil că vrea să moară, adăugă, uitându-se la Elizabeth. Eu, unul, sunt terifiat de dragonul ăla bătrân.

James se uită la cei doi soţi, apoi se uită spre fereastră, apoi înapoi la Elizabeth.

— N-ar fi fost prudent să te informez de scopul sosirii mele aici, la conacul Danbury, fiindcă tu erai principalul suspect.

— Ai suspectat-o pe Elizabeth? îl întrerupse Caroline. Ţi-ai pierdut minţile?

— Da, afirmă Elizabeth. Aşa este. E nebun.

James respiră adânc, încercând să se liniştească. Era cam la un pas de combustia spontană.

— Am renunţat repede la ipoteza aceea, rosti apăsat.

— Atunci trebuia să-mi spui cine eşti. Înainte să…

Se opri şi se uită atent în jos, spre podea.

— Înainte să ce? întrebă Caroline.

— Fereastra, draga mea, spuse Blake, bătându-şi soţia prieteneşte pe mână. Nu uita de fereastră.

Ea dădu din cap aprobator şi se întoarse din nou spre James şi Elizabeth, aşteptând. James o ignoră, cu totul absorbit de Elizabeth. Stătea pe un scaun, cu spatele drept, şi părea atât de crispată încât şi o mângâiere ar fi făcut-o să se spargă în mii de cioburi. Încercă să-şi amintească de ea cu câteva ore înainte, cuprinsă de pasiune şi plăcere. Spre oroarea lui, nu reuşi.

— Nu ţi-am spus atunci cine sunt, continuă, fiindcă simţeam că am o datorie faţă de mătuşa mea. Ea mi-a fost…

Căută cuvintele care să explice profunzimea devotamentului său faţă de bătrâna contesă, dar îşi aminti că Elizabeth îi cunoştea trecutul. De fapt, era sigura căreia îi spusese toată povestea copilăriei sale. Nici Blake nu ştia tot.

— A fost foarte importantă pentru mine în toţi anii ăştia, spuse până la urmă. Nu am putut…

— Nu-i nevoie să-mi explici de ce o iubeşti pe lady Danbury, spuse Elizabeth încet, fără să ridice privirea spre el.

— Mulţumesc, rosti el, apoi îşi drese glasul. Nu ştiam, încă nu ştiu, cine o şantajează. Mai mult, nu am cum să aflu dacă acest individ este sau nu periculos. N-am văzut niciun motiv pentru care să te amestec mai mult în afacerea asta.

Elizabeth ridică deodată capul, iar expresia din ochii ei îi frânse inima.

— Ştii că n-aş face niciodată nimic care s-o rănească pe lady Danbury.

— Sigur că nu. Devotamentul tău faţă de ea e clar, dar rămâne adevărat că nu ai experienţă cu astfel de lucruri, şi…

— Şi tu ai? întrebă ea pe un ton sarcastic, dar nu

răutăcios.

— Elizabeth, mi-am petrecut mare parte din ultimii zece ani în serviciul Departamentului de Apărare.

— Pistolul, şopti ea. Felul în care l-ai atacat pe Fellport. Ştiam eu că era ceva acolo.

James blestemă încet.

— Altercaţia mea cu Fellport n-a avut nimic de-a face cu asta. Pentru Dumnezeu, Elizabeth, omul te atacase.

— Da, răspunse ea, însă tu mi-ai părut mult prea obişnuit cu violenţa. A fost prea simplu pentru tine. Felul în care ai scos pistolul... Aveai mult prea multă experienţă cu el.

James se aplecă, privind-o în ochi.

— Ce am simţit în momentul acela a fost prea familiar. Eram furios, Elizabeth, pur şi simplu furios, şi n-am simţit niciodată o furie mai pură sau mai primitivă decât atunci.

— N-ai mai simţit asta niciodată?

El clătină încet din cap.

— Nu aşa. Fellport a îndrăznit să atace pe cineva al meu. E norocos că l-am lăsat să trăiască.

— Eu nu sunt a ta, şopti ea, dar tonul îi era nesigur.

— Nu eşti?

Din cealaltă parte a camerei, Caroline oftă.

— James, spuse Elizabeth, nu pot să te iert. Pur şi simplu nu pot.

— Pentru ce naiba nu poţi să mă ierţi? se răsti el. Pentru că nu ţi-am spus că am un blestemat de titlu? Parcă ai spus că nu vrei neapărat un marchiz.

Ea tresări când îl văzu atât de furios şi şopti:

— Ce vrei să spui?

— Nu mai ştii? Eram chiar în camera asta, tu ţineai cartea şi...

— Nu spune nimic despre carte, rosti ea încet, furioasă la rândul ei. Să nu spui niciodată despre ea.

— De ce nu? o tachină el, răutăcios de supărare. Nu vrei să-ţi aminteşti cât de departe ajunseseşi din disperare? Cât de neputincioasă şi de lacomă erai?

— James! exclamă Caroline. Opreşte-te!

Dar el se simţea prea rănit şi ajunsese prea departe.

— Nu eşti mai bună decât mine, Elizabeth Hotchkiss. Ţii predici despre onestitate, dar aveai de gând să prinzi în capcană un prost naiv, ca să te măriţi cu el.

— Ba nu! Nu m-aş fi măritat cu un bărbat care să nu-mi cunoască situaţia. Ştii asta.

— Chiar aşa? Nu cred că mi-ai spus nimic despre astfel de principii nobile. De fapt, îmi amintesc chiar că ţi-ai exersat abilităţile pe mine.

— Tu mi-ai cerut să fac asta!

— James Siddons, administratorul de moşie, era destul de bun ca să fie ademenit, şuieră el, dar nu destul de bun ca să te căsătoreşti cu el. Nu-i aşa?

— L-am iubit pe James Siddons! izbucni ea.

După aceea, îngrozită de ce spusese, sări în picioare şi se repezi spre uşă, dar James fu mai rapid. O împiedică să treacă şi şopti:

— M-ai iubit?

— L-am iubit pe el, strigă ea. Pe tine nici nu te cunosc.

— Sunt acelaşi bărbat.

— Ba nu eşti. Cel pe care l-am cunoscut eu a fost o minciună. El n-ar fi fost atât de răutăcios cu o femeie cum ai fost tu cu mine, şi cu toate astea…

Vocea i se frânse şi un râs îngrozit îi scăpă de pe buze.

— Şi cu toate astea, chiar aşa a făcut şi el! Nu?

— Pentru Dumnezeu, Elizabeth, ce naiba am făcut atât de rău şi de necuviincios?

Muşchii gâtului îi zvâcneau de indignare, şi avu nevoie de tot controlul de care era în stare ca să n-o apuce de umeri şi s-o scuture până când o făcea să înţeleagă. Furia şi durerea îi erau atât de mari, atât de aproape de suprafaţă, încât se temea că până şi o frântură de emoţie avea să rupă zăgazul. Până la urmă, dând dovadă de un autocontrol de care nu se credea în stare, rosti doar:

— Explică-te.

Ea rămase nemişcată un moment, apoi, bătând din

picior, se repezi în cealaltă parte a camerei şi luă „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”, care stătea cuminte pe raftul ei.

— Îţi aminteşti de asta? ţipă, scuturând cartea mică şi roşie în aer. Îţi aminteşti?

— Cred că mi-ai cerut să nu menţionez volumul ăsta de faţă cu familia Ravenscroft.

— Nu mai contează. M-ai umilit atât de mult în ochii lor, încât n-am decât să termin eu treaba.

Caroline îi puse mâna pe braţ lui Elizabeth.

— Eu cred că eşti foarte curajoasă, rosti încet. Te rog să nu crezi că ai fost umilită vreun pic.

— Nu crezi că am fost? se răsti Elizabeth pe un ton înecat. Ei bine, atunci uită-te aici!

Aruncă volumul în braţele lui Caroline. Cartea era cu faţa în jos, aşa că aceasta murmură nedumerită, apoi o răsuci şi citi titlul. Un sunet alarmat îi scăpă de pe buze.

— Ce e, dragă?

Tăcută, ea îi întinse cartea. El o privi, o răsuci în mână de câteva ori, apoi amândoi se uitară la James.

— Nu sunt sigură ce s-a întâmplat, spuse Caroline cu grijă, dar îmi trec prin minte tot felul de scenarii de groază.

— M-a găsit citind asta, spuse Elizabeth. Ştiu că e o carte ridicolă, dar trebuia să mă mărit şi nu aveam cui să-i cer sfatul. Când m-a găsit, mi-a fost teamă că o să mă ia peste picior, dar el n-a făcut asta.

Se opri ca să-şi tragă sufletul şi îşi şterse repede o lacrimă.

— A fost foarte blând, apoi… Apoi s-a oferit să mă înveţe. Era de acord că n-am să mă mărit cu un marchiz…

— N-am spus niciodată asta! rosti James aprins. Tu ai spus-o. Nu eu.

— S-a oferit să mă ajute să interpretez cartea în aşa fel încât…

— M-am oferit să ard cartea, dacă-ţi aminteşti. Ţi-am spus că e plină de prostii.

Se uită urât la ea, apoi, fiindcă asta nu păru s-o sperie, se uită urât la Blake şi la Caroline. Nici această

privire nu avu efectul scontat, aşa că se întoarse spre Elizabeth şi strigă:

— Pentru Dumnezeu, femeie, în cartea aia există o singură regulă demnă de urmat.

— Care anume? întrebă ea cu dispreţ.

— Ca tu să te măriţi cu un blestemat de marchiz!

Elizabeth tăcu un moment, privindu-l cu ochii ei albaştri, apoi, cu un gest care lui îi spintecă inima, se întoarse cu spatele.

— A spus că o să mă ajute să fac rost de un soţ, le povesti celor doi, dar nu mi-a spus niciodată cine este. Nu mi-a spus că e un blestemat de marchiz.

Nimeni nu-i răspunse, aşa că ea oftă cu obidă şi spuse:

— Acum ştiţi toată povestea despre cum a râs de mine şi de situaţia mea nefericită.

James traversă camera într-o clipă.

— Nu am râs niciodată de tine, Elizabeth, spuse privind-o aprins. Trebuie să mă crezi. N-am vrut niciodată să te rănesc.

— Dar ai făcut-o, răspunse ea.

— Atunci mărită-te cu mine. Lasă-mă să-mi petrec tot restul vieţii încercând să-mi răscumpăr greşeala.

O lacrimă mare se scurse din colţul ochiului ei.

— Nu vrei tu să te însori cu mine.

— Te-am cerut de mai multe ori, răspunse el nerăbdător. Ce altă dovadă îţi mai trebuie?

— Nu pot să am şi eu mândria mea? Sau e asta o emoţie rezervată pentru elite?

— Sunt un om atât de rău? întrebă el puţin nedumerit. Nu ţi-am spus cine sunt. Îmi pare rău. Te rog să mă ierţi că m-am bucurat, nu, că am fost fericit că te-ai îndrăgostit de mine, nu de titlul meu, de banii mei, de toate celelalte. De mine.

Ea scoase un sunet înecat.

— A fost un test?

— Nu! strigă el. Sigur că nu. Ţi-am spus că aveam motive importante ca să-mi ascund identitatea, dar…

Se strădui să spună ce era în inima lui.

— Dar tot mi-a plăcut. Nici nu ştii, Elizabeth. Nu ştii cum e.

— Nu, răspunse ea încet. Nu ştiu.

— Nu mă pedepsi.

Vocea îi era încărcată de emoţie, iar Elizabeth îi simţi cuvintele până-n suflet. Trebuia să plece, să scape, înainte ca el s-o mai mintă. Îşi trase mâinile din mâinile lui şi se grăbi spre uşă.

— Trebuie să plec, spuse panicată. Nu pot să fiu cu tine acum.

— Unde te duci? întrebă James, urmând-o încet.

— Acasă.

El ridică un braţ, ca s-o împiedice să plece.

— Nu te las să mergi singură acasă. E întuneric şi pe stradă umblă tot felul de petrecăreţi beţi.

— Dar…

— Nu-mi pasă dacă mă urăşti, rosti el pe un ton ce nu admitea replică, dar nu-ţi dau voie să pleci singură din camera asta.

Ea se uită rugător spre Blake.

— Atunci poţi să mă însoţeşti tu. Vrei? Te rog?

Blake se ridică şi îi aruncă o privire lui James, apoi dădu din cap aprobator.

— Aş fi onorat.

— Ai grijă de ea, spuse James răguşit.

Blake aprobă din nou din cap.

— Ştii că o să am.

O luă de braţ pe Elizabeth şi o însoţi afară. James îi privi plecând, apoi se sprijini de perete, tremurând din cauza emoţiilor pe care le ţinuse ascunse toată seara: furia, durerea, exasperarea, chiar şi frustrarea fiindcă el se abţinuse în pădure, cu Elizabeth.

Toate se agitau în el, îl rodeau, îi tăiau răsuflarea. Auzi un zgomot şi ridică privirea. Uitase cu totul de Caroline, care era încă acolo.

— James, oftă ea. Cum ai putut?

— Lasă-mă, Caroline, o repezi el. Taci.

Apoi ieşi, repezindu-se prin mulţimea de pe coridoare. La el în căsuţă era o sticlă de whisky care promitea să-i fie cel mai bun prieten.

Capitolul 19

Lui Elizabeth nu-i luă mult să vadă că Blake Ravenscroft era, în ciuda prieteniei cu James, un bărbat foarte înţelept. Pe drumul spre casă el nu încercă să vorbească, nu-i puse întrebări indiscrete, ci doar o bătu prieteneşte pe mână şi-i spuse:

— Dacă ai nevoie de cineva, sunt sigur că soţia mea, Caroline, o să te asculte cu plăcere.

Era nevoie să fii inteligent ca să ştii când să taci. Merseră în tăcere spre casă, şi doar vocea lui Elizabeth se auzea din când în când, dând indicaţii legate de direcţia în care era casa ei. Când se apropiară, însă, tânăra rămase surprinsă la vederea luminilor ce răzbăteau prin ferestre.

— Cerule, murmură, cred că au aprins toate lumânările din casă.

Atunci, bineînţeles, ca întotdeauna, începu să calculeze cât îi costau toate fitilurile şi să se roage ca fraţii ei să nu fi folosit lumânările din ceară scumpă, cele pentru oaspeţi. Blake îşi luă privirea de la drum ca să se uite la ea.

— S-a întâmplat ceva?

— Sper că nu. Nu-mi imaginez…

Şareta se opri, iar Elizabeth sări jos fără să mai aştepte ajutor din partea lui Blake. Nu exista niciun motiv, din câte ştia ea, pentru care casa lor să fie atât de luminată şi plină de activitate. Niciunul. Dinăuntru se auzea destul zgomot cât să trezească morţii, şi, cu toate că părea genul de zgomot fericit, Elizabeth simţi cum o cuprinde spaima.

Se repezi înăuntru şi merse până în sufragerie pe urma ţipetelor fericite. Susan, Jane şi Lucas se ţineau de mâini şi se învârteau, râzând şi cântând cu toată gura.

Elizabeth rămase pe loc, uluită. Nu-i văzuse niciodată

pe fraţii ei purtându-se astfel. Îi plăcea să creadă că reuşise să nu lase pe umerii lor prea multe griji în ultimii cinci ani şi că ei avuseseră copilării liniştite şi rezonabil de fericite, dar nu-i văzuse niciodată atât de pierduţi în propria bucurie.

Simţi cum Blake se opreşte lângă ea şi îi şopteşte:

— Ştii cumva ce s-a întâmplat?

Ea nu putu să-i răspundă. După alte câteva secunde.

Susan o văzu pe sora ei stând în prag şi privindu-i cu ochii mari, opri dansul şi îi făcu pe Jane şi pe Lucas să se lovească unul de altul râzând, cu membrele lor subţiri amestecându-se.

— Elizabeth, exclamă Susan. Ai venit!

Aceasta dădu încet din cap.

— Ce se petrece? Nu mă aşteptam să vă găsesc treji.

— Vai, Elizabeth! strigă Jane. S-a întâmplat cel mai minunat lucru. N-o să-ţi vină să crezi.

— Foarte frumos, răspunse sora ei mai mare, încă prea epuizată emoţional ca să poată să se bucure, deşi încercă.

Nu ştia ce se întâmplase care să-i bucure într-atât pe fraţii ei, dar le era datoare ca măcar să încerce să participe la fericirea lor şi să-şi ascundă durerea. Susan se grăbi lângă ea, cu o bucată de hârtie în mână, luată de pe o măsuţă de scris.

— Uite ce-a venit astăzi, cât ai fost tu plecată. A adus-o un mesager.

— Un mesager în livrea, adăugă Jane. Era foarte chipeş.

— Era un servitor, îi spuse Lucas.

— Asta nu înseamnă că nu era chipeş, răspunse ea.

Elizabeth simţi cum zâmbeşte. Certurile celor doi copii o făceau să se simtă minunat de normală, nu cum se simţise în restul acelei seri blestemate. Luă hârtia din mâinile lui Susan şi citi. Mâinile începură să-i tremure.

— Nu-i grozav? întrebă Susan cu ochii plini de uimire şi fericire. Cine-ar fi crezut?

Elizabeth nu spuse nimic, încercând să se opună valului de greaţă care ameninţa să-i urce din stomac.

— Cine crezi că e? întrebă Jane. Probabil că e minunat. Cea mai bună şi mai drăguţă persoană din lume.

— Îmi dai voie? întrebă Blake.

Tăcută, ea îi întinse biletul. Când ridică privirea, îi văzu pe Susan, Jane şi Lucas uitându-se la ea nedumeriţi.

— Nu te bucuri? şopti Jane.

Blake îi înapoie biletul, iar ea se uită din nou la el, de parcă, dacă l-ar fi citit din nou, mesajul s-ar fi schimbat.

„Sir Lucas Hotchkiss,
Domnişoară Hotchkiss,
Domnişoară Susan Hotchkiss,
Domnişoară Jane Hotchkiss,

Mă bucur să vă informez că familia dumneavoastră a primit, anonim, suma de 5.000 de lire. Binefăcătorul dumneavoastră a aranjat ca Sir Lucas să meargă la Eton, unde este aşteptat la începutul trimestrului viitor.

Al dumneavoastră sincer,
Geo Shillingworth
Shillingworth şi fii, avocaţi”.

Era din partea lui James. De la el trebuia să fie. Se răsuci spre Blake, neputând să-şi ascundă supărarea din privire.

— A vrut doar să vă ajute, rosti acesta încet.

— E o insultă, abia dacă reuşi ea să spună. Cum aş putea să accept aşa ceva? Cum aş putea să…

El îi atinse braţul.

— Eşti foarte obosită. Poate că, dacă te mai gândeşti de dimineaţă…

— Sigur că sunt obosită! Eu…

Elizabeth îi văzu pe fraţii ei, şocaţi cu toţii, şi îşi acoperi gura cu mâna, îngrozită de ieşirea sa. Trei perechi de ochi albaştri se uitau de la ea la domnul Ravenscroft, pe care nici nu-l cunoşteau, şi… Domnul Ravenscroft. Ar fi trebuit să li-l prezinte. Erau destul de supăraţi de reacţia ei.

Puteau măcar să afle cine le intrase în casă.

— Susan, Jane, Lucas, spuse ea încercând să păstreze un ton egal, dânsul este domnul Ravenscroft. E un prieten de-al...

Înghiţi în sec. Aproape că spusese „domnului Siddons”, dar acela nici măcar nu era numele lui.

— E un prieten de-al lui lady Danbury şi a fost suficient de amabil încât să mă conducă acasă, încheie ea.

Fraţii ei îl salutară, iar Elizabeth se răsuci spre Blake şi-i spuse:

— Domnule Ravenscroft, ei sunt...

Se opri şi-i aruncă o privire bănuitoare:

— Doar domnul, da? Nu ascunzi şi tu vreun titlu?

Blake clătină din cap, zâmbind puţin.

— Sunt numai domnul, mă tem, deşi, trebuie să mărturisesc, tata e viconte.

Elizabeth voia să zâmbească, ştiind că el încercase să-i amuze, dar nu reuşi. În loc de asta, se întoarse spre fraţii ei şi, cu inima grea, spuse:

— Nu putem să acceptăm banii.

— Dar...

— Nu putem.

Elizabeth nici măcar nu-şi dăduse seama care dintre fraţii ei rostise protestul.

— Sunt prea mulţi bani şi nu putem să acceptăm un astfel de gest caritabil.

Jane nu păru de acord.

— Nu crezi că persoana care ne-a dat banii voia să-i luăm?

Elizabeth înghiţi în sec. Cine ştie ce intenţionase James? Oare era şi acest gest parte dintr-un plan grandios ca să-şi bată joc de ea? După ce făcuse deja, cine mai ştia cum îi funcţiona lui mintea.

— Sunt sigură că voia să-i luăm, rosti cu grijă, altfel n-ar fi scris numele noastre în scrisoare, dar asta nu contează. Nu putem să acceptăm aşa o sumă de la un străin.

— Poate că nu e un străin, spuse Susan.

— Şi mai rău! Doamne, îţi dai seama? O persoană oribilă, care ne tratează ca pe nişte marionete, trage sforile şi crede că poate să ne controleze destinele? E o idee bolnavă. Bolnavă.

Urmă o tăcere, apoi un sunet îngrozitor. Lucas se străduia să nu plângă. O privi pe sora lui cu ochii mari.

— Asta înseamnă că n-o să merg la Eton? şopti.

Lui Elizabeth i se tăie răsuflarea. Încercă să-i spună lui Lucas că nu, ştia că trebuie să-i spună că nu puteau să accepte banii lui James, dar cuvintele nu-i ieşeau de pe buze.

Rămase pe loc şi se uită la chipul fratelui ei. Încerca din răsputeri să nu plângă şi să nu-şi arate dezamăgirea. Mânuţele lui mici erau rigide ca nişte crengi şi bărbia îi era întinsă în afară, de parcă, dacă nu mişca maxilarul, ar fi putut să se stăpânească mai bine.

Elizabeth îl privi şi văzu în ochii lui preţul mândriei ei.

— Nu ştiu cum o să fie cu Etonul, spuse, aplecându-se şi luându-l în braţe. Poate că avem cum să facem.

Lucas se retrase.

— Nu ne permitem. Încerci să ne ascunzi totul, dar eu ştiu adevărul. Nu pot să merg. N-o să merg niciodată.

— Nu e adevărat. Poate că asta, spuse arătând spre bilet, înseamnă altceva.

Zâmbi pierdut. Cuvintelor ei le lipsea siguranţa, şi chiar un copil de opt ani, mai ales unul de opt ani, îşi dădea seama că minte. Lucas o privi pentru cel mai lung şi mai dureros moment al vieţii ei, înghiţi în sec şi spuse:

— Mă duc la culcare.

Elizabeth nu încercă să-l oprească. Nu avea ce să-i spună. Jane îl urmă fără să rostească niciun cuvânt, cu părul ei blond împletit legănându-i-se dezamăgit pe spate. Elizabeth se uită la Susan.

— Mă urăşti?

Sora ei clătină din cap.

— Nu, dar nu te înţeleg.

— Nu putem să acceptăm banii, Susan. I-am fi îndatoraţi binefăcătorului nostru tot restul vieţii.

— Ce contează? Nici nu ştim cine este.

— Nu vreau să-i fiu datoare, rosti Elizabeth apăsat. Nu vreau.

Susan făcu un pas înapoi, cu ochii mari.

— Ştii cine e, şopti. Ştii cine a trimis banii.

— Ba nu, spuse Elizabeth, dar ştiau amândouă că minţea.

— Ba da, de asta nu-i accepţi.

— Susan, nu vreau să mai discutăm.

Sora ei se retrase, sprijinindu-se de tocul uşii dinspre coridor.

— Mă duc să-l liniştesc pe Lucas, spuse. Are nevoie să plângă pe umărul cuiva.

Elizabeth tresări.

— O lovitură directă, murmură Blake după ce Susan urcă.

Elizabeth se răsuci spre el. Uitase că era acolo.

— Poftim?

El clătină din cap:

— Prefer să nu repet.

Ea se sprijini de spătarul canapelei, fiindcă picioarele refuzau s-o mai susţină.

— Se pare că ai fost martorul tuturor clipelor mele urâte în seara asta.

— Nu chiar ale tuturor.

Ea zâmbi fără umor.

— Presupun că o să te duci înapoi la marchiz şi-o să-i spui totul.

— Nu. Îi spun totul soţiei mele, nu lui James.

Elizabeth îl privi nedumerită.

— Atunci ce o să-i spui?

Blake ridică din umeri şi se îndreptă spre uşă.

— Că ar fi un idiot dacă te-ar lăsa să-i scapi. Dar cred că ştie asta deja.

*

Elizabeth se trezi a doua zi dimineaţă ştiind că avea

să fie o zi oribilă. Nu voia să vadă pe nimeni, nu voia să vorbească nimănui, nici măcar sieşi. Nu voia să vadă chipurile dezamăgite ale fraţilor ei. Nu voia să-i vadă pe soţii Ravenscroft, nişte străini care fuseseră martori la completa ei umilire. Nu voia s-o viziteze pe lady Danbury. N-ar fi putut să petreacă o zi în compania contesei fără să plângă şi s-o întrebe cum putuse să participe la şarada lui James. Şi cu siguranţă nu voia să-l vadă pe James.

Se ridică, se îmbrăcă, apoi se aşeză înapoi pe pat. O stare ciudată de rău o cuprinse. Ziua de dinainte fusese atât de epuizantă încât acum toate, picioarele, mintea, inima, refuzau să-i mai funcţioneze. S-ar fi bucurat doar să stea acolo, pe pat, să nu vadă pe nimeni şi să nu facă nimic timp de o săptămână.

Bine, poate că nu s-ar fi bucurat. Bucurie era mult spus, dar sigur ce simţea ea era mai plăcut decât dacă ar fi bătut cineva la uşă, apoi…

Cioc-cioc.

Elizabeth ridică privirea.

— Măcar o dată, bombăni, ridicând privirea spre tavan. Măcar o dată ai fi putut să-mi faci o mică favoare.

Se ridică, făcu un pas, apoi ridică din nou privirea, nemulţumită.

— Chiar ar fi fost o favoare foarte mică.

Deschise uşa cu o mişcare bruscă. Susan stătea pe coridor, cu mâna ridicată, gata să bată din nou. Elizabeth nu spuse nimic, mai ales fiindcă simţea că n-ar fi fost mândră de tonul vocii ei.

— Ai un vizitator, spuse Susan.

— Nu vreau să-l văd.

— Nu e un bărbat.

Tot chipul lui Elizabeth se transformă într-o mască a surprizei.

— Nu?

— Nu, spuse Susan, întinzându-i o carte de vizită de culoarea untului. Pare o doamnă foarte simpatică.

Elizabeth se uită la cartea de vizită, observând absentă că era făcută dintr-o hârtie de cea mai bună

calitate.

„D-na Blake Ravenscroft”

— Presupun că e soţia domnului pe care l-am cunoscut ieri? întrebă Susan.

— Da. O cheamă Caroline, spuse Elizabeth, trecându-şi mâna prin părul pe care nu-l coafase încă. E o persoană foarte drăguţă, dar, sincer, nu mă simt în stare să primesc oaspeţi încă, şi…

— Mă scuzi, o întrerupse Susan, dar nu cred că o să plece.

— Poftim?

— Cuvintele ei au fost „îmi imaginez că nu vrea să primească vizite, dar eu aştept bucuroasă până când îşi schimbă părerea”. După aceea s-a aşezat şi a scos o carte…

— Dumnezeule, sper că nu e „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”, nu?

— Nu. Are coperţi negre şi cred că e un fel de jurnal, fiindcă a început să scrie în el. După cum spuneam, adăugă Susan, a ridicat privirea spre mine şi mi-a spus să nu-mi fac griji, că ea îşi face de lucru.

— Aşa a spus ea?

Susan dădu din cap şi ridică din umeri.

— Aşa că nu-mi fac griji. Pare foarte mulţumită să scrie în cartea ei. Am pus totuşi de ceai, mai mult de dragul bunelor maniere.

— Chiar n-are de gând să plece, aşa e?

Susan clătină din cap.

— Pare o femeie încăpăţânată. Nu cred că o să plece până nu te vede. Nu m-ar mira dacă şi-ar fi adus un schimb de haine.

— Presupun că e cazul să mă coafez şi să cobor, spuse Elizabeth oftând.

Susan întinse mâna spre măsuţa de toaletă a surorii ei şi ridică o perie.

— Te ajut.

Elizabeth presupuse că sora ei voia să afle câte ceva, fiindcă nu se mai oferise niciodată înainte s-o ajute, dar periatul era atât de plăcut încât tânăra nu refuză. Rareori se ocupa cineva de ea.

Elizabeth numără de câte ori îi trecu peria prin păr înainte ca Susan să înceapă să-i pună întrebări. O dată, de două ori, de trei ori… Se opri puţin înainte de a cincea oară – probabil că se pregătea sufleteşte.

— Oare vizita doamnei Ravenscroft are legătură cu evenimentele de seara trecută?

De cinci ori. Elizabeth era impresionată. Nu crezuse că sora ei va rezista mai mult de trei.

— Nu ştiu motivul vizitei doamnei Ravenscroft, minţi ea.

— Hmm.

— Au!

— Iartă-mă!

— Dă-mi mie asta! spuse Elizabeth, luându-i peria surorii ei. Şi agrafele. N-am încredere să-ţi las ţie obiectele ascuţite.

Susan făcu un pas înapoi, îşi încrucişă braţele şi se încruntă.

— E greu să mă concentrez dacă te uiţi aşa la mine, spuse Elizabeth.

— Foarte bine.

— Susan Mary Hotchkiss!

— Nu-mi vorbi de parcă ai fi mama.

Elizabeth oftă şi îşi apăsă degetele pe frunte. Asta mai lipsea.

— Susan, rosti încet, o să-ţi spun tot ce ai nevoie să ştii imediat ce o să mă simt în stare.

Susan o privi câteva clipe, cântărindu-i, parcă, vorbele.

— E tot ce pot să fac, adăugă Elizabeth, prinzându-şi ultima agrafă în păr, aşa că ai face bine să fii binevoitoare şi să-mi înţelegi poziţia.

Susan dădu din cap, puţin stânjenită. Se dădu la o parte ca s-o lase pe sora ei să iasă, apoi o urmă în jos pe

scări.

Caroline stătea pe canapeaua din sufragerie, scriind în caietul legat în piele neagră. La auzul paşilor, ea ridică privirea.

— Sper că nu te surprinde să mă vezi aici.

Elizabeth zâmbi puţin.

— Nu te aşteptam, dar acum, că eşti aici, nu, nu pot să zic că sunt surprinsă.

Caroline închise cu zgomot caietul.

— Blake mi-a spus totul.

— Da, aşa a zis că o să facă. Eu…

Elizabeth se opri, întoarse capul ca să se uite urât peste umăr, la Susan, care rămăsese în prag. Sora ei se grăbi să dispară, dar Elizabeth se întoarse oricum spre vizitatoare şi spuse:

— Ai vrea să ne plimbăm puţin pe afară? Nu ştiu despre ce vrei să discutăm dar, dacă vrei să avem intimitate, îţi propun să ieşim.

Caroline râse.

— Îmi plac familiile fiindcă sunt atât de băgăreţe.

Se ridică, ducându-şi o mână la mijloc ca să-l sprijine.

— Sunt sigură că ai vrea ca fraţii tăi să fie acum în Grecia, sau chiar mai departe, dar eu n-am avut o familie când eram mică şi pot să-ţi spun că e minunat ca un om să fie atât de interesat de tine încât să vrea să tragă cu urechea la conversaţiile tale.

— Presupun că depinde de dispoziţia în care eşti, acceptă Elizabeth.

Caroline îşi mângâie burtica.

— E şi ăsta unul dintre motivele pentru care abia aştept copilul. Nu am o familie în trecut, aşa că pot foarte bine să-mi formez una pe viitor.

Merseră spre uşa din faţă şi se îndepărtară în pas de plimbare, cu Caroline încă ducând în mână cartea ei cea mică. Odată ajunse la destul de mare distanţă, ea se întoarse spre Elizabeth şi spuse:

— Sper că nu te-ai simţit insultată de acţiunile lui James în ceea ce priveşte operaţiunile bancare.

— Nu ştiu cum altfel aş putea să mă simt.

Caroline păru că are o sugestie, dar închise gura şi dădu scurt din cap, apoi continuă cu altceva:

— Poate că a aranjat donaţia fiindcă nu voia să te măriţi cu cineva pe care să nu-l iubeşti.

Elizabeth nu răspunse.

— Sunt sigură că nu cunosc toată povestea, continuă Caroline, dar am tot încercat să-mi dau seama despre ce poate să fie vorba, pe cât am reuşit, şi cred că voiai să te măriţi ca să-ţi întreţii familia.

Elizabeth dădu din cap cu tristeţe.

— Nu avem nimic. Abia dacă-mi permit să le dau de mâncare.

— Sunt convinsă că James a vrut să-ţi ofere libertatea să alegi pe oricine ai fi vrut. Poate chiar şi pe un administrator de moşie sărac.

Elizabeth întoarse repede capul spre ea.

— Nu, spuse încet, tremurat. Asta nu şi-a dorit niciodată.

— Nu? Când am vorbit noi două, înainte de petrecere, mi s-a părut că tu şi administratorul tău de moşie eraţi aproape să vă logodiţi.

Elizabeth îşi prinse buza de jos cu dinţii. Când James era doar somnul Siddons nu-i spusese nimic despre căsătorie, dar jurase că vor găsi o cale să fie împreună, iar ea presupusese că era sincer, dar cum să-l creadă acum, când aflase că identitatea sa era o minciună? Caroline îşi drese glasul.

— Nu cred că ar trebui să accepţi donaţia lui James.

— Deci înţelegi cum mă simt…

— Cred că ar trebui să te măriţi cu el.

— M-a făcut de râs, Caroline.

— Nu cred că intenţionat.

— Dar ăsta a fost rezultatul.

— De ce gândeşti aşa?

Apoi, înainte ca Elizabeth să apuce să răspundă, Caroline adăugă:

— Eu nu cred că te-a făcut de râs şi ştiu că nici Blake

nu gândeşte aşa. James cu siguranţă că nu…

— N-am putea să nu mai vorbim despre James, te rog?

— Foarte bine. Atunci putem să ne întoarcem la tine acasă, rosti Caroline, ducându-şi mâna la spate. Nu mai sunt la fel de sprintenă ca înainte.

Întinse carnetul negru şi spuse:

— Vrei să ţii tu ăsta?

— Sigur. E un jurnal?

— Da, într-un fel. E dicţionarul meu personal. Când aflu un cuvânt nou, îl scriu, pe el şi definiţia lui. După aceea sigur că trebuie să-l folosesc în context, ca să nu-l uit.

— Cât de interesant, murmură Elizabeth. Ar trebui să încerc şi eu.

Caroline aprobă din cap.

— Am scris despre tine aseară.

— Chiar aşa?

Ea dădu iar din cap.

— Chiar acolo, pe ultima pagină. Ultima pe care am scris, adică. Te rog, nu mă deranjează dacă te uiţi.

Elizabeth răsfoi paginile până când o găsi pe ultima scrisă, şi citi:

Inexorabil – de neoprit, inflexibil, implacabil.

Mă tem că James o să încerce, inexorabil, s-o convingă pe domnişoara Hotchkiss.

— Şi eu mă tem de asta, spuse Elizabeth ca pentru sine.

— Ei bine, teamă e doar un fel de-a spune, se grăbi Caroline să explice. Mie nu mi-e teamă de asta. Ba chiar, ca să fiu foarte sinceră, ar fi trebuit să scriu că sper ca el să fie de neoprit.

Elizabeth o privi pe noua ei prietenă şi se strădui să-şi înfrâneze un geamăt de nemulţumire.

— Poate că ar trebui să mergem acasă.

— Bine, dar, dacă-mi dai voie să mai spun un singur lucru…

— Dacă are de-a face cu James, aş prefera să n-o faci.

— Are, dar promit că e ultimul lucru. Vezi tu…

Caroline se opri şi se scărpină în bărbie, zâmbi stânjenită, apoi spuse:

— Fac asta când trag de timp.

Elizabeth îi făcu semn spre casă, apoi începu să meargă.

— Sigur o să-mi spui că James e un bărbat minunat, şi că…

— Nu, nu voiam deloc să spun asta, o întrerupse Caroline. E un nesuferit, dar trebuie să mă crezi că e un bărbat foarte bun.

— De felul acelora cu care nu se poate trăi?

— Nu, de felul celor fără de care nu se poate trăi. Dacă – îl iubeşti…

— Nu-l iubesc.

— Ba da. Se vede în privirea ta.

— Nu-l iubesc.

Caroline flutură din mână.

— Ba-l iubeşti, dar nu ţi-ai dat încă seama.

— Caroline!

— Încercam să spun că, deşi el a făcut un lucru foarte urât când nu ţi-a spus cine este, a avut motivele lui şi niciunul dintre ele nu a fost să te umilească pe tine. Sigur, adăugă Caroline aplecându-şi puţin capul, îmi dau seama că mie mi-e uşor să spun asta, fiindcă nu eu am primit lecţii despre cum să mă mărit cu un marchiz tocmai de la un marchiz…

Elizabeth tresări.

— Dar să ştii că intenţiile lui au fost onorabile, sunt convinsă. După ce-ţi trece supărarea, supărare foarte îndreptăţită, de altfel, rosti Caroline, privind-o pe prietena ei, ca să se asigure că auzise, o să-ţi dai seama că ai fi foarte nefericită fără el.

Elizabeth încercă să-i ignore cuvintele, fiindcă bănuia că erau mai adevărate decât i-ar fi plăcut ei.

— Ca să nu mai spun, continuă Caroline, că şi eu aş fi foarte nefericită dacă nu te-aş avea pe tine în viaţa mea. Nu cunosc nicio altă femeie de vârsta mea în afară de sora lui Blake, şi ea e în India cu soţul ei.

Elizabeth nu putu să nu zâmbească, dar nu ajunse să răspundă, fiindcă observă uşa de la intrarea în casa lor, care era larg deschisă.

— N-am închis în urma noastră? o întrebă pe Caroline.

— Aşa credeam, da.

Atunci auziră o bătaie în podea, urmată de o voce baritonală cerând nişte ceai, urmată de un miorlăit de pisică.

— Nu se poate, gemu Elizabeth. E lady Danbury.

Capitolul 20

Lady Danbury călătorea numai rareori fără pisica ei. Malcom, din păcate, nu aprecia viaţa din afara conacului. Mai călătorea din când în când până la grajd, era adevărat, de obicei în căutarea câte unui şoarece zemos, dar nu-i plăcea să fie scos din mediul lui confortabil.

Spre fascinaţia lui Jane şi a fratelui ei, Malcom îşi exprima supărarea cu un mieunat de jale şi nu cu unul acuzator, o dată la câte două secunde, cu o regularitate care ar fi fost impresionantă, dacă n-ar fi devenit repede foarte enervantă.

— Miau! se plânse el.

— Ce se aude? întrebă Caroline.

Buf!

— Te referi la plânset sau la bătaia în podea? întrebă Elizabeth, ducându-şi palma la frunte.

— Miau!

— La amândouă.

Buf!

Elizabeth aşteptă următorul mieunat al lui Malcom şi răspunse:

— Aceea a fost pisica contesei, iar…

Buf!

— Iar asta a fost chiar contesa.

Înainte ca prietena ei să poată să răspundă, se mai

auzi un sunet, acela de picioare care alergau prin casă.

— Asta îmi imaginez că este, spuse Elizabeth pe un ton sec, sora mea, Susan, care îi aduce lui lady Danbury ceaiul.

— N-o cunosc pe lady Danbury, spuse Caroline.

Elizabeth o luă de braţ şi o trase înainte.

— Atunci o să ai o surpriză.

— Elizabeth! strigă lady D din sufragerie. Te aud!

— Aude tot! bombăni tânăra.

— Am auzit şi asta!

Elizabeth ridică sprâncenele şi spuse fără sunet în direcţia lui Caroline:

— Ai văzut?

Caroline deschise gura ca să răspundă, apoi se opri şi aruncă o privire speriată înspre sufragerie. Luă jurnalul din mâinile lui Elizabeth, luă o pană de scris de pe măsuţa din foaier şi mâzgăli ceva:

„Mi-e frică de ea”.

Elizabeth dădu din cap aprobator:

— Celor mai mulţi le este.

— Elizabeth!

— Miau!

Elizabeth clătină din cap.

— Nu pot să cred că a venit cu tot cu pisică.

— ELIZABETH!

— Cred că ai face bine să te duci să vorbeşti cu ea, şopti Caroline.

Elizabeth oftă şi se îndreptă cât putu de încet spre sufragerie. Sigur contesa avea o părere despre evenimentele umilitoare ale serii de dinainte, iar ea va fi nevoită să stea liniştită şi s-o asculte. Singura ei consolare era s-o târască pe Caroline după ea.

— O să aştept aici, şopti aceasta.

— Ba nu, în niciun caz, răspunse Elizabeth. Eu te-am ascultat pe tine, acum trebuie s-o asculţi şi tu pe ea.

Caroline rămase mută de uimire.

— Vii cu mine, rosti apăsat prietena ei, apucând-o de braţ, şi cu asta, basta.

— Dar…

— Bună ziua, lady Danbury, spuse Elizabeth, zâmbind printre dinţi şi intrând în sufragerie. Ce surpriză să vă găsesc aici!

— Unde ai fost? întrebă contesa, mutându-şi greutatea dintr-o parte într-alta, în scaunul preferat din răchită al lui Elizabeth. Te-am aşteptat ore întregi.

Elizabeth ridică o sprânceană.

— Am fost plecată numai cincisprezece minute, lady Danbury.

— Hmm. Eşti din ce în ce mai obraznică, pe zi ce trece, Elizabeth Hotchkiss.

— Da, spuse tânăra zâmbind puţin. Aşa e, nu?

— Hmm. Unde mi-e pisica?

— Miaaau!

Elizabeth se întoarse şi văzu o pată de ocru fugind pe hol, urmată de doi copii care strigau de bucurie.

— Cred că e ocupată, lady Danbury.

— Hmm. Să nu-mi supere pisica. Mă ocup eu de ea mai târziu. Trebuie să-ţi vorbesc, Elizabeth.

Tânăra o trase pe Caroline înăuntru.

— Aţi cunoscut-o pe doamna Ravenscroft, lady Danbury?

— Soţia băiatului ăluia, Blake?

Caroline dădu din cap.

— E un individ simpatic, presupun, spuse contesa. E prieten cu nepotul meu. Venea în vizită când erau mici.

— Da, răspunse Caroline. Îi e foarte frică de dumneavoastră.

— Hmm. Băiat deştept. Şi ţie ar trebui să-ţi fie frică de mine.

— Vai, da, cu siguranţă.

Lady Danbury o privi bănuitor.

— Mă iei peste picior cumva?

— De parcă ar îndrăzni, interveni Elizabeth. Numai pe mine nu mă speriaţi, lady Danbury.

— Ei bine, o să încerc acum să te sperii cât pot de tare, Elizabeth Hotchkiss. Trebuie să vorbesc cu tine

urgent.

— Da, spuse aceasta cu tristeţe, aşezându-se pe marginea canapelei. Aşa mă temeam. Nu aţi mai venit niciodată în vizită la noi.

Lady Danbury îşi drese glasul, iar Elizabeth expiră lung, aşteptând discursul care, cu siguranţă, avea să vină. Contesa avea câte o părere despre orice, iar Elizabeth era convinsă că evenimentele serii de dinainte nu făceau excepţie. Fiindcă James era nepotul ei, cu siguranţă că avea să-i ia partea, iar ea avea să fie nevoită să asculte o listă lungă de calităţi, punctată de ocazionala menţionare a calităţilor contesei însăşi.

— Tu, spuse aceasta dramatic, arătând cu degetul spre Elizabeth, nu ai venit la balul meu mascat aseară.

Elizabeth rămase cu gura căscată.

— Despre asta voiaţi să vorbim?

— Sunt foarte supărată. Pe tine, spuse arătând cu degetul spre Caroline, te-am văzut. Dovleacul da? Un fruct barbar.

— Cred că e o legumă, murmură Caroline.

— Prostii. E un fruct. Are seminţe şi pulpă, deci e fruct. Unde ai învăţat tu biologie, fetiţo?

— E o cucurbitacee, rosti Elizabeth apăsat. Putem s-o lăsăm aşa?

Lady Danbury dădu din mână cu indiferenţă.

— Orice ar fi, nu creşte în Anglia, aşa că mie nu-mi trebuie.

Elizabeth simţi cum alunecă pe canapea. Contesa era obositoare. Aceasta întoarse privirea spre ea.

— N-am terminat cu tine, Elizabeth.

Tânăra ar fi icnit dacă ar fi avut timp, dar lady D adăugă supărată:

— Şi stai dreaptă.

Elizabeth se ridică.

— Acum, continuă contesa, m-am străduit din răsputeri să te conving să vii la petrecerea mea. Ţi-am făcut rost de un costum, unul care-ţi venea foarte bine, dacă pot să adaug, şi tu m-ai răsplătit nevenind nici măcar

la intrare, să mă saluţi. Am fost insultată. Foarte…

— Miaaau!

Lady Danbury ridică privirea la timp ca să-i vadă pe Jane şi pe Lucas fugind şi ţipând.

— Ce-i fac pisicii mele? întrebă ea.

Elizabeth întinse capul ca să vadă.

— Nu ştiu sigur dacă ei îl aleargă pe Malcom sau dacă el fuge după ei.

Caroline prinse viaţă.

— M-aş bucura să investighez.

Elizabeth puse o mână pe braţul prietenei sale.

— Te rog, spuse cu dulceaţă, rămâi.

— Elizabeth, se răsti contesa, ai de gând să-mi răspunzi?

Tânăra clipi, confuză.

— Dar m-aţi întrebat ceva?

— Unde ai fost? De ce n-ai venit la bal?

— Eu… Eu…

Elizabeth îşi căută cuvintele. Nu putea să spună adevărul, că o sedusese nepotul contesei.

— Ei bine?

Cioc-cioc.

Elizabeth se ridică imediat.

— Trebuie să răspund la uşă, strigă peste umăr.

— Nu scapi de mine, Lizzie Hotchkiss! o auzi pe lady Danbury strigând.

I se păru că o aude şi pe Caroline spunând ca pentru sine „trădătoareo”, dar deja o copleşise îngrijorarea la gândul că James ar fi putut să vină în vizită. Trase aer adânc în piept. Dacă era el, nu avea ce să mai facă. Deschise larg uşa.

— Bună ziua, domnule Ravenscroft.

De ce oare se simţea aşa dezamăgită?

— Domnişoară Hotchkiss, spuse el, aplecând din cap în semn de salut. Soţia mea este aici?

— Da, e în sufragerie, cu lady *Danbury.*

Blake tresări.

— Poate vin mai târziu…

— Blake? o auziră pe Caroline strigând, pe un ton destul de speriat. Tu eşti?

Elizabeth îl lovi prieteneşte pe Blake în umăr.

— Prea târziu.

Blake intră, cu expresia unui băiat de opt ani gata să fie certat pentru o farsă cu o broască şi o faţă de pernă.

— Blake, spuse Caroline uşurată.

— Lady Danbury, murmură el.

— Blake Ravenscroft! exclamă contesa. Nu te-am mai văzut de când aveai opt ani.

— M-am ascuns.

— Hmm. Pe măsură ce îmbătrânesc eu, voi deveniţi tot mai neobrăzaţi.

— Ce mai faceţi? întrebă Blake.

— Nu încerca să schimbi subiectul, îl ameninţă lady D.

Caroline se întoarse spre Elizabeth şi şopti:

— Aveau un subiect?

Lady Danbury îngustă pleoapele şi clătină un deget spre Blake.

— N-am terminat încă discuţia despre broasca pe care ai pus-o în faţa de pernă a domnişoarei Bowater.

— Era o guvernantă înfiorătoare, răspunse Blake. În plus, a fost ideea lui James.

— Sunt sigură că a fost, dar tu ar fi trebuit să ai înălţimea morală să…

Lady Danbury se întrerupse deodată şi aruncă o privire necaracteristic de panicată spre Elizabeth, care îşi aminti atunci că bătrâna doamnă nu ştia că aflase despre identitatea lui James.

Elizabeth, fiindcă nu voia să discute subiectul, începu să-şi studieze cu grijă unghiile. După un moment ridică privirea, clipi, se prefăcu surprinsă şi întrebă:

— Vorbeaţi cu mine?

— Nu, spuse lady Danbury nedumerită. Nici măcar nu ţi-am rostit numele.

— Aha, spuse Elizabeth, gândindu-se că probabil exagerase cu dezinteresul. V-am văzut privindu-mă şi…

— Nu contează, spuse repede contesa, apoi se răsuci

spre Blake ca să-l certe, probabil, dar din gura ei nu se auzi niciun sunet.

Elizabeth îşi muşcă buzele ca să nu râdă. Săraca lady Danbury voia mult să-l certe pe Ravenscroft pentru farsa de cu douăzeci de ani înainte, dar nu putea, fiindcă ar fi trebuit să vorbească despre James, despre care credea că Elizabeth nu ştia.

— Doreşte cineva ceai? întrebă Susan, intrând în cameră cu paşi nesiguri sub greutatea tăvii cu serviciul de ceai.

— Perfect!

Lady Danbury părea gata să sară de pe fotoliu din dorinţa de-a schimba cât mai repede subiectul.

De această dată Elizabeth chiar râse. Dumnezeule, când ajunsese să i se pară amuzant fiascoul acela?

— Elizabeth? şopti Caroline. Râzi cumva?

— Nu, tuşi ea. M-am înecat.

Caroline bombăni ceva ca pentru sine, iar prietena ei era sigură că nu fusese un compliment. Susan puse ceaiul pe o masă, scoţând un clinchet puternic, întrerupt de contesa care îşi trase fotoliul mai aproape şi spuse:

— Torn eu.

Susan făcu un pas în spate, lovindu-se de Blake, care se aşează alături de soţia sa şi şopti:

— Din tabloul ăsta încântător nu lipseşte decât James.

— Muşcă-ţi limba, spuse Elizabeth încet, fără să-i pară rău că trăsese cu urechea.

— Lady Danbury nu ştie că Elizabeth ştie, şopti Caroline.

— Ce tot şoptiţi voi trei acolo? lătră lady D.

— Nimic!

Era greu să-ţi dai seama care dintre ei strigase mai tare. Urmă o tăcere asurzitoare, iar lady Danbury îi întinse o ceaşcă de ceai lui Susan, apoi Blake se aplecă spre măsuţă şi şopti:

— Oare am auzi un ciocănit?

— Nu o mai tachina! îl certă Caroline.

— A fost pisica, rosti ferm Elizabeth.

— Ai pisică? întrebă Blake.

— E motanul lui lady Danbury.

— Unde e pisica mea? întrebă aceasta.

— Aude tot, spuse Elizabeth ca pentru sine.

— Te-am auzit!

Tânăra dădu ochii peste cap.

— Pari bine dispusă astăzi, comentă Blake.

— E prea obositor să fii supărată. Am hotărât să-mi reiau obiceiul de-a găsi partea bună şi în cea mai rea situaţie.

— Mă bucur să aflu asta, murmură Blake, fiindcă tocmai l-am văzut pe James venind încoace călare.

— Poftim? întrebă Elizabeth întorcând speriată capul. Eu nu-l văd.

— A trecut deja.

— Despre ce vorbiţi? întrebă lady Danbury.

— Parcă ai spus că aude tot, aminti Caroline.

Lady Danbury se întoarse spre Susan şi rosti:

— Sora ta arată de parcă e gata să facă un atac de apoplexie.

— E aşa de azi-noapte, spuse Susan.

Lady D hohoti tare.

— Îmi place sora ta, Elizabeth. Dacă te măriţi şi mă părăseşti, vreau să vină ea să fie însoţitoarea mea.

— Nu mă mărit, spuse Elizabeth, mai mult din obişnuinţă decât din alt motiv.

Amândoi soţii Ravenscroft se întoarseră şi-i aruncară priviri întrebătoare.

— Aşa e!

Atunci începu să se audă bătaia în uşă. Blake ridică o sprânceană.

— Şi spui că nu te măriţi, murmură el.

— Elizabeth! lătră lady Danbury. N-ar trebui să deschizi?

— Mă gândeam să-l ignor, spuse Elizabeth ca pentru sine.

Lucas şi Jane aleseră exact acel moment ca să apară în prag.

— Vrei să deschid eu? întrebă Jane…

— Cred că i-am pierdut pisica lui lady Danbury, adăugă Lucas.

Contesa îşi scăpă cana de ceai.

— Unde-i dragul meu Malcom?

— Am fugit în bucătărie, apoi în grădină, apoi în spatele napilor, şi…

— Aş putea să valsez până la uşă, continuă Jane. Am nevoie să exersez.

— Malcom! strigă lady D. Vino aici, pisicuţo!

Elizabeth se răsuci şi se uită urât la Caroline şi la Blake, amândoi scuturaţi de hohote silenţioase. Lucas spuse:

— Nu cred că vă aude de aici, lady Danbury.

Bătaia în uşă deveni mai insistentă. Jane se hotărâse să dea ocol foaierului înainte să deschidă. James începu să o strige pe Elizabeth pe nume, apoi ceru să i se deschidă imediat.

Tânăra se lăsă să alunece pe una dintre băncuţele cu perne din hol, străduindu-se să nu râdă absurd. Dacă ar fi fost doar puţin mai cald în cameră, ar fi putut să jure că era în iad.

* * *

James Sidwell, marchiz de Riverdale, nu era într-o dispoziţie prea bună. Dispoziţia sa nu putea fi considerată nici măcar politicoasă. Se agitase toată dimineaţa şi aproape că fusese nevoit să se lege cu lanţuri de pat ca să nu se ducă după Elizabeth.

Voia să o vadă dis de dimineaţă, dar nu, şi Caroline, şi Blake insistaseră ca el să-i dea puţin timp. Era epuizată, aşa îi spuseseră. Era mai bine să aştepte până când se mai liniştea.

Aşa că el aşteptase, în ciuda mai bunei sale judecăţi şi, mai important, în ciuda intuiţiei. După aceea, când se dusese în camera soţilor Ravenscroft ca să-i întrebe dacă aşteptase destul, găsise doar un bilet de la Caroline pentru

Blake, în care-i scria că plecase la casa familiei Hotchkiss.

Colac peste pupăză, mai era şi un bilet de la Blake, care-i era adresat şi în care stătea scris cam acelaşi lucru. Ca să-l mai şi jignească, în timp ce fugea prin sala marea. Conacului, majordomul îl oprise şi-i spusese că mătuşa lui plecase, şi ea, acasă la familia Hotchkiss.

Singura creatură care nu făcuse călătoria de o milă era blestematul de motan.

— Elizabeth! strigă el cât îl ţinea gura, bătând cu pumnul în uşa surprinzător de solidă şi de bine făcută. Lasă-mă să intru imediat, sau jur că…

Uşa se deschise brusc, iar James se uită în gol, apoi coborî privirea mai jos. Micuţa Jane Hotchkiss stătea în prag şi-i zâmbea cu toată gura.

— Bună ziua, domnule Siddons, ciripi ea, întinzându-i mâna. Învăţ să valsez.

James se văzu nevoit să accepte că nu putea să treacă agitat pe lângă o fetiţă de nouă ani şi după aceea să aibă conştiinţa împăcată.

— Domnişoară Jane, răspunse. Mă bucur să te revăd.

Ea îi întinse mâna, fluturându-şi degetele. El clipi. Ea îi făcu iarăşi semn.

— Ah, da, spuse repede, aplecându-se şi sărutându-i dosul palmei.

Se părea că, odată ce îi sărutai mâna unei fetiţe, erai obligat să faci asta tot restul copilăriei ei.

— E o zi foarte frumoasă, nu credeţi? întrebă aceasta, rostind cuvintele cu un accent foarte matur.

— Da, eu…

Tăcu şi se uită în spatele ei, încercând să vadă de ce era atâta agitaţie în sufragerie. Mătuşa lui striga ceva. Lucas ţipa şi el ceva, apoi Susan ieşi în fugă din cameră, repezindu-se în bucătărie.

— L-am găsit, se auzi vocea ei dinăuntru.

După aceea, spre nedumerirea lui James, un ghem obez de blană ieşi în pas vioi din bucătărie, traversă foaierul şi intră în sufragerie. Fir-ar să fie. Până şi pisica ajunsese înaintea lui.

— Jane, rosti pe un ton care i se păru de-a dreptul eroic prin răbdarea de care dădea dovadă, am nevoie să-i vorbesc surorii tale.

— Lui Elizabeth?

Nu, lui Susan.

— Da, lui Elizabeth, spuse el încet.

— Aha. E în sufragerie, dar trebuie să te avertizez, rosti Jane aplecând capul şi flirtând cu el, că e foarte ocupată. Avem foarte mulţi oaspeţi în după-amiaza asta.

— Ştiu, spuse James nemulţumit, aşteptând ca fetiţa să se dea la o parte, ca să poată să intre în sufragerie.

— Miau!

— Pisica asta nu e prea educată, spuse Jane fără să dea vreun semn că ar fi avut de gând să se dea la o parte şi trecând la un alt subiect de conversaţie. Aşa a plâns toată ziua.

James îşi dădu seama că strânsese, nerăbdător, pumnii.

— Chiar aşa? întrebă pe cât de politicos era în stare.

Dacă ar fi folosit un ton care să-i reflecte adevărata stare de spirit, fetiţa probabil că ar fi fugit ţipând, iar calea spre inima lui Elizabeth nu trecea, sigur, printre lacrimile surorii ei. Jane dădu din cap.

— E o pisică rea.

— Jane, spuse James aplecându-se la nivelul ei, crezi că pot să vorbesc cu Elizabeth acum?

Fetiţa se dădu la o parte.

— Sigur că da. Trebuia să-mi spui că asta vrei.

El rezistă impulsului să comenteze mai departe şi în loc de asta îi mulţumi lui Jane, îi sărută din nou mâna, ca să fie sigur, apoi intră în sufragerie unde, spre surpriza şi amuzamentul său, o descoperi pe Elizabeth stând în patru labe.

* * *

— Malcom, şuieră Elizabeth, ieşi imediat de sub dulap.

Motanul pufni.

— Chiar acum, pisicuţă murdară.

— Nu-i spune pisicii mele că e murdară, se răsti lady Danbury.

Elizabeth întinse mâna şi încercă să tragă ghemul recalcitrant de blană, dar acesta o zgârie.

— Lady Danbury, anunţă Elizabeth fără să se ridice, pisica asta e un monstru.

— Nu fi ridicolă! Malcom e o pisică perfectă, şi tu ştii asta foarte bine.

— Malcom, spuse tânăra încet, e un drac împieliţat.

— Elizabeth Hotchkiss!

— Dacă aşa e.

— Săptămâna trecută ai zis că e un motan minunat.

— Săptămâna trecută se purta frumos cu mine. Dacă îmi amintesc bine, dumneavoastră l-aţi făcut trădător.

Lady Danbury pufni şi se uită la Elizabeth, care încerca să prindă pisica.

— E supărat fiindcă îl aleargă copiii ăia răi pe aici, prin casă.

De-ajuns! Elizabeth se ridică în picioare şi îi aruncă o privire criminală contesei, apoi rosti apăsat:

— Nimeni nu spune despre Lucas şi despre Jane că sunt răi, în afară de mine.

Urmă o tăcere mormântală. Blake râdea pe înfundate, iar lady Danbury se bâlbâia şi scotea sunete ciudate, de parcă s-ar fi înecat, şi clipea atât de apăsat încât Elizabeth putea să jure că îi auzea pleoapele când se atingeau.

Nimic, însă, n-ar fi putut s-o pregătească pentru bătaia din palme care se auzi din spatele ei. Elizabeth se întoarse încet spre prag.

James. Stătea acolo şi zâmbea pe jumătate, impresionat şi cu o sprânceană ridicată. Aplecă puţin capul spre mătuşa sa şi spuse:

— Nu-mi amintesc ultima dată când ţi-a vorbit cineva aşa, mătuşă.

— În afară de tine! răspunse lady D, apoi, dându-şi seama că el îi spusese mătuşă, începu să scoată din nou sunetele acelea gâtuite şi să arate spre Elizabeth.

— Nu-i nimic, spuse James. Ştie, a aflat.

— De când?

— De aseară.

Lady Danbury se întoarse spre Elizabeth şi se răsti:

— Şi nu mi-ai spus?

— N-aţi întrebat! răspunse aceasta, apoi se răsuci spre James. De când stai acolo?

— Te-am văzut încercând să intri sub dulap, dacă asta mă întrebi.

Elizabeth se strădui să nu icnească. Reuşise să o prindă pe Jane şi s-o roage să-l ţină ocupat o vreme pe James, dar sperase că fetiţa avea să reuşească măcar până găseau pisica şi i-o dădeau contesei. Nu voia ca James se vadă prima dată după neînţelegerea din seara de dinainte, cu fundul în sus. Abia aştepta să pună mâna pe motan…

— De ce, întrebă lady Danbury ascuţit, nu m-a informat nimeni de schimbarea identităţii publice a lui James?

— Blake, spuse Caroline trăgându-l de braţ pe soţul ei, cred că e momentul să ne retragem.

El clătină din cap şi răspunse:

— Nu vreau să pierd ce urmează pentru nimic în lume.

— Dar o să fie nevoie, spuse James apăsat, apoi traversă camera şi o luă de braţ pe Elizabeth. Puteţi să rămâneţi la ceai, dar noi plecăm.

— Aşteaptă puţin, protestă ea, încercând să scape. Nu poţi să faci asta.

El o privi fără să clipească deloc.

— Ce nu pot să fac?

— Asta, răspunse ea. Nu ai niciun drept asupra mea…

— O să am, rosti el zâmbindu-i încrezător, masculin.

— Strategie greşită, îi şopti Caroline lui Blake.

Elizabeth strânse pumnii, încercând să nu îşi arate furia.

— Asta e casa mea, se răsti ea. Dacă îmi invită cineva oaspeţii să se simtă bine, atunci aceea sunt eu.

— Invită-i, deci, răspunse James.

— Şi nu poţi să-mi ordoni să vin cu tine.

— Nici n-am făcut asta. Le-am spus diferiţilor tăi vizitatori, care înţeleg că au venit pe nepusă-masă, că plecăm.

— Strică tot, îi şopti Caroline soţului ei.

Elizabeth îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu merg nicăieri.

Expresia lui James deveni ameninţătoare.

— Dacă ar fi rugat-o frumos… îi şopti Caroline lui Blake.

— Blake, spuse James, închide-i gura soţiei tale.

Ravenscroft râse, ceea ce o făcu pe soţia lui să-l lovească în umăr cu destul de multă putere.

— Şi tu, îi spuse James lui Elizabeth. Nu mai am răbdare cu tine. Trebuie să vorbim. Putem să facem asta afară sau aici, în faţa mătuşii mele, a fraţilor tăi şi a ăstora doi, spuse arătând cu mâna spre Caroline şi Blake.

Elizabeth înghiţi în sec, indecisă. James se aplecă spre ea şi rosti:

— Hotărăşte-te, Elizabeth.

Ea nu făcu nimic, incapabilă să vorbească.

— Foarte bine, atunci, se răsti James. O să hotărăsc eu pentru tine.

Fără alt preambul, o apucă pe după mijloc, o ridică pe umăr şi ieşi cu ea. Blake, care urmărise drama cu un zâmbet amuzat se întoarse spre soţia sa şi spuse.

— De fapt, iubito, eu nu sunt de acord cu tine. Având în vedere situaţia, cred că James s-a descurcat foarte bine.

Capitolul 21

Când James ajunse cu Elizabeth pe umăr afară, ea se zbătea precum un ţipar. Un ţipar furios. Dar James îşi descrisese cu modestie interesul pentru pugilism. Avea multă experienţă şi primise suficiente lecţii. În Londra mergea zilnic la Casa de Box Jackson pentru Domni, şi îi

amuza şi-i alarma des pe servitori sărind cu graţie de pe un picior pe altul şi lovind baloturi de fân. Drept urmare, braţele îi erau puternice, trupul, bine făcut, iar Elizabeth, deşi se zbătea, nu putea să-i scape.

— Lasă-mă jos, ţipă ea.

El nu văzu niciun motiv ca să-i răspundă.

— Alteţă! rosti ea indignată.

— James, o repezi el, îndepărtându-se de casă cu paşi mari. Mi-ai folosit numele de suficiente ori.

— Când credeam că eşti domnul Siddons, se răsti şi ea. Pune-mă jos.

James merse mai departe, strângând-o ca într-o menghină.

— James!

El mormăi:

— Aşa mai merge.

Elizabeth se zbătu puţin mai tare, forţându-l s-o prindă şi cu cealaltă mână. Ea se linişti aproape imediat.

— Ai înţeles într-un final că nu poţi să scapi? întrebă el pe un ton calm.

Ea îi aruncă o căutătură urâtă.

— O să iau privirea asta ca pe un răspuns afirmativ.

Până la urmă, după încă un minut de călătorie în linişte, o lăsă jos lângă un copac gigantic, cu spatele la trunchiul lui şi cu picioarele între rădăcinile groase. James rămase în faţa ei, cu picioarele depărtate şi cu mâinile încrucişate.

Elizabeth îi aruncă încă o privire plină de obidă şi îşi încrucişă la rândul ei braţele. Era aşezată pe pământul ridicat de la baza copacului, aşa că diferenţa de înălţime dintre ei nu era la fel de mare ca de obicei. James îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, dar nu spuse nimic. Elizabeth împinse bărbia în afară şi strânse din dinţi. James ridică o sprânceană.

— Pentru Dumnezeu! izbucni ea. Spune-mi ce vrei să-mi spui.

— Ieri, rosti el, te-am cerut de soţie.

Ea înghiţi în sec.

— Ieri am refuzat.

— Şi astăzi?

Îi stătea pe vârful limbii să răspundă că astăzi n-o ceruse, însă cuvintele se topiră înainte să-i iasă din gură. Era genul de remarcă pe care ar fi făcut-o drept răspuns pentru acela pe care ea îl cunoştea drept James Siddons. Bărbatul din faţa ei, marchizul, îi era străin, şi nu ştia cum să se poarte cu el. Nu îi erau, totuşi, necunoscute particularităţile aristocraţiei, doar petrecuse ani întregi în compania lui lady Danbury.

Se simţea de parcă ar fi fost prinsă într-o farsă ciudată, ale cărei reguli nu le pricepea. Toată viaţa fusese învăţată cum să se poarte. Fiecare domnişoară din Anglia învăţa astfel de lucruri, dar nimeni nu-i spusese vreodată ce trebuia să facă dacă se îndrăgostea de un bărbat care-şi schimba identitatea cum schimbau alţii hainele.

După un minut de tăcere, ea spuse:

— N-ar fi trebuit să ne trimiţi bani.

El tresări.

— Au şi ajuns?

— Aseară.

James blestemă încet, spunând ceva despre momentul prost ales. Elizabeth clipi ca să-şi ascundă lacrimile.

— De ce ai făcut aşa ceva? Credeai că vreau mila cuiva? Că sunt o amărâtă demnă de milă…

— M-am gândit, o întrerupse el, că e o crimă să fii obligată să te măriţi cu un libidinos bătrân, bolnav de gută, doar ca să poţi să-ţi întreţii fraţii. Mi se rupea inima când te vedeam cum încerci să urmezi versiunea doamnei Seeton despre feminitate.

— N-am nevoie de mila ta, spuse ea încet.

— Nu e milă, Elizabeth. Nu ai nevoie de edictele alea blestemate, care nu făceau decât să-ţi stingă strălucirea, spuse el trecându-şi o mână prin păr. N-aş putea să suport dacă ai pierde scânteia care te face atât de specială. Focul acela tăcut din privirea ta, zâmbetul secret când te amuză ceva… Doamna Seeton te-ar fi făcut să pierzi toate astea, şi

eu nu puteam să privesc aşa ceva.

Ea înghiţi în sec, stânjenită de blândeţea cuvintelor lui. James făcu un pas înainte, înjumătăţind distanţa dintre ei.

— Ce am făcut, am făcut din prietenie.

— Atunci pentru ce ai păstrat secret gestul? şopti ea.

El ridică sprâncenele, parcă nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Îmi spui că ai fi acceptat?

Aşteptă o secundă înainte să adauge:

— Nu credeam. Plus că eram James Siddons. De unde să aibă un administrator de moşie aşa o sumă?

— James, ai idee cât de umilită m-am simţit aseară? Am ajuns acasă după tot ce se întâmplase şi am găsit o ţidulă anonimă din partea băncii.

— Şi cum, întrebă el, te-ai fi simţit cu două zile înainte, dacă ajungea atunci? Înainte să ştii cine sunt. Înainte să ai vreun motiv să bănuieşti că banii sunt de la mine.

Ea îşi muşcă buzele. Probabil că ar fi fost intrigată, dar şi fericită. Şi cu siguranţă că ar fi acceptat cadoul. Mândria era mândrie, dar fraţii ei aveau nevoie de mâncare, iar Lucas trebuia să meargă la şcoală. Dacă accepta cererea lui James…

— Ai idee cât eşti de egoistă? întrebă el, întrerupându-i, din fericire, gândurile, care o conduceau într-o direcţie periculoasă.

— Nu îndrăzni, îl repezi ea tremurând de furie. Să nu îndrăzneşti să mă faci egoistă. Accept că alte insulte sunt, probabil, adevărate, dar nu şi asta.

— De ce? Fiindcă ţi-ai petrecut ultimii cinci ani servindu-ţi familia? Fiindcă le-ai dat lor totul şi n-ai oprit nimic pentru tine?

Glasul lui era batjocoritor, iar Elizabeth era prea furioasă ca să răspundă.

— Aşa e, ai făcut toate astea, spuse el cu o grandoare crudă, însă iată, ai ocazia să-ţi îmbunătăţeşti cu adevărat situaţia, să pui capăt grijilor şi să le dai viaţa pe care ştiu că

crezi că o merită, şi tu îi dai cu piciorul.

— Am mândria mea, spuse ea apăsat.

James râse aspru.

— Aşa e, şi clar pui mai mare preţ pe ea decât pe bunăstarea familiei tale.

Ea ridică mâna să-l lovească, dar el o prinse.

— Chiar şi dacă nu te măriţi cu mine, spuse, încercând să ignore fiorul dureros pe care-l simţise numai la gândul că ea l-ar refuza, poţi să iei banii şi să mă uiţi.

Ea clătină din cap.

— Ai avea prea mare control asupra mea.

— Cum? Banii sunt ai tăi. Ai hârtia de la bancă. Nu am cum să ţi-i iau.

— M-ai fi pedepsit dacă îi luam, şopti ea. Dacă îi luam şi nu mă măritam cu tine.

El simţi cum inima îi era cuprinsă de răceală.

— Aşa crezi tu că sunt eu?

— Nu ştiu cum eşti! izbucni ea. De unde să ştiu? Nici nu ştiu cine eşti.

— Ştii deja tot ce ai nevoie să ştii despre ce fel de om sunt şi ce fel de soţ aş fi.

Îi atinse obrazul, dând voie tuturor emoţiilor şi întregii sale iubiri să iasă la suprafaţă. Sufletul i se vedea în privire, şi el ştia asta.

— Tu mă cunoşti mai bine decât oricine, Elizabeth.

O văzu cum ezită şi, în acel moment, o urî pentru asta. El îi oferea totul, toată inima lui, iar ea nu putea decât să ezite. Blestemă încet şi se întoarse ca să plece. Nu făcuse decât câţiva paşi când o auzi strigând:

— Aşteaptă!

Încet, el se întoarse.

— Mă mărit cu tine! izbucni ea.

El o privi bănuitor.

— De ce?

— De ce? repetă ea. De ce?

— M-ai refuzat de mai multe ori în două zile, îi atrase el atenţia. Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

Elizabeth deschise gura şi simţi cum se sufocă,

panicată. Nu reuşea să spună nimic, nu putea să mai gândească. Nu se aşteptase ca el să-i pună la îndoială cuvintele. James se apropie, iar căldura trupului său o copleşi, cu toate că n-o atingea. Elizabeth se lipi de trunchiul copacului, cu răsuflarea tăiată, uitându-se în ochii lui întunecaţi, care străluceau de furie.

— Tu m-ai cerut, reuşi să spună. Tu m-ai cerut şi eu am spus da. Nu asta vrei?

El clătină din cap încet, apoi îşi sprijini mâinile de trunchi, una de-a stânga, alta de-a dreapta ei.

— Spune-mi de ce ai acceptat.

Elizabeth încercă să se topească în trunchi. Ceva din hotărârea lui tăcută şi letală o speria de moarte. Dacă ar fi ţipat la ea sau ar fi certat-o, ar fi ştiut ce să facă, dar furia aceea stăpânită era tulburătoare, iar închisoarea braţelor lui îi făcea sângele să clocotească în vene.

Simţi cum face ochii mari şi ştiu că, probabil, el vedea expresia laşităţii pe chipul ei.

— Ai avut nişte argumente destul de bune, spuse ea, încercând să-şi păstreze orgoliul neatins, singura emoţie pe care el îi spusese că o simţea prea mult. Nu pot să le dau fraţilor mei viaţa pe care o merită, şi tu poţi, şi oricum trebuia să mă mărit, aşa că poate foarte bine să fie cineva pe care…

— Uită, se răsti el. Îmi retrag cererea.

Ea rămase cu răsuflarea tăiată.

— O retragi?

— Nu te vreau aşa.

Ei i se înmuiară genunchii şi se ţinu de trunchiul gros din spatele ei ca să nu cadă.

— Nu pricep, şopti.

— Nu vreau să fiu luat de bărbat pentru banii mei.

— Vai! izbucni ea, din nou furioasă. Acum cine e ipocrit? Mai întâi mă înveţi cum să fac ca să mă mărit cu vreun biet naiv pentru banii lui, apoi mă cerţi că nu mă folosesc de banii tăi ca să-mi întreţin fraţii, şi acum… Acum ai obrăznicia să-ţi retragi cererea, ceea ce e foarte lipsit de demnitate, aş putea să adaug, fiindcă eu am fost sinceră şi

am recunoscut că am nevoie de averea şi de poziţia ta pentru familia mea. Ceea ce, rosti apăsat, e exact lucrul de care te-ai folosit ca să mă convingi să mă mărit cu tine!

— Ai terminat? întrebă el insolent.

— Nu, răspunse ea.

Era supărată şi rănită, aşa că voia să-l vadă şi pe el la fel.

— Oricum cineva te-ar fi luat de bărbat pentru banii tăi. Nu aşa se fac lucrurile în lumea voastră?

— Ba da, spuse el cu o blândeţe înfiorătoare. Probabil că mi-a fost mereu sortit să mă însor cu o femeie la fel de bogată ca mine. Aşa a fost pentru părinţii mei, pentru bunici şi pentru părinţii bunicilor. Pot să suport o căsnicie rece, bazată pe bancnote. Am fost crescut pentru asta.

Se aplecă spre ea până când ajunse la o răsuflare distanţă.

— Dar nu pot să suport o căsnicie rece cu tine.

— De ce nu? şopti ea, neputând să-şi ia ochii de la ochii lui.

— Pentru că noi avem asta.

Se mişcă repede şi îi cuprinse capul în palma lui mare, apoi o sărută. În ultima ei secundă de coerenţă, înainte ca el s-o strivească la piept, se gândi că urma un sărut furios, o îmbrăţişare violentă, dar, deşi braţele lui o ţineau pe loc, buzele sale o atinseră cu o blândeţe şocantă, care o făcu să se topească.

Era genul de sărut după care se omorau femeile, din acela din care nu te desprindeai nici dacă la picioare îţi ardeau flăcările iadului. Elizabeth simţi cum o cuprinde un fior pe dinăuntru şi-şi desprinse braţele din mâinile lui ca să-l cuprindă pe după gât. Îi atinse mâinile, umerii, gâtul şi degetele i se opriră în părul său des.

James îi şopti cuvinte de iubire şi dorinţă, sărutând-o pe obraz, până la ureche. Îi gâdilă lobul urechii şi îi şopti cât e de mulţumit de ea până când Elizabeth lăsă capul pe spate şi îşi expuse curbura gâtului. Ceva din pielea gâtului unei femei, din felul în care părul i se dădea la o parte de pe piele, îi plăcuse întotdeauna.

Dar lângă el era Elizabeth, iar ea era diferită, aşa că James era cu totul pierdut. Părul ei era aproape invizibil în locul în care se întâlnea cu gâtul, iar parfumul ei, un amestec blând de săpun şi trandafiri, plus încă un lucru, ceva numai al ei, îl seducea fără cale de întoarcere.

O sărută pe gât, oprindu-se la linia delicată a claviculei. Nasturii de sus ai rochiei erau desfăcuţi. Nu-şi amintea când îi desfăcuse, dar se bucură de atingerea pielii ei delicate.

O auzi respirând, simţi cum răsuflarea ei îi şopteşte prin păr. Îi sărută pielea de sub bărbie. Iubita lui respira întretăiat acum, gemea, iar trupul lui se aprinse şi mai mult când simţi cât îl dorea. Îl dorea, mai mult decât putea ea să înţeleagă. El, însă, ştia adevărul. Acela era un lucru pe care ea nu putea să-l ascundă.

Fără voie, se retrase, forţându-se să lase destulă distanţă între ei, dar apucându-i în palme umerii mici. Tremurau amândoi, respirau întretăiat şi încă aveau nevoie să se sprijine unul de celălalt. James nu era sigur dacă avea încredere în propriile picioare, şi nici ea nu părea să aibă mai mult echilibru.

O măsură cu privirea, observând fiecare detaliu al tabloului pe care i-l oferea. Părul îi alunecase din coafură şi fiecare şuviţă parcă îl tachina, implorându-l s-o atingă. Îşi simţea trupul crispat şi avu nevoie de tot autocontrolul ca să n-o tragă din nou la piept.

Voia să-i smulgă hainele, să o întindă pe iarba moale şi să o facă numai a lui, în felul cel mai primitiv de care era în stare şi după aceea, când ea n-ar mai fi avut nicio îndoială că era a lui, complet şi irevocabil, ar fi făcut din nou dragoste cu ea, încet, explorându-i fiecare părticică a corpului cu mâinile, apoi cu buzele şi apoi, când ea se arcuia de dorinţă…

Îşi luă brusc mâinile de pe umerii ei. Nu putea s-o atingă când mintea îi zbura spre un teritoriu atât de periculos.

Elizabeth se sprijini de copac şi ridică spre el ochii ei mari şi albaştri. Îşi umezi buzele cu limba, iar James simţi

atingerea direct în inimă. Făcu încă un pas înapoi. Cu fiecare mişcare a ei, fiecare răsuflare timidă, abia auzită, el mai pierdea puţin din autocontrolul pe care-l câştigase cu greu. Nu mai avea încredere în propriile mâini, care abia aşteptau s-o atingă.

— Când o să recunoşti că de asta mă vrei, se răsti, aspru şi răguşit, atunci o să te iau de nevastă.

* * *

Două zile mai târziu, amintirea acelui sărut încă o mai făcea pe Elizabeth să se înfioare. Rămăsese lângă copac, uluită, şocată, şi-l privise cum se îndepărta. Mai stătuse acolo alte zece minute, uitându-se spre orizont, în gol, la ultimul loc în care-l văzuse. După aceea îşi revenise în sfârşit din şocul atingerilor lui, se aşezase pe pământ şi plânsese.

Se minţise când încercase să se convingă pe sine că voia să-l ia de soţ numai pentru că era un marchiz bogat. Era chiar ironic. Petrecuse ultima lună încercând să se resemneze la gândul că avea să se mărite pentru bani, iar acum, că se îndrăgostise, şi el era destul de bogat cât să-i ofere o viaţă mai bună, totul era pe dos.

Îl iubea, sau mai bine spus iubea un bărbat care arăta exact ca el. Nu-i păsa ce-i spuneau lady Danbury sau soţii Ravenscroft. James Siddons nu avea cum să fie acelaşi bărbat ca şi marchizul de Riverdale. Nu se putea. Toată lumea avea locul ei în societatea englezească. Era un lucru pe care-l aflai devreme, şi pe care-l ştiau mai ales acelea care, ca şi Elizabeth, erau fiicele unor nobili mai puţin importanţi şi care trăiau la marginea înaltei societăţi.

Toate problemele ei s-ar fi rezolvat dacă ar fi fugit după el şi i-ar fi spus că pe el îl vrea, nu banii. Ar fi fost măritată cu bărbatul pe care-l iubea şi ar fi avut destule resurse ca să-şi susţină familia, dar nu putea să scape de bănuiala chinuitoare că nu-l cunoştea cu adevărat.

Partea ei pragmatică îi amintea că, probabil, n-avea să-l cunoască cu adevărat pe niciunul dintre bărbaţii cu

care ar fi putut să se mărite, sau cel puţin nu l-ar fi cunoscut prea bine. Bărbaţii şi femeile nu mergeau cu ritualul de curtare foarte în profunzime.

Cu James era altfel. Exact aşa cum el spusese că n-ar fi suportat o căsnicie de convenienţă cu ea, la fel nici ea nu suporta ideea unei căsătorii lipsite de încredere. Poate cu altul, dar nu cu el.

Elizabeth strânse pleoapele şi se întinse din nou pe pat. Petrecuse mare parte din ultimele zile închisă în camera ei.

După primele câteva încercări, fraţii ei renunţaseră să mai încerce să-i vorbească şi începuseră să-i lase tăvi cu mâncare în faţa uşii. Susan pregătise toate felurile ei de mâncare preferate, dar majoritatea rămăseseră neatinse. Suferinţa din iubire te făcea să uiţi de foame.

La uşă se auzi o bătaie timidă, iar Elizabeth întoarse capul şi de uită pe fereastră. După înălţimea la care era soarele, probabil venise rândul cinei. Dacă ignora ciocănitul, copiii aveau să lase tava la uşă.

Dar ciocănitul se repetă, aşa că tânăra se ridică. Traversă camera mică din trei paşi şi deschise uşa, în faţa căreia stăteau toţi cei trei fraţi mai mici din familia Hotchkiss.

— A venit asta pentru tine, spuse Susan întinzându-i un plic de culoarea untului. E din partea lui lady Danbury. Vrea să te vadă.

Elizabeth ridică o sprânceană.

— Aţi început să-mi citiţi corespondenţa?

— Sigur că nu! Servitorul care a adus-o mi-a spus.

— Aşa e, adăugă Jane. Eram acolo.

Elizabeth întinse mâna şi luă plicul, apoi se uită la fraţii ei, care o priviră la rândul lor.

— N-o citeşti? întrebă Lucas în sfârşit.

Jane îl înghionti pe fratele ei.

— Lucas, nu fi nepoliticos! îi spuse, apoi se uită la Elizabeth. N-o citeşti?

— Acum cine-i nepoliticos? întrebă aceasta.

— Ai putea s-o deschizi, spuse Susan, măcar ca să nu

te mai gândeşti la…

— Să n-o spui, avertiză Elizabeth.

— Nu poţi să-ţi plângi de milă la nesfârşit.

Elizabeth scoase un şuierat şi un oftat.

— N-am dreptul la nici măcar o zi sau două?

— Ba sigur că da, spuse Susan împăciuitor, dar chiar şi aşa, ţi s-a terminat timpul.

Elizabeth gemu şi deschise plicul. Se întrebă cât ştiau fraţii ei despre situaţia în care era. Nu le spusese nimic, dar erau ca nişte nevăstuici mici când venea vorba să descopere secrete, şi ar fi pus pariu că ştiau cel puţin jumătate din poveste deja.

— Nu-l deschizi? întrebă Lucas entuziasmat.

Elizabeth ridică din sprâncene şi îl privi pe fratele ei.

Sărea în sus, agitat.

— Nu-mi dau seama de ce eşti atât de entuziasmat să auzi ce are de spus lady Danbury, spuse ea.

— Nici eu, se răsti Susan, apăsând cu palma pe umărul lui Lucas, ca să-l facă să stea locului.

Elizabeth clătină din cap. Dacă fraţii Hotchkiss se dondăneau, atunci probabil că viaţa se întorcea la normal, iar ăsta trebuia să fie un lucru bun. Ignoră protestele lui Lucas, brutal manevrat de sora lor, şi scoase o foaie de hârtie din plic, apoi o despături. Citi în numai câteva secunde mesajul şi de pe buze îi scăpă un „Eu?” surprins.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Susan.

Elizabeth clătină din cap.

— Nu tocmai, dar lady Danbury vrea să merg până la ea.

— Credeam că nu mai lucrezi acolo, spuse Jane.

— Aşa e, deşi cred că o să fie nevoie să-mi înghit mândria şi să cer înapoi poziţia. Nu văd cum altfel am putea avea destui bani pentru mâncare.

Elizabeth ridică privirea şi văzu că toţi cei trei fraţi îşi muşcau buzele, murind de nerăbdare să-i spună că putea fie să se mărite cu James, fie măcar să fi acceptat banii şi să nu fi rupt ţidula în patru bucăţi egale.

Elizabeth se aplecă şi începu să-şi caute cizmele sub

pat, unde le aruncase cu o zi înainte. Îşi găsi şi poşeta alături de ele şi o luă şi pe aceea.

— Pleci acum? întrebă Jane.

Elizabeth dădu din cap şi se aşeză pe covorul împletit, ca să-şi pună încălţările.

— Să nu mă aşteptaţi, spuse. Nu ştiu cât durează. Îmi imaginez că lady Danbury o să mă trimită acasă cu o trăsură.

— Ai putea chiar să rămâi acolo peste noapte.

Jane îl lovi în umăr.

— De ce să facă aşa ceva?

— E mai simplu, dacă se întunecă, spuse el uitându-se urât la ea, plus că…

— Oricum ar fi, spuse tare Elizabeth, găsind toată discuţia cam neobişnuită, nu e nevoie să mă aşteptaţi treji.

— Nu te aşteptăm, o asigură Susan, conducându-i pe Lucas şi pe Jane la o parte, ca să-i dea voie lui Elizabeth să iasă.

O priviră cum coboară scările şi deschide larg uşa de la intrare.

— Distracţie plăcută! strigă Susan.

Elizabeth îi aruncă o privire sarcastică peste umăr.

— Sunt sigură că n-o să fie aşa, dar mulţumesc pentru urare.

Închise uşa în urma ei şi îi lăsă pe Susan, Jane şi Lucas stând în capătul de sus al scărilor.

— S-ar putea să fii surprinsă, Elizabeth Hotchkiss, rosti Susan zâmbind larg. S-ar putea să fii surprinsă.

* * *

Ultimele câteva zile nu erau pe lista celor mai grozave din viaţa lui James. Dispoziţia lui era mai mult decât proastă, iar servitorii lui lady Danbury începuseră de mult să îl ocolească prin casă.

Primul lui impuls fusese să se îmbete, dar deja făcuse asta o dată, în noaptea în care Elizabeth aflase cine era el cu adevărat, şi nu avusese parte decât de o mahmureală

chinuitoare. Paharul de whisky pe care şi-l turnase când se întorsese de acasă de la ea stătea încă pe biroul din bibliotecă. Luase din el numai două înghiţituri. De obicei, servitorii bine pregătiţi ai mătuşii lui strângeau orice pahar pe jumătate plin. Nimic nu-i supăra mai mult decât un pahar cu băutură uitat direct pe mobila lustruită, dar expresia fioroasă a lui James la prima ciocănitură la uşa încuiată a bibliotecii îi asigurase liniştea, iar acum acest loc sigur al lui, şi paharul cu whisky trezit, rămâneau neatinse.

Îşi plângea, bineînţeles, singur de milă, dar se gândea că avea dreptul la o zi, două de comportament antisocial după câte pătimise. Ar fi fost mai uşor dacă ar fi putut să-şi dea seama pe cine era mai supărat, pe Elizabeth sau pe sine însuşi.

Ridică paharul pentru a suta oară în acea zi, îl privi, apoi îl puse la loc. În cealaltă parte a camerei, „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz” stătea cuminte pe raft, iar coperta din piele roşie parcă-l provoca în tăcere să-şi mute privirea. James se uită urât la carte, abia stăpânindu-şi. dorinţa să arunce cu sticla de băutură în ea.

Să vedem… Dacă o uda cu alcool, apoi o arunca în şemineu, flăcările ar fi fost foarte pe placul lui. Chiar se gândea serios să facă asta, încercând să-şi dea seama cât de sus ar fi ajuns focul, când auzi o bătaie în uşă, mult mai puternică decât ale servitorilor.

— James! Deschide uşa imediat.

Gemu. Mătuşa Agatha. Se ridică şi traversă camera. Putea foarte bine să termine odată cu discuţia. Cunoştea acel ton şi ştia că lady D ar fi fost în stare să bată la uşă până când i-ar fi curs sânge din pumn.

— Agatha, spuse el pe un ton prea amabil, cât de bine-mi pare să te văd.

— Arăţi ca naiba, se răsti ea, apoi intră pe lângă el şi se aşeză pe unul dintre fotoliile din bibliotecă.

— Ai la fel de mult tact ca întotdeauna, murmură el, sprijinindu-se de o masă.

— Eşti beat?

El clătină din cap şi arătă spre sticlă.

— Mi-am turnat un pahar, dar nu l-am băut.

Se uită înspre lichidul arămiu.

— Începe să se aşeze praful pe el.

— N-am venit să-ţi vorbesc despre spirtoase, spuse Agatha condescendent.

— M-ai întrebat dacă sunt beat, îi aminti el.

Ea ignoră comentariul.

— Nu mi-am dat seama că eşti prieten cu tânărul Lucas Hotchkiss.

James clipi şi se ridică. Dintre toate lucrurile pe care ar fi putut să le aleagă mătuşa sa pe post de introducere, şi ea era cunoscută pentru schimbările bruşte de subiect, la acesta el nu se aşteptase.

— Lucas? repetă. Ce e cu Lucas?

Lady Danbury îi întinse o bucată de hârtie.

— Ţi-a trimis scrisoarea asta.

James o luă şi observă ştersăturile copilăreşti de pe pagină.

— Presupun că ai citit-o, spuse.

— Nu era sigilată.

James hotărî să nu insiste şi desfăcu hârtia.

— Ce ciudat, murmură.

— Că vrea să te vadă? Nu mi se pare deloc ciudat. Bietul băiat nu a avut niciun bărbat în viaţa lui de la vârsta de trei ani, de când i-a murit tatăl în accidentul acela de vânătoare.

James ridică brusc capul. Aparent, şarada lui Elizabeth funcţionase. Dacă Agatha nu reuşise să afle adevărul despre moartea domnului Hotchkiss, atunci cu siguranţă că secretul rămăsese secret.

— Probabil că vrea să te întrebe ceva, continuă Agatha. Ceva ce i-ar fi jenă să le întrebe pe surorile sale. Aşa sunt băieţii. Sunt sigur că e nedumerit în legătură cu cele întâmplate în ultimele zile.

James o privi curios. Mătuşa sa dădea dovadă de o sensibilitate remarcabilă la supărarea băiatului. Atunci ea rosti cu blândeţe:

— Îmi aminteşte de tine când erai de vârsta lui.

Lui James i se tăie răsuflarea.

— Nu ştiu de ce pari atât de surprins. Este, bineînţeles, mult mai fericit decât ai fost tu la vârsta lui, spuse ea, aplecându-se şi ridicând motanul care se strecurase în bibliotecă, dar are expresia pierdută a unui băiat care ajunge la o anumită vârstă şi nu are parte de îndrumarea unui bărbat, adăugă, mângâindu-i blana lui Malcom. Noi, femeile, suntem foarte capabile, bineînţeles, şi mult mai înţelepte decât bărbaţii, dar chiar şi eu trebuie să recunosc că nu putem să facem unele lucruri.

James încă se străduia să înţeleagă că mătuşa sa recunoscuse că existau lucruri pe care ea nu le putea face, când aceasta adăugă:

— Mergi să te vezi cu el, nu-i aşa?

James se simţi insultat că ea întreba aşa ceva. Numai un monstru lipsit de sentimente ar fi putut să ignore o astfel de rugăminte.

— Sigur că da. Oricum, sunt foarte curios de ce a ales tocmai acel loc.

— Cabana de vânătoare a lordului Danbury?

Agatha ridică din umeri.

— Nu e chiar atât de ciudat pe cât ai crede. După ce a murit el, nimeni n-o mai foloseşte. Lui Cedric nu-i place să vâneze şi, cum el nu pleacă niciodată din Londra, i-am oferit-o lui Elizabeth. Bineînţeles că ea a refuzat.

— Bineînţeles, murmură James.

— Ştiu că ţi se pare prea mândră, dar adevărul este că are un contract de cinci ani pentru casa lor, aşa că n-ar fi făcut nicio economie dacă se mutau, plus că nici nu voia să-şi dezrădăcineze fraţii.

Lady Danbury îl ridică în două labe pe Malcom, la ea în braţe, şi-l sărută pe nas.

— Nu e cea mai adorabilă pisică?

— Depinde ce înţelegi prin adorabil, spuse James, numai ca s-o tachineze.

Îi datora pisicii recunoştinţă eternă fiindcă îl condusese la Elizabeth când pe aceasta o atacase Fellport.

Lady D se uită urât la el.

— După cum spuneam, Elizabeth a refuzat, dar a spus că s-ar putea să se mute acolo după ce termină contractul de închiriere, aşa că i-a dus acolo pe fraţii ei, în vizită, iar tânărului Lucas i-a plăcut mult, adăugă, încruntându-se gânditoare. Cred că i-au plăcut trofeele. Băieţeilor le plac lucrurile astea.

James se uită la ceasul care era folosit pe post de sprijinitoare pentru cărţi. Trebuia să plece într-un sfert de oră dacă voia să ajungă la întâlnirea cu Lucas. Agatha pufni şi se ridică, lăsându-l pe Malcom pe un raft neocupat.

— Te las singur, spuse, sprijinindu-se în baston. Le spun servitorilor să nu te aştepte pentru cină.

— Sigur n-o să dureze prea mult.

— Nu se ştie. Dacă băiatul e tulburat, s-ar putea să fie nevoie să petreci ceva timp cu el. În plus, adăugă ea, oprindu-se în prag şi răsucindu-se spre el, nu e ca şi cum ne-ai fi onorat cu ilustra ta prezenţă în ultimele zile.

O remarcă tăioasă i-ar fi stricat ieşirea, aşa că James zâmbi obosit şi se uită la ea cum mergea încet pe coridor, bătând cu bastonul încet, în ritm cu paşii. Învăţase de mult că toată lumea era mai fericită dacă Agatha avea ultimul cuvânt în cel puţin jumătate din conversaţii.

James se întoarse încet în bibliotecă, ridică paharul de whisky şi aruncă băutura pe geam. Aşeză recipientul pe masă şi se uită în jur, iar ochii îi căzură pe cartea care-l bântuise zile bune.

Se plimbă până la raft şi o ridică, apoi începu să arunce în joacă volumul dintr-o mână într-alta. Nu cântărea aproape nimic, ceea ce părea ironic, fiindcă făcuse atât de multe ca să-i schimbe viaţa. După aceea decise scurt, deşi nu era sigur de ce, să-l bage în buzunar. Oricât ar fi urât cartea, ea îl făcea să se simtă mai aproape de Elizabeth.

Capitolul 22

Pe drum spre cabana de vânătoare a lordului

Danbury, Elizabeth se opri, îşi muşcă buzele cu un gest nervos, apoi reciti misiva neaşteptată a contesei:

„Elizabeth,

După cum ştii, cineva mă şantajează. Cred că tu ai câteva informaţii care îl vor da în vileag pe tâlharul ce m-a ales drept ţintă. Te rog să vii la cabana de vânătoare a lordului Danbury în seara asta, la ora opt.

A ta,
Agatha, lady Danbury".

Elizabeth n-avea nici cea mai vagă idee de ce contesa credea că ea are informaţii importante, dar n-avea de ce să pună la îndoială autenticitatea scrisorii. Îi cunoştea scrisul lui lady Danbury, la fel de bine cum îl cunoştea pe al ei, şi acela nu era un fals.

Nu le spusese intenţionat fraţilor ei ce conţinea mesajul, preferând să le spună că lady Danbury voia s-o vadă şi să lase lucrurile aşa. Ei nu ştiau despre şantaj, şi Elizabeth nu dorea să fie îngrijoraţi, mai ales că lady D o chemase la o oră atât de târzie. Era încă destul de multă lumină afară la opt, dar, dacă nu cumva contesa termina discuţia în câteva minute, Elizabeth avea să se întoarcă acasă pe întuneric.

Se opri cu mâna pe clanţă. Nu se vedea nicio trăsură prin preajmă, iar sănătatea nu-i permitea lui lady Danbury să meargă o distanţă atât de mare. Dacă nu ajunsese încă, atunci probabil că uşa era încuiată şi… Dar clanţa se răsuci în palma ei.

— Cât de ciudat, murmură, apoi intră în casă.

În cămin ardea focul, şi pe masă era aşternută o cină bogată. Elizabeth intră în cameră şi se răsuci pe loc, observând toate pregătirile. Dar de ce oare să fi făcut contesa…

— Lady Danbury? strigă ea. Sunteţi aici?

Elizabeth simţi pe cineva în prag şi se răsuci.

— Nu, spuse James. Sunt numai eu.

Ea duse mâna la gură.

— Ce cauţi aici? întrebă.

El zâmbi din colţul gurii.

— Îmi imaginez că acelaşi lucru ca şi tine. Ai primit şi tu un bilet de la fratele tău?

— De la Lucas? întrebă ea speriată. Nu, ci de la mătuşa ta.

— Atunci înseamnă că au conspirat împotriva noastră. Uite, spuse, întinzându-i o bucată de hârtie mototolită. Citeşte.

Elizabeth despături coala şi citi:

„Alteţă,

Înainte să plecaţi de la noi, vă rog să-mi acordaţi o audienţă. Aş vrea să vă cer sfatul într-o problemă sensibilă. Nu e ceva ce un bărbat să vrea să discute cu surorile sale.

Dacă nu-mi daţi de veste că veţi face altfel, vă aştept la cabana de vânătoare a lordului Danbury, în această seară la opt.

Cu sinceritate,
Sir Lucas Hotchkiss”.

Elizabeth abia dacă-şi stăpâni un chicot îngrozit de râs.

— E scrisul lui Lucas, dar cuvintele sunt direct din gura lui Susan.

James zâmbi.

— Mi s-a părut mie că exprimarea e cam precoce.

— El e foarte inteligent, bineînţeles…

— Bineînţeles.

— Dar nu cred că ar folosi expresia „o problemă sensibilă”.

— Ca să nu mai spun, adăugă James, că la opt ani e puţin probabil să ai o problemă sensibilă.

Elizabeth dădu din cap.

— Sunt sigură că o să vrei să citeşti asta.

Îi întinse biletul pe care-l primise de la mătuşa sa. El îl citi, apoi spuse:

— Nu mă mir. Am sosit cu câteva minute înaintea ta şi am găsit astea.

Îi întinse două plicuri, unul pe care scria „Citeşte imediat” şi altul pe care scria „Citiţi după ce vă împăcaţi”.

Elizabeth se înecă de râs, îngrozită.

— Exact aşa am reacţionat şi eu, murmură el, deşi nu cred că mi-a stat la fel de bine.

Ea îl privi imediat. O studia cu o intensitate tăcută care-i tăie răsuflarea. Atunci, fără să-şi ia ochii de la ea, el întrebă:

— Să le desfacem?

Lui Elizabeth îi luă câteva clipe să înţeleagă la ce se referea el.

— Plicurile. Da, da. Îşi umezi buzele, care i se uscaseră. Pe amândouă?

El îl ridică pe cel pe care scria „Citiţi după ce vă împăcaţi” şi-l legănă în aer.

— Pot să-l păstrez, dacă tu crezi că o să-l citim curând.

Ea înghiţi în sec şi evită să-i răspundă:

— Ce-a fi să-l deschidem pe celălalt şi să vedem ce e în el?

— Foarte bine.

James dădu aprobator din cap şi citiră împreună:

„Voi amândoi, încercaţi să nu fiţi complet idioţi”.

Biletul nu era semnat, dar nu încăpea nicio îndoială asupra autoarei. Scrisul cu litere alungite şi elegante le era cunoscut, dar cuvintele erau cele care o deconspirau pe lady Danbury. Nimeni altcineva n-ar fi putut să fie aşa adorabil de necioplit.

James înclină capul şi rosti:

— Ah, mătuşa mea cea iubitoare.

— Nu pot să cred că m-a păcălit aşa, spuse Elizabeth

nemulţumită.

— Nu? întrebă el cu îndoială.

— Ba da, sigur că pot să cred. Nu-mi vine să cred că s-a folosit de povestea cu şantajul pe post de momeală. Am fost destul de speriată pentru ea.

— Da, şantajul.

James se uită la plicul încă sigilat, cel pe care scria „Citiţi după ce vă împăcaţi”.

— Am o bănuială cum că o să aflăm în plicul ăsta ceva despre şantaj.

Elizabeth tresări.

— Crezi că a inventat totul?

— N-a părut nicio clipă din cale-afară de îngrijorată din cauza lipsei de indicii.

— Deschide-l, ordonă Elizabeth. Imediat. Mai repede decât atât.

James dădu să-l deschidă, apoi clătină din cap.

— Nu, spuse pe un ton leneş. Cred că o să mai aştept.

— Vrei să aştepţi?

El îi zâmbi, încet şi senzual.

— Încă nu ne-am împăcat.

— James… spuse ea, cu dor şi teamă.

— Mă cunoşti, spuse el. Ştii mai multe despre sufletul meu decât oricare alt om de pe pământ, poate chiar mai mult decât mine. Dacă la început nu îmi ştiai numele, ei bine, nu pot să spun decât că ştii de ce nu ţi l-am spus de la început. Aveam obligaţii faţă de mătuşa mea, şi ei îi datorez mai mult decât aş putea vreodată să-i dau înapoi.

Aşteptă ca ea să spună ceva, şi, dacă văzu că tace, continuă pe un ton ceva mai nerăbdător:

— Mă cunoşti, repetă, şi cred că mă cunoşti suficient de bine încât să ştii că nu aş face niciodată nimic ca să te umilesc.

Îi cuprinse umerii în palme şi îşi stăpâni impulsul s-o scuture ca s-o audă aprobând.

— Dacă nu ştii asta, atunci nu există nicio speranţă pentru noi.

Ea îşi desfăcu buzele, surprinsă, iar James îi văzu

vârful limbii. Cumva, uitându-se la chipul pe care-l visase săptămâni la rând, ştiu exact ce trebuia să facă. Înainte ca ea să apuce să reacţioneze, el o luă de mână.

— Simţi asta? şopti, ducându-i mâna la inimă. Bate pentru tine. Simţi astea, întrebă, ducându-i degetele la buze. Respiră pentru tine. Ochii mei, pentru tine văd. Picioarele mele merg pentru tine. Vocea mea vorbeşte pentru tine, mâinile mele…

— Opreşte-te, spuse ea copleşită. Opreşte-te.

— Mâinile mele, rosti el răguşit de emoţie, nu mai pot de dor şi vor să te cuprindă.

Ea făcu un pas înainte, doar un centimetru sau doi, şi el înţelese că era aproape să accepte inevitabilul.

— Te iubesc, îi şopti. Te iubesc. Îţi văd chipul când mă trezesc dimineaţa şi numai pe tine te visez noaptea. Tot ce sunt şi tot ce vreau să fiu…

Ea se repezi în braţele lui şi îşi ascunse chipul la pieptul lui.

— Nu ai spus-o niciodată, rosti, aproape sufocată de suspinele pe care le ascunsese zile întregi. Nu mi-ai spus asta până acum.

— Nu ştiu de ce, rosti el, cu gura lipită de creştetul ei. Am vrut, dar aşteptam momentul potrivit, şi niciodată nu venea, şi…

Ea îi duse degetul la buze.

— Sărută-mă.

O secundă el îngheţă, nu putu să se mişte, paralizat de uşurare. După aceea, copleşit de teama iraţională că ea ar putea să-i dispară din braţe, o strânse la piept şi o sărută cu un amestec de iubire şi dor.

— Stop, murmură, retrăgându-se puţin.

Atunci, în timp ce ea îl privea nedumerită, el întinse mâna şi-i scoase o agrafă.

— Nu te-am văzut niciodată cu părul desfăcut, spuse. L-am văzut în dezordine, dar niciodată desfăcut, alunecându-ţi peste umeri.

Pe rând, trase agrafele, şi fiecare dintre ele eliberă câte o şuviţă aurie. Până la urmă, când părul îi era desfăcut

de tot, el o ţinu la distanţă de un braţ şi o răsuci încet, pe loc.

— Eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea roşi.

— Nu te prosti, spuse. Eu…

— Cea mai frumoasă, repetă el, apoi o trase la piept şi ridică o şuviţă parfumată, ca să o sărute. Mătase pură, murmură. Asta vreau să simt noaptea, când merg la culcare.

Elizabeth crezuse că pielea îi era fierbinte înainte, dar acea remarcă a lui o făcu să-şi simtă obrajii arzând şi îşi dori să poată să se acopere cu părul, doar că James o apucă de bărbie şi o ridică, apoi se uită în ochii ei şi o sărută pe unul dintre colţurile gurii.

— Curând n-o să mai roşeşti, spuse, sărutându-i şi celălalt colţ al gurii. Sau poate, dacă sunt norocos, o să te fac să roşeşti în fiecare seară.

— Te iubesc, izbucni ea, nesigură de ce i-o spunea tocmai atunci, dar convinsă că era nevoie s-o spună.

El zâmbi şi o privi cu mândrie, dar în loc să-i răspundă, îi cuprinse obrajii şi o sărută din nou, mai adânc şi mai intim decât înainte. Elizabeth se topi în braţele lui, şi căldura sa i se strecură în corp, înteţind un foc care deja ameninţa să scape de sub control. Trupul îi tremura de plăcere şi de dorinţă şi, când el o ridică în braţe şi o duse în dormitor, ea nu scoase niciun sunet de împotrivire.

Câteva secunde mai târziu căzură pe pat, iar ea simţi cum hainele îi dispar pe rând, până când rămase numai în furoul din bumbac. Nu se auzea nimic în afară de răsuflările lor, iar James rosti:

— Elizabeth, nu pot să…

Ea îl privi întrebătoare.

— Dacă vrei să mă opresc, reuşi el, spune-mi acum.

Ea ridică o mână şi-i atinse obrazul.

— Trebuie să fie acum, rosti el răguşit, fiindcă peste un minut n-o să mai pot să…

Ea îl sărută.

— Doamne, spuse James, Elizabeth.

Ar fi putut să-l oprească, ştia. Ar fi trebuit să iasă în fugă din cameră şi să nu-i dea voie să se apropie la mai mult de zece metri de ea până când nu stăteau alături la altar, soţ şi soţie, dar iubirea, începuse ea să descopere, era o emoţie puternică, iar pasiunea o urma îndeaproape. Nimic, nici buna-cuviinţă, nicio verighetă, nici măcar eventuala pată, asupra numelui şi reputaţiei ei n-ar fi putut s-o oprească să întindă mâinile spre bărbatul acela şi să-l îndemne s-o facă a lui.

Cu degete tremurânde îi atinse nasturii cămăşii. Nu mai fusese niciodată atât de activă, dar, Dumnezeu s-o aibă în pază, voia să-i atingă pielea fierbinte de pe piept. Voia să-şi treacă degetele peste trupul lui puternic şi să-i simtă inima bătând plină de dorinţă.

Îi mângâie abdomenul, zăbovi o vreme acolo, apoi îi trase cămaşa din pantaloni. Cu un fior de mândrie îl privi cum se încordează sub atingerea ei delicată şi ştiu că James nu mai putea să-şi stăpânească dorinţa.

Acel bărbat, care urmărise criminali prin Europa şi pe care-l doreau nenumărate femei, după spusele lui Caroline Ravenscroft, era atât de tulburat de atingerea ei. Elizabeth se bucura nespus. Se simţea foarte feminină în timp ce-şi urmărea palma care-i desena cercuri şi inimi pe piept şi pe abdomen.

El gemu şi îi rosti numele, făcând-o să se simtă foarte puternică. James o lăsă să-i exploreze trupul un minut întreg înainte să scoată un geamăt şi să se rostogolească pe o parte, trăgând-o cu el.

— Destul, spuse cu răsuflarea tăiată. Nu pot, nu încă o dată…

Elizabeth se simţi flatată şi zâmbi secret, senzual, dar bucuria ei nu dură mult, fiindcă James o întoarse cu faţa în sus şi, înainte să apuce ea să respire până la capăt, el se aşeză deasupra ei şi o privi cu dorinţă şi nerăbdare.

Găsi cu degetele nasturii mici dintre sânii ei şi, cu dexteritate şi viteză, îi desfăcu pe toţi cinci.

— Ah, murmură, dându-i jos materialul de pe umeri.

De asta aveam nevoie.

Îi dezgoli partea de sus a sânilor şi o mângâie puţin înainte să-i coboare îmbrăcămintea mai jos. Elizabeth strânse cearşaful în pumni, ca să nu cedeze impulsului să se acopere. El o privea cu aşa o intensitate încât ea simţi căldură şi umezeală între coapse. James rămase nemişcat aproape un minut întreg, fără să ridice nici măcar un deget ca s-o mângâie, doar privindu-i sânii şi umezindu-şi buzele, în timp ce sfârcurile ei se întăreau sub ochii lui.

— Fă ceva, spuse ea până la urmă.

— Asta? întrebă el încet, trecându-şi palma pe deasupra unuia dintre sâni.

Ea nu spuse nimic, ci încercă doar să respire.

— Sau asta? continuă el, mutându-şi palma în cealaltă parte şi strângându-i sfârcul între degetul mare şi arătător.

— Te rog, imploră ea.

— Cred că la asta te referi, spuse el gutural, aplecându-se şi cuprinzându-i sfârcul cu buzele.

Elizabeth ţipă, una dintre mâini strânse cearşaful, iar cealaltă se scufundă în părul lui James.

— Nu asta voiai? o tachină el. Poate trebuie să fiu mai atent în partea cealaltă.

Făcu acelaşi lucru ca mai devreme, iar Elizabeth se gândi că sigur avea să moară dacă el nu elibera cumva incredibila tensiune care se adunase în ea. James se retrase destul cât să-i tragă îmbrăcămintea peste cap, apoi, în timp ce-şi scotea cureaua, Elizabeth se acoperi cu cearşaful.

— N-o să poţi să te ascunzi prea multă vreme, spuse cu vocea îngroşată de dorinţă.

— Ştiu, spuse ea, apoi roşi. Dar e altceva când eşti şi tu lângă mine.

El o privi curios şi se întoarse în pat.

— Ce vrei să spui?

— Nu pot să-ţi explic, răspunse ea ridicând neputincioasă din umeri. E diferit când poţi să mă vezi cu totul.

— Ah, spuse el încet, atunci înseamnă că pot să mă uit la tine aşa?

Îi aruncă o privire şi trase de cearşaf, dezgolindu-i un umăr, pe care îl sărută cu dragoste. Elizabeth se feri şi râse.

— Am înţeles, spuse el, vorbind cu un accent străin, ca s-o facă să râdă. Dar asta?

Trase cearşaful, dezgolindu-i un picior, doar ca s-o gâdile în talpă.

— Opreşte-te! strigă ea.

El se întoarse şi o privi bucuros.

— Nu ştiam că te gâdili aşa.

O mai gâdilă puţin.

— E important de ştiut.

— Opreşte-te, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Nu mai suport.

James îi zâmbi, arătându-i toată iubirea pe care-o avea în inimă. Era important pentru el ca prima ei dată să fie perfectă. Visase la asta săptămâni întregi, la cum avea să-i arate cât de minunată putea să fie iubirea dintre un bărbat şi o femeie şi, chiar dacă nu-şi imaginase că o s-o gâdile, se gândise că ea va zâmbi. Exact cum se întâmpla în acel moment.

— Ah, Elizabeth, murmură, aplecându-se şi sărutând-o pe gură, te iubesc atât de mult. Trebuie să mă crezi.

— Te cred, spuse ea încet, fiindcă în ochii tăi văd ce simt în sufletul meu.

Lui James îi dădură lacrimile. Nu avea destule cuvinte ca să exprime torentul de emoţii pe care îl dezlănţuiseră cuvintele ei. O sărută din nou, de această dată desenându-i conturul buzelor cu limba şi mângâind-o în jos, pe trup.

O simţi încordându-se şi respirând mai repede, dar, când o atinse între coapse, ea desfăcu picioarele ca să-l primească. James o mângâie puţin şi, când ea începu să respire din ce în ce mai întretăiat, îşi lăsă mâna să alunece mai aproape. Era pregătită pentru el, slavă Domnului, fiindcă nu ştia dacă ar fi putut să mai aştepte mult.

Îi desfăcu mai mult picioarele şi se aşeză între ele.

— S-ar putea să te doară, îi spuse cu regret. Nu se poate altfel, prima dată, dar după aceea o să fie mai bine, promit.

Ea dădu din cap, iar el văzu crisparea de pe chipul ei. Fir-ar să fie. Mai bine nu ar fi avertizat-o. Nu avea experienţă cu fecioarele. Nu ştia cum să facă să nu doară. Nu putea decât să se mişte încet şi să fie blând, oricât de greu i s-ar fi părut. Simţea o dorinţă copleşitoare, dar se rugă ca totul să meargă bine.

O alină, şoptindu-i şi mângâind-o pe frunte, apoi se mişcă puţin, până când bărbăţia sa o atinse.

— Vezi? şopti. Nu e cine ştie ce.

— Mi se pare foarte mare, răspunse ea.

Spre uimirea lui, pe James îl pufni râsul.

— Iubirea mea, în mod normal aş lua cuvintele tale drept cel mai frumos compliment.

— Dar acum…

El îi mângâie iubitor tâmplele şi linia obrazului.

— Acum vreau doar să nu-ţi fie teamă.

Ea clătină din cap.

— Nu mi-e teamă. Am puţine emoţii, poate, dar nu mi-e teamă. Ştiu că o să faci să fie minunat. Tu faci totul să fie minunat.

— Aşa o să fac, spuse el, cu buzele lipite de buzele ei. Promit că o să fie minunat.

Elizabeth tresări când el se mişcă înainte, pătrunzând-o.

I se părea foarte ciudat şi foarte bine, de parcă ar fi fost făcută pentru acel moment, creată ca să primească iubirea acelui bărbat îndrăgostit.

El îi cuprinse fundul în palme şi o ridică puţin, iar ea rămase uimită de diferenţa pe care o simţea. Trupul lui alunecă uşor, până când ajunse la dovada inocenţei ei.

— După asta, îi spuse el la ureche, fierbinte, o să fii numai a mea.

După aceea, fără să aştepte răspunsul ei, împinse şi o sărută, capturând sunetul surprins care zbură de pe buzele ei.

Încă ţinând-o de dedesubt, el începu să se mişte. Elizabeth respira din ce în ce mai repede, apoi, fără să-şi dea seama, începu să se mişte şi ea, alăturându-i-se în acel

ritm primordial.

Tensiunea pe care o simţise crescu, deveni mai urgentă, făcând-o să se simtă de parcă nu şi-ar mai fi încăput în piele. După aceea, ceva se schimbă, Elizabeth simţi că alunecă de pe o stâncă, şi lumea explodă în jurul ei. O secundă mai târziu, James scoase un strigăt gutural şi o prinse de umeri cu o forţă foarte mare. Un moment chipul îi căpătă o grimasă ca de durere, apoi păru că se scufundă într-o mare de mulţumire şi căzu deasupra ei.

Trecură câteva momente, şi singurele sunete care se auzeau erau respiraţiile lor, din ce în ce mai liniştite. James se răsuci pe o parte şi o trase lângă el, aşezându-se ca două linguri într-un sertar.

— Asta e, spuse adormit. Asta am căutat toată viaţa mea.

Elizabeth dădu din cap, apoi adormiră amândoi.

* * *

Câteva ore mai târziu, pe Elizabeth o trezi sunetul paşilor lui James pe duşumeaua cabanei de vânătoare. Nu-l simţise când se dăduse jos din pat, dar iată-l, strecurându-se înapoi în dormitor, gol ca în ziua-n care se născuse.

Ea nu ştiu dacă să se uite în altă parte sau să-l privească fără ruşine. Până la urmă, făcu puţin din amândouă.

— Uitasem de asta, spuse James, fluturând ceva în aer. Am găsit-o pe podea.

— Scrisoarea lui lady Danbury!

El ridică sprâncenele şi îi zâmbi neruşinat.

— Cred că am scăpat-o, în grabă să-mi fac de cap cu tine.

Elizabeth se gândise că, la câte se întâmplaseră, deja n-ar mai fi putut s-o facă să roşească, dar iată că greşise.

— Deschide plicul, spuse încet.

El aşeză o lumânare pe noptieră şi se aşeză lângă ea pe pat. Când văzu că el nu deschide plicul, Elizabeth i-l luă din mână şi îl deschise repede. Înăuntru era un alt plic, pe

care scria:

„Trişaţi, nu-i aşa? Chiar vreţi să deschideţi scrisoarea înainte să vă împăcaţi?”

Elizabeth duse mâna la gură, iar James nici nu se obosi să-şi ascundă râsul.

— Bănuitoare, nu-i aşa? murmură el.

— Are motive, recunoscu Elizabeth. Aproape că am desfăcut scrisoarea înainte să ne…

— Împăcăm? rosti el zâmbind larg.

— Da, răspunse ea. Exact.

El făcu semn spre plicul din mâna ei.

— Îl deschizi?

— Da, sigur.

Ceva mai atentă de această dată, ea scoase bucata de hârtie din plic, aşa îndoită atent pe din două cum era. O despături şi, îmbrăţişaţi, citiră împreună:

„Dragii mei copii,

Da, e adevărat. Dragii mei copii. Aşa mă gândesc eu la voi. James, n-o să uit niciodată ziua în care te-am adus la conacul Danbury. Erai atât de bănuitor, te fereai să crezi că te iubesc pentru cine erai. În fiecare zi te îmbrăţişam, încercam să-ţi arăt ce înseamnă o familie, şi până la urmă, într-o bună zi, mi-ai răspuns la îmbrăţişare şi mi-ai spus că mă iubeşti. Din acel moment mi-ai fost ca un fiu. Mi-aş fi dat şi viaţa pentru tine, dar cred că ştii asta.

Elizabeth, tu ai venit în viaţa mea când ultimul dintre copiii mei s-a căsătorit şi m-a părăsit. Din prima zi, m-ai învăţat ce înseamnă să fii curajos, loial şi să-ţi respecţi valorile. În aceşti ultimi ani, a fost o plăcere pentru mine să te văd cum creşti şi înfloreşti. Când ai venit la conac, erai tânără, necoaptă şi uşor de speriat, dar, treptat, ai început să fii echilibrată şi inteligentă, şi orice tânără te-ar invidia pentru aceste calităţi. Nu mă complimentezi şi nu-mi dai voie să fiu răutăcioasă cu tine, şi cred că ăsta e cel mai mare cadou pe care poate să-l primească iubita fiului meu. Aş da tot ce am să pot să te am drept fiică, dar cred că şi tu

ştii asta.

A fost atât de ciudat să visez ca voi doi, oamenii mei preferaţi, să fiţi împreună? Ştiam că nu pot să fac asta prin metode convenţionale. James s-ar fi opus dacă i-aş fi zis că îi caut parteneră. E bărbat, şi, de aceea, are o mândrie stupidă. Ştiam că nu pot s-o conving pe Elizabeth să meargă la Londra pentru sezonul de baluri, pe cheltuiala mea. N-ar fi participat la ceva ce ar fi ţinut-o atâta timp departe de familia ei.

Aşa s-a născut mica mea şaradă. Totul a început cu un bilet pe care i l-am trimis lui James. Ai vrut mereu să mă salvezi şi tu pe mine, aşa cum te-am salvat eu pe tine cândva, băiatul meu drag. A fost uşor să inventez un şantaj. (Divaghez puţin, ca să te asigur că totul a fost o invenţie, că toţi copiii mei sunt legitimi şi au fost, desigur, ai răposatului lord Danbury. Nu sunt genul de femeie care să-şi încalce jurămintele matrimoniale).

Era clar că, dacă reuşeam să fac în aşa fel încât să vă cunoaşteţi, v-aţi fi îndrăgostit unul de celălalt (rareori mă înşel în astfel de privinţe) dar, numai ca să îi dau idei lui Elizabeth, am aşezat vechea mea ediţie a cărţii „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz” la vedere, în bibliotecă. Nu există o carte mai stupidă, dar nu ştiam cum altfel s-o facă să se gândească la căsătorie. (Dacă te întrebai, Lizzie, te iert fiindcă mi-ai furat cartea. Aşa şi voiam să faci şi poţi, bineînţeles, s-o păstrezi ca amintire).

Aceasta e întreaga mea confesiune. Nu vă rog să mă iertaţi, fiindcă nu am de ce. Presupun că ar putea să vă deranjeze metodele mele şi, în mod normal, nici n-aş visa să orchestrez aşa o situaţie compromiţătoare, dar era clar că sunteţi prea încăpăţânaţi şi n-aţi fi văzut adevărul altfel. Iubirea e un dar preţios şi nu merită să renunţi la ea din cauza mândriei prosteşti.

Sper să vă simţiţi bine la cabana de vânătoare. O să vedeţi că v-am anticipat toate nevoile. Vă rog să rămâneţi peste noapte. În ciuda a ceea ce crede toată lumea, eu nu controlez vremea, dar îl rog pe domnul de sus să trimită o furtună violentă, din aceea în timpul căreia nimeni n-ar ieşi

afară.

Puteţi să-mi mulţumiţi la nuntă. Am făcut deja rost de un certificat de căsătorie pe numele voastre.

Cu drag,
Agatha, lady Danbury”.

Elizabeth rămase cu gura căscată.

— Nu-mi vine să cred, spuse. A plănuit totul.

James dădu ochii peste cap.

— Ba mie-mi vine să cred.

— Nu pot să cred că a lăsat blestemata aia de carte la vedere, ştiind că aveam s-o iau.

El dădu din cap.

— Eu cred şi asta.

Elizabeth se răsuci spre el, încă uimită.

— Şi are un certificat de căsătorie.

— Asta, recunoscu el, îmi e greu să cred, dar numai pentru că am obţinut şi eu unul, şi mă miră că arhiepiscopul a emis un duplicat.

Elizabeth scăpă scrisoarea din mână.

— Ai făcut tu asta? şopti ea.

James îi ridică mâna la buze.

— Când am fost la Londra, în căutarea celui care o şantaja pe Agatha.

— Vrei să te însori cu mine, spuse ea.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, dar părea că nu-i vine să creadă. James o privi amuzat.

— Te-am cerut numai de douăsprezece ori în ultimele câteva zile.

Elizabeth scutură capul, de parcă tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis ameţitor.

— Dacă mă mai ceri o dată, spuse cu şiretenie, s-ar putea să-ţi răspund diferit.

— Chiar aşa?

Ea dădu din cap.

— Aproape sigur.

El îi mângâie obrazul cu degetul şi simţi cum se

aprinde când o văzu că tremură sub atingerea sa.

— Şi ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Ai putea spune, rosti ea întretăiat, în timp ce degetul lui cobora, că a avut legătură cu faptul că m-ai compromis, dar, dacă vrei să ştii adevărul…

El se aplecă şi-i zâmbi larg.

— Vreau cu siguranţă adevărul.

Ea îl lăsă să se apropie la mai puţin de un centimetru, apoi spuse:

— A fost din cauza cărţii.

El încremeni.

— A cărţii?

— „Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”, rosti ea ridicând o sprânceană. Mă gândeam să scriu o ediţie revizuită.

El păli şi îi spuse că probabil glumea. Ea zâmbi şi se mişcă sub el.

— Oare?

— Te rog, spune-mi că glumeşti.

Elizabeth alunecă mai jos în pat.

— O să te fac eu să spui că glumeşti, continuă el.

Ea îl luă în braţe, fără să audă tunetul care zguduia pereţii cabanei.

— Chiar te rog.

Şi el făcu după cum promisese.

Epilog

Nota autoarei: specialiştii care se ocupă cu studierea secolului al nouăsprezecelea sunt unanim de acord că însemnările de pe marginea acestui volum deosebit sunt opera marchizului de Riverdale.

Fragmente din
„Cum să te căsătoreşti cu un marchiz”.
a doua ediţie, scrisă de marchiza de Riverdale
publicată în 1818, în număr de o copie

Edictul numărul unu

Să nu te decizi asupra unui singur domn până nu eşti sigură cine este. Aşa cum orice tânără inteligentă trebuie să ştie, bărbaţii te înşală foarte uşor.

Lizzie, tot nu m-ai iertat pentru asta?

Edictul numărul cinci

Convenţia cere să nu petreci mai mult de zece minute conversând cu un singur domn. Autoarea nu este de acord. Dacă simţi că acel domn ar putea să fie un bun candidat la rolul de soţ, atunci e nevoie să-l cunoşti înainte să depui jurăminte sacrosancte. Cu alte cuvinte, jumătate de oră de conversaţie ar putea să te salveze de la greşeala vieţii tale.

Nu am nimic de comentat.

Edictul numărul opt

Oricât de mult ţi-ai iubi rudele, cel mai bine e să fii curtată fără participarea familiei.

Dar nu uita de cabana de vânătoare.

Edictul numărul treisprezece

Fiecare femeie trebuie să ştie cum să se apere de atenţiile nedorite. Autoarea recomandă boxul. Unii ar putea să considere o astfel de îndeletnicire drept nepotrivită pentru o tânără domnişoară, dar e nevoie să fii pregătită să-ţi aperi reputaţia. Marchizul n-o să fie mereu aproape şi s-ar putea ca uneori să fie nevoie să te aperi singură.

Eu o să te protejez întotdeauna.

Edictul numărul paisprezece

În cazul în care atenţiile mai sus menţionate nu sunt nedorite, autoarea nu are sfaturi care să poată să fie

tipărite legal în această carte.

Vino în dormitorul nostru şi îţi arăt eu sfaturi.

Edictul numărul douăzeci
(Singurul pe care chiar trebuie să-l respecţi)

Mai presus de orice, ascultă-ţi inima. Când te măriţi, cu un marchiz sau cu un administrator de moşie (sau cu amândoi), să fie pentru totdeauna. Trebuie să-ţi urmezi inima şi să nu uiţi niciodată că iubirea e cel mai preţios cadou. Banii şi statutul social sunt substitute sărăcăcioase pentru o îmbrăţişare caldă şi tandră şi puţine lucruri sunt mai satisfăcătoare pe lumea asta decât bucuria de-a iubi şi de-a fi iubită la rândul tău.

Şi tu eşti iubită, Elizabeth. Până la ultima mea răsuflare şi o eternitate după aceea...

Sfârşit